

သံသရာ

ဆောင်းပြင်စာပေ

သဘာဝကျကျ
ဖိုကျကျ
ပင်းစွတ်သီး
ကျကျ

BURMESE
CLASSIC

Cartoonist
and
Illustrator

- ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး ခွဲအရေး
- တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး ခွဲအရေး
- အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ခွဲအရေး

ပြည်သူ့ဥပဒေရေးရာ

- ပြည်ပအားကိုးပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးစားဦးစွာ ဖွင့်လှစ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာစောင့်ရှောက်ရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး အမျိုးသား စည်းလုံးညီညွတ်မှုနိုင်ငံရေး
- စည်းကမ်းပြည့်ဝသော ဒီမိုကရေစီစနစ်ရှင်သန်နိုင်ငံရေးအောင် တည်ဆောက်ရေး
- ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ စေတီမိန့်ပြီးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တည်ဆောက်ရေး။

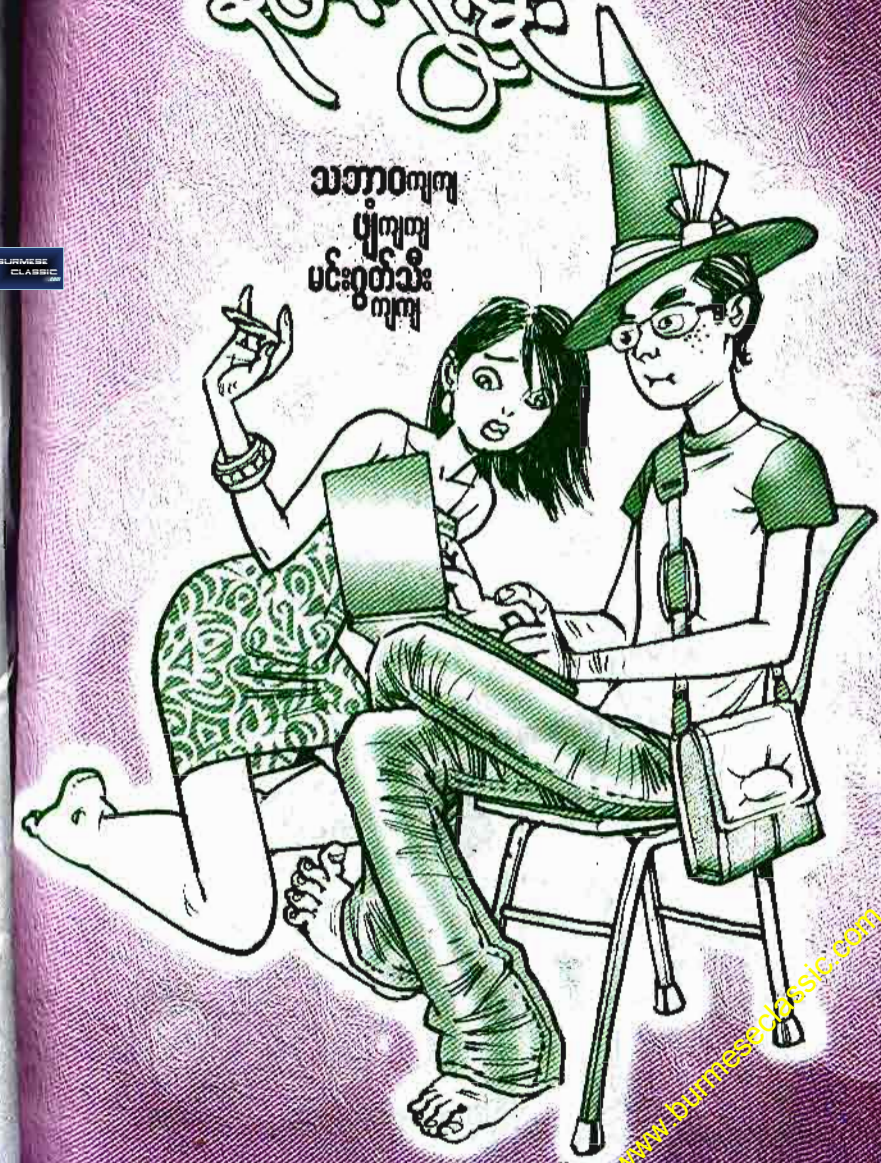
စီးပွားရေးဦးစားဦးစွာ (မှ) ဖွင့်

- စိုက်ပျိုးရေးကို ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်ပြီး စေတီမိန့်မှုနိုင်ငံ တွင်ထောင်ရေးနှင့် အခြားစီးပွားရေး ကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ဝိမြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော်၏စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှု စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေးဦးစားဦးစွာ (မှ) ဖွင့်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏စိတ်ဓါတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ ဖြင့်မာရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ စာတိဂုဏ်ဖြင့်မာရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု၊ ကမ္မအနစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ ပပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- စစ်မှန်သောမျိုးချစ်စိတ်ဓါတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ပထောင်စုစိတ်ဓါတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်ဖြင့်မာရေး

သဘာဝကျကျ ပျံ့ကျကျ ပင်းစွတ်သီး ကျကျ

၈၉၅.၈၃

နတ်ရွာမိုး

သဘာဝကျကျ ဖျံကျကျ မင်းဂွတ်သီးကျကျ/နတ်ရွာမိုး - ရန်ကုန်၊
အောင်မြင်စာပေ၊ ၂၀၀၂။
၁၆၀ - စာ၊ ၁၃၅ x ၂၁ စင်တီမီ
(၁) နတ်ရွာမိုး

ထုတ်ဝေသူ...ဦးအောင်မြင်၊

အတွင်းနှင့်မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်...အောင်မြင်ပုံနှိပ်တိုက်၊

မြန်မာ့ရိုး...အောင်မြင်စာပေ၊

ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၀၂ ခုနှစ်၊ (နိုဝင်ဘာ)၊ အုပ်စု (၅၀၀)။

BURMESE
CLASSIC

သဘာဝက

ဩကာသ လောကကြီးပေါ်ကျတယ်။

ဖျံက

ရေထဲကို ကျတယ်။

မင်းဂွတ်သီးက

မြေကြီးပေါ်ကျ..ရမှာ..

သူရင်ဘတ်ပေါ်ကျလာတယ်။

အဲ့ဒီအကြောင်း...

တချို့က...
 ကော်ဖီကျကျကြိုက်တယ်
 တချို့က...
 သိပ္ပံနည်းကျကျကြိုက်တယ်
 သူကတော့...
 (ငါပဲ ဂွတ်သလား... မင်းပဲ ဂွတ်သလား...
 မသိတော့အောင်ပဲ...)
 မင်းဂွတ်သီးကျကျကြိုက်တယ်။
 မင်း...ကျတာ...ဂွတ်လို့ ကြိုက်တာ။ ။

BURMESE
 CLASSIC

အခန်း (၁)

သူ့ဘဝက အေးအေးချမ်းချမ်း သာသာယာယာပါပဲ။
 စားဝတ်နေရေး မပူမပင် မတောင့်မတဆိုရင်... ဒီခေတ်ထဲ သာယာ
 အေးချမ်းတယ်လို့ ပြောရမှာပဲ မဟုတ်လား... ။

အသက်သုံးဆယ်နားနီး (လူပျိုကြီးလို့ သိပ်မခေါ်တခေါ်)
 အရွယ်ကို သူရောက်ရှိနေပါပြီ။ အသားဖြူဖြူ လူပုံချော စကားပြော
 လည်းကောင်းသူပါ။ လူရည်သန့်လေးပေါ့။

ဒီ... မြို့မကျ တောမက ရွာကြီးကို တောင်ကျောင်းဆရာ

တော်ကိုအကြောင်းပြုပြီး လွန်ခဲ့တဲ့(၁)နှစ်က သူရောက်ရှိလာတာပါ။ ဘုန်းကြီးဖွင့်ထားတဲ့ ဘာက ကျောင်းမှာ စာသင်ဆရာ လိုနေလို့ ဆရာတော်ခေါ်လာတာလေ။ . .

သူ့ဇာတိက ရွှေကျင်တစ်ဖက်ကမ်း ဝင်းခန့်မရွာက။ အဝေးသင်ဘွဲ့ရ အလုပ်လက်မဲ့ဆိုတာလောက်ပဲသိပြီး ဆရာတော်ရဲ့ ဆွေမျိုးနီးစပ်လို့ တစ်ရွာလုံးသိထားတာနဲ့တင် ခင်မင်ယုံကြည်ဖို့ လုံလောက်နေပါပြီ။ လူချစ်လူခင်များတယ်၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းနဲ့ ဘာသာရေးကိစ္စတွေမှာ တက်တက်ကြွကြွရှိသလို ရပ်ရေးရွာရေး လူမှုရေးဆိုလည်း သူ့အပန်ပမ်းခံလုပ်နိုင်တာ ဦးဆောင်လုပ်နေတာ။ တစ်ရွာလုံး မြင်နေရတာပဲ၊ နဖူးရေ ဒူးရေနဲ့ ကြံရေဖန်ရေလေးလည်း ရှိမယ့်ပုံ။ . .

အဲ. . . တစ်ခုတော့ရှိတယ်။

လူငယ်ပီပီ အသောက်အစားတော့ မကင်းဘူး။ စွဲစွဲမြဲမြဲ အရက်သမားလည်း မဟုတ်တော့။ ဆရာတော်ကိုယ်တိုင်က ခွင့်ပြုထားပုံရတယ်။ ရွာက ကြေးရတတ် ကာလသားတွေကလည်း စာလေး၊ ကဗျာလေး မဂ္ဂဇင်းပါဖူးတဲ့ သူ့ကို ဆရာတင်ကြတယ်။ အဓိကက ရည်းစားစာ ရေးခိုင်း။ တစ်ဝိုင်း ဆိုသလိုမျိုးပေါ့၊ သူကလည်း မြားနတ်မောင် အလုပ်ကို ဝါသနာထုံလေ့ရှိတယ်။ သူ စာရေးပေးလို့ စွံသွားရင် သူက တစ်ဝိုင်းပြန်ပေးတယ်။ အဲသလိုနဲ့ အရက်မစွဲပေမယ့် ဝိုင်းက ညနေတော်တော်များများ ဆက်ဆက်နေတတ်တယ်။

ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းထဲက ဦးဇင်းထွန်းကျောင်းလေးမှာ နေရတာဆိုတော့ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ ကာသလားအုပ်စု ဆိုင်ကယ် တဝေါဝေါနဲ့ ကျောင်းတံခါးရှေ့ လာလာပို့ကြ၊ မခွဲနိုင်မခွါရက် နှုတ်

ဆက်ကြ၊ ဖက်နမ်း။ . ကြ၊ ခဏခဏဖြစ်လာတော့ မဟန်သေးဘူး ကြံစမ်း။ . ပြန်ခန်းလှအောင်။ .

“ဆရာတော် ဘုရား။ . . တပည့်တော် ရှောက်ခြံရောင်းလာတဲ့ ပိုက်ဆံလေး မပျောက်မပျက်ရအောင် စာအုပ်အငှားဆိုင်လေး ဖွင့်ချင်ပါတယ် ဘုရား။ . . လူငယ်တွေ မျက်စိပွင့် နားပွင့်အောင် စာဖတ်အသင်းလေးနဲ့ တွဲဖွင့်ချင်ပါတယ်၊ တပည့်တော်မှာ စုဆောင်းထားတဲ့ စာအုပ်ကောင်း တော်တော်များများလည်း ရှိပါတယ်ဘုရား”

“အိမ်း။ . ကောင်းတာပေါ့လော၊ ခန္ဓာအတွက် အာဟာရဟာ အစားအစာဖြစ်သလို စိတ်ဆိုတဲ့ စေတသိတ်ရဲ့ အာဟာရဟာ စာပဲ၊ အိမ်း။ . သင့်တင့်မယ့်နေရာတစ်ခု အရင်ရှာရပေမပေါ့။ . ငမင်းရ၊ မင်းတွေ့ထားတဲ့နေရာကောရှိလား!။ .”

“တွေ့တော့တွေ့ပါတယ်ဘုရား။ . . ဈေးနဲ့ လမ်းဆုံနားက နေရာတွေက ဈေးကြီးလွန်းတယ်၊ စာဖတ်အသင်းလိုဖြစ်နေတော့ ဝင်ငွေထွက်ငွေအရ မကိုက်ဘူး ဘုရား။ . . စေတနာပါမယ် စာဖတ် ဝါသနာပါတဲ့သူတွေဖြစ်မယ်ဆိုရင် လခအသင့်အတင့် ပေးနိုင်ပါတယ်၊ စာအုပ်လည်း အလကားပေးဖတ်ပါမယ်၊ ဆရာတော့် ဒကာတွေထဲမှာ အဲသလိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးတွေ ရှိနိုင်ပါတယ်၊ တပည့်တော်လည်း ကျောင်းဝင်းထဲ နေရထိုင်ရတာ ကိုယ်တော်တွေကို အားနာတာတာ ဖြစ်နေပါတယ်”

ဆရာတော်က ပြုံးတယ်။ ခေါင်းညိတ်ရင်း။ . .

“အိမ်း။ . . ငါသဘောပေါက်ပါသကွာ၊ မင်း အနေကျနဲ့ နေတယ်။ . လွတ်လွတ်လပ်လပ်လေးလည်း နေချင်နေမယ်ဆိုတာ သိပါတယ်။ . ငါမေးကြည့်ဦးမယ်”

အဲသလိုနဲ့ပဲ အခု သူနေထိုင်တဲ့ ဦးသူတော် ဒေါ်မလေးခြံကြီးထဲ ရောက်လာတာပါပဲ။ ပေတစ်ရာလမ်းမကြီးဘေးက ပေရှစ်ဆယ် ပေတစ်ရာ ခြံကြီးပါ။ လမ်းမနဲ့ ပေသုံးဆယ်လောက် ခွာပြီး နှစ်ထပ်တိုက် ဆောက်ထားတယ်။

ဦးသူတော်နဲ့ ဒေါ်မလေးက အဲသည်တိုက်မှာနေပြီး ဘေးကနေ လမ်းလေးလုပ်ထားတယ်။ နောက်ဘက်မှာ လုံးချင်းသွပ်မိုးပျဉ်ခင်း ထရံကာအိမ်ကလေး လေးလုံးဆောက်ပြီး ငှားစားတယ်။

အဲဒီလေးလုံးထဲက ဝင်ဝင်ချင်း အသန့်ဆုံးအိမ်လေးမှာ သူအလကားနေရတယ်။ မနက်စာညဉ့်စာ ဦးသူတော် ဒေါ်မလေးက ဘုန်းကြီးတူ ဆိုပြီး ဒါနပြုတယ်။ နေရေး.. ငြိမ်း၊ စားရေး.. ငြိမ်း။

ခြံရှေ့ ကားလမ်းနဲ့ခြံစည်းရိုးကြား မြေလွတ်ပေသုံးဆယ်လောက် ရှိသေးတယ်.. စည်ပင်မြေပေါ့လေ။ အဲသမှာ စာအုပ်ငှားဆိုင် ခန့်ခန့်လေးကို.. ဝါးဘိုးဝါးတိုင်နဲ့ ထရံကာ သက်ကယ်မိုးပြီး ဆယ်ပေဆယ်နှစ်ပေ ဆောက်ပြီး ဖွင့်နိုင်ခဲ့တယ်။

ဘ,က ကျောင်းဆရာလုပ်တာက စေတနာ ဝါသနာဆိုပေမယ့် ဘုန်းကြီးက အခါအားလျော်စွာ စာအိတ်နဲ့ ဈေးသုံးဆိုပြီး ဝတ္ထုစွန့်ကြတယ်။ ကဲ.. သူ့ဘဝ ဘာလိုသေးလဲ..။

စားဝတ်နေရေး ပြေလည်တဲ့အပြင် ကော့ကော့ရော့ရော့လေး ဝတ်စား၊ ဘော်ဒါလေးတွေ ဆိုင်ကယ်နောက်မှာ ကားယားလေးခွပြီး ကြိုက်သလို လမ်းသလားလို့ကလည်း ရနေပါတော့တယ်။ ရုပ်ချော၊ အပြောကောင်းဆိုတော့ ဘ,က ကျောင်းလွှတ်ပြီး ညဉ့်ဦးပိုင်း(၈)နာရီကနေ (၉း၃၀)ထိ ဖွင့်တဲ့ သူ့စာဖတ်အသင်းနဲ့ စာအုပ်အငှားဆိုင်မှာ အမြဲလူစည်နေတတ်တာ မဆန်းပါဘူး။

အထူးထည့်ပြောနေစရာ မလိုပါဘူး စာဖတ်ပရိသတ် အတော်များများက ကောင်မလေးတွေဖြစ်ပြီး.. ယောက်ျားလေးပရိသတ်အတော်များများက ဘောလုံးလောင်းမယ်၊ GAME နှိပ်မယ်၊ ဘီလီယက်ထိုးမယ်၊ မမခိုင်တို့ဆိုင်က စောင့်နေမယ် ဆိုတာတွေများပါတယ်။

မမခိုင်က အရမ်းလှသလောက် အရမ်းသ,တဲ့ တစ်ခုလပ်မမဖြစ်ပါတယ်။ သူမို့.. လေးငါးရက်တစ်ပတ် ပျောက်နေရင်.. ဆိုင်ရှေ့တမျှော်မျှော် လှမ်းကြည့်ရင်း..

“ဟဲ့!.. မင်းကို တစ်ယောက်ကောဟဲ့..”

အဲသမှာ သက်နိုင်ဦးက အတည်ပေါက်မျက်နှာပေးနဲ့..

“မမခိုင်မကြားလိုက်ဘူးလား၊ ဒီလောက်လူပြောများနေတဲ့ မနေ့ညဉ့်ဦးပိုင်းက ဆရာလေးမင်းကိုရဲ့ စက်ရပ်သတင်းလေ၊ မမခိုင်ဆိုင်ကို တစ်ယောက်တည်းလမ်းလျှောက်လာတာတဲ့ ဈေးထောင့်မှာ တောင်းအော်အနက်တစ်စင်း ထိုးဆိုက်ပြီး ကောင်မလေးငါးယောက် ရုတ်တရက်ဆင်းလာတယ်၊ ဆရာမင်းကို,ကို ဝိုင်းချုပ်ပြီး ကားပေါ်အတင်းဆွဲတင်ပြေးတာတဲ့..”

ဆံပင်ညှပ်တဲ့ ကိုမောင်ကြီးက အမှိုက်ပုံးဘေး အခင်းသွားရင်း အစအဆုံးမြင်လိုက်ရတာတဲ့၊ အဲဒီကောင်မလေး ငါးယောက်ထဲက ရုပ်အဆိုးဆုံးကောင်မလေးက မိုးဟေကိုရုပ်မျိုးတဲ့..”

“စောက်ကောင်လေး.. ငါအဟုတ်မှတ်လို့ မောင်သက်ရယ်ရင်ကိုထိသွားတာပဲ၊ အင်း.. တကယ်များ အဲသလိုမျိုး ပါသွားရင်တော့ ငါ့မောင်မင်းလေး ရေတိမ်နှစ်ရချည်ရဲ့”

“စိုးရိမ်နေလိုက်သေးတယ်ဗျာ.. အဲသလိုမျိုးဆို ငါ့မင်းက

နှစ်ချင်းလွန်းလို့. . ခိုင်ဗင်ပါ ပစ်ဆင်းသွားမယ့်လူဗျ”

“အောင်မာ ငါ့မောင်မင်းက အသောက်အစားသာ မကင်းတာ မ,ကိစ္စကျတော့ရှင်းသဟေ့၊ ကနေ့ထိ ဘာသတင်းကြားဖူးလဲ သူ့ကို‘ပဲ’ပေးနေတာတွေ အများကြီးပဲ ငါသိတာပေါ့၊ နင်တို့လည်း နင်တို့အာစရိအကြောင်း သိတာပဲ ဘယ်ကောင်မလေးအကြောင်း စကားစဖူးလို့လဲ နာမည်ပျက်ကိုမရှိတာ”

“ဟုတ်တယ်ဗျာ အဲ့ဒါတော့ထောက်ခံတယ် ဘယ်ကောင်မလေးအကြောင်းပြောမလဲ သူသေသေချာချာနားထောင်တယ်၊ ဖြတ်မေးတယ်၊ အကြံပေးတယ်၊ လိုအပ်ရင် စာပါရေးပေးတယ်၊ ဟုတ်တယ်ကွ တို့လူကြီး ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို စိတ်ဝင်တစား လိုက်ကြည့်တာ၊ စုံစမ်းတာ၊ မေးမြန်းတာ၊ ရှိတ်တိတ်တိတ်လုပ်တာ ငါတော့ မကြုံဖူးဘူး မင်းတို့ရော”

စည်သူရော၊ ကြည်ရုံးပါ ခေါင်းခါရင်း ဘီယာခွက်ကိုယ်စီ လှမ်းကိုင်ကြတယ်. . ပြိုင်တူပဲ မော့လိုက်ကြတယ်။

စကားနည်းတဲ့ ရုပ်တည်နဲ့ အမြဲနေတတ်တဲ့ စည်သူက အလကားချပေးထားတဲ့ ကြက်ခေါင်း၊ ကြက်ခြေထောက်နဲ့ ဂွေးတောက်ပြတ်ဟင်းရည်သောက်ရင်း. . သူပြောပြမယ်ဆိုတဲ့ဟန်နဲ့ လက်ညှိုးတစ်ချောင်း ထောင်တယ်။

“တစ်ခါတော့ ပြောဖူးတယ်ကွ၊ မိန်းမအကြောင်းလေကွာ ကြည်ရုံးပါ,ပါတယ် မေးကြည့်”

ကြည်ရုံးက မျက်လုံးပြူးပြဲပြီး ဟိုမှာ မမခိုင်ရှိနေတယ်လေ ဆိုတဲ့ အကြည့်နဲ့ လှမ်းတားတယ်။ တောက်လျှောက်အကဲခတ်နေတဲ့ မမခိုင်က မမြင်ဘဲဘယ်နေမလဲ ပိုစိတ်ဝင်စားသွားတယ်။ တမင်

မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ဝိဇ္ဇာကာတွန်း ကောက်လှန်တယ်။ သူတို့ ဝိုင်းက မမခိုင်ထိုင်နေတဲ့ ကောင်တာကနေ ပျစ်ခနဲ တံထွေးတစ်ပစ် စာပဲ ဝေးတာလေ။

သက်နိုင်ဦးက အငမ်းမရ. . .

“ပြောစမ်းပါဦးကွ ဘယ်ဆော်အကြောင်းပြောတာလဲ! . . ကြားရခဲပါတိကွာ”

“ကန်သာယာ ထန်းတောမှာကွ၊ သူ့ဂီတာတီးရင်း ဖီးလ်ဝင်လာလို့ လွှတ်ခနဲပြောတာ၊ အဲဒီတုန်းက သူဆိုနေတာ ဘာသိချင်ပါလိမ့်၊ ကြည်ရုံး. . မင်းမှတ်မိလား”

ကြည်ရုံးက ဘီယာထပ်ငဲ့ရင်း. . .

“ဗိုလ်ထီးသိချင်ကွာ. . အကြွေပန်းရဲ့သဘော xxx အနမ်းမခံပုံ xxx တော့ပြီလား xxx ဟောင်းတယ်လို့ စိတ်အားငယ် xxx အဲ. . အဲဒီသိချင်လေကွာ သူ့ဂီတာကိုင်တိုင်း ဆိုလေ့ရှိတယ်”

သက်နိုင်ဦးက. . .

“ကိုယ့်အချစ်နဲ့ xxx အရာရာကို xxx အကောင်းအတိုင်းဖြစ်စေမယ်ကွာ xxx အဲဒီသိချင်ဆိုပြီး သူလွှတ်ခနဲ ဘာပြောတာလဲကွာ”

“ငါ မမကို အဲဒီသိချင်သိပ်ဆိုပြချင်တာပဲတဲ့၊ နှစ်ယောက်တည်း အေးချမ်းတိတ်ဆိတ်တဲ့ နေရာလေးမှာပေါ့ကွာတဲ့၊ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ကိုပြောတာ. . ”

မမခိုင်ကို ဘယ်သူမှလှည့်မကြည့်ဖြစ်အောင် နေကြတယ်၊ စည်သူကဆို သူနဲ့ဖွဲ့ဖြစ်နေလို့ မျက်နှာကို တစ်စောင်းထားလိုက်သေး၊ အာစရိမင်းကို,ကို တစ်ဖက်သတ် အသေအလဲ ဖြစ်နေတာကို အားလုံးက ဓါတ်နေကြတယ်လေ။ သက်နိုင်ဦးက မမခိုင် မကြားတကြား

တီးတိုးသံနဲ့ ခေါင်းရှေ့တိုးပြီးမေးတယ်။

“ကိုမင်း ပြောတဲ့စကားထဲမှာ မမနှစ်လုံးတည်းလား. . မမ နောက်က(---)မပါဘူးလား!”

“ငါလည်းသိချင်လို့ ဘယ်မမလဲဗျလို့ ချက်ချင်းမေးတာပေါ့ ကွာ ဘယ်ရမလဲ”

“ဘယ်. . ဘယ်လိုဖြေလဲဟင်!”

မမခိုင် ယုန်နားရွက်ဖြစ်နေပြီမှန်း တန်းသိကြတာပေါ့. . ။

“ဒီရွာမှာ ဒီမမတစ်ယောက်ပဲ ငါ့မှာရှိတာပါကွာ မင်းတို့သိ ပါတယ် နာမည်ထည့်မပြောပါရစေနဲ့တဲ့၊ သူဂုဏ်သိက္ခာရှိသေးတယ် ပြောလိုက်ရင် ငါ့ကို အလိုလိုက်လို့ စော်ကားသလို ဖြစ်သွားမယ်တဲ့”

အဲ့သလိုနဲ့ပဲ တစ်ဝတပြဲ သောက်ကြစားကြပြီး. . .

“မမခိုင်ရေ ဘီလ်ထဲထည့်ပေါင်းထားလိုက်ဦးဗျာ. . ၊ ကျွန် တော်တို့ဘီလ် များနေရင် ကိုမင်းဘီလ်ထဲ ထည့်ပေါင်းထားလိုက်ဗျာ သူရှင်းပါလိမ့်မယ်”

“အောင်မာ မောင်မင်းက ဘာအကြွေးမှမရှိဘူး တလော က အကုန်ဆပ်သွားပြီးပြီ၊ ဟဲ့. . စည်သူ နင်ကသူဌေးသား နင့်ဘီလ် ထဲပဲထည့်မယ်”

“ထည့်ဗျာ. . သွားပြီ. . တာတာ”

“ဟဲ့!. . မောင်မင်းကိုပြောလိုက် ငါဆတ်သားခြောက်အစစ် ရထားတယ်လို့”

“အခုနမှာတော့ မရှိဘူးဆို”

“ဒါက ရှယ်ဟဲ့ရှယ်”

ဆိုင်ပြင်ရောက်မှ သူတို့ပိုက်ဆံပါရဲ့သားနဲ့ လုပ်ကြံလက်

တန်းဇာတ်နဲ့ အကြွေးသောက်ခဲ့တာကို တဟားဟားရယ်ကြတယ်။

ပြီးတော့. . ကြည်နူးက အားမလိုအားမရ ဝမ်းခေါင်းသံကြီး နဲ့. . .

“ဒီလောက်ထိုးကျွေးနေတာကို တို့လူကြီး မစားဘူးကွာ၊ အာသဝေါကုန်နေသလား၊ ဖလားဝါးဒိုင်းနေသလား တစ်ခုခုပဲ. . ”

“နေရာချင်းတော့ လဲချင်တယ် xxx တောင်ပေါ်တက်တဲ့ အရသာဟာ xxx ပိုချိုမြိန်ပါတယ် xxx အိုး. . အိုး. . xxx ဘုန်းကြီး ကျောင်းက xxx ဖလားဝါးဒိုင်းတဲ့ တို့ဆရာ အာပလာပဲ xxx”

ဝူးခနဲ ဆိုင်ကယ်ပေါ်က အော်ဆိုသံ ဝေးသွားတယ်။

ပြောရရင်. . အချစ်အကြောင်း သူ့ဆီက ဘယ်သူမှ မကြား ဖူးဘူး။ ဒါပေမယ့် သူ့မှာ. . အထူးလျှို့ဝှက် ထိပ်တန်းလျှို့ဝှက် TOP SECRET အချစ်ဇာတ်လမ်းလေး တစ်ခုရှိနေတာကို ဘယ်သူမှ မသိ ကြဘူး။

သိလို့လည်း မရဘူး. . သူတို့နှစ်ယောက် ချစ်နေကြတာကို သူ့နှလုံးသားရယ် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ပြင်ပက သူ့ရဲ့ဒုတိယနှလုံးသားလေး ရယ်ပဲ သိကြတယ်။

သူက သူ့ချစ်သူလေးကို သူ့ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ပြင်ပက သူ့ရဲ့ ဒုတိ ယ နှလုံးသားလို့ တင်စားတယ်။ အဲ့ဒီဒုတိယနှလုံးသားနဲ့ သူ့ဘဝကို ခုတ်မောင်းနေတယ်လို့ ခံယူထားတယ်။

အဲ့ဒီချစ်သူလေးကို သူ အဖြူရောင်နဲ့ချစ်တယ်၊ မမခိုင်ကိုကျ တော့ (Sexy colour)ပန်းရောင်နဲ့ကြိုက်တယ်။ ဖြစ်ချင်တော့ မမခိုင် က ဆရာတော်ရဲ့ ပြောဆိုဆုံးမ၊မရတဲ့ ဆွေမျိုးနီးစပ် ဖြစ်နေတယ်။ မစားရဲတဲ့ အသီးဖြစ်တယ်။ သီးမှည့်ဝင်းဝင်းပေါ့။ ချစ်သူလေးကျ

တော့ မစားရက်တဲ့ သီးကင်းလေးဖြစ်တယ်။ သူဒီလိုပဲ ခံယူထားခဲ့တယ်။ တရားဘာဝနာလည်း အခါအားလျော်စွာ ကျင့်ဖူးတော့ အာသဝေါနဲ့ တဏှာပေမအားကို သူစိတ်က နိုင်နင်းနေတာလည်းပါတယ်။

ဒါကြောင့် သူ့ဘဝဟာ အေးအေးချမ်းချမ်း သာသာယာယာ ပါပဲလို့ ပြောခဲ့တာပါ။

ဖြစ်ချင်တော့... ဖျံတစ်ကောင် သူ့ဘဝထဲကို တည့်တည့် ဝင်လာပါတော့တယ်။ တကယ့်ရေထဲက ဖျံကို ပြောတာပါ။ ငါးပုစွန်၊ ကဏန်း၊ ဖမ်းစားတဲ့ ရေကူးသန်တဲ့ဖျံပါ။

အဲ့ဒီဖျံ သူ့ကို ဖမ်းစားပါတော့တယ်။

အဲ့သမ္မာ မရှုမလှကြီးကို ဖြစ်ရတော့တယ်လို့ ဆိုရတော့မယ်။

BURMESE
CLASSIC

အခန်း (၂)

နဲ့မတွေ့ခင် ငါးရံပေါက်ကလေးနဲ့ အရင်တွေ့တာကို ပြောမှဖြစ်မယ်။ ငါးရံပေါက်ကလေးကတော့ ရေထဲမှာ မနေပါဘူး၊ နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးပေါ်မှာ နေပါတယ်။ ဟုတ်တယ်... ဦးသူတော် ဒေါ်မလေးတို့ရဲ့ ဆွေနီးမျိုးစပ်တော်တယ်။ ဒါပေမယ့်... သားသမီး မထွန်းကားတော့ အမွေစားအမွေခံနဲ့ အပြီးမွေးစားထားတာ၊ ချစ်လိုက်ကြတာလည်း တုန်နေတာပဲ... ချမ်းလည်းချမ်းသာတော့ ဖူးဖူးမူတ်ထားကြတယ်။ ငါးရံပေါက်ကလေးလည်း စာတော်တယ်။ လိမ္မာ

တယ်။ အမိအဖအရင်းလိုလည်း အသေးစိတ်ပြုစုတယ်။ အဲ... လှလည်းအရမ်းလှတယ်။ လူတာအပြင် ပါးချိုင့်လေးနဲ့ ဖွေးနေတဲ့ သွားတက်လေးနဲ့ အင်မတန်ချစ်မွေးပါတယ်။ လူတိုင်းချစ်တယ်။

ဦးသူတော် ဒေါ်မလေးတို့ကလည်း “တော်သဇင်”တဲ့။ တော်ဝင်ပန်းသဇင်လေးပေါ့ အိမ်နာမည်က ပိုပိုတဲ့...။

ဦးသူတော် ဒေါ်မလေးရဲ့ခြံထဲ သူ မရောက်ခင်ကတည်းက ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ပိုပိုနဲ့သူ စတွေ့ခဲ့တာပါ။ သူ ဆရာတော် ဘ,က ကျောင်းမှ ဆရာအဖြစ်တောင် အပြီးပြောင်းမလာသေးဘူး။

မိဘတွေကွယ်လွန်တော့ ဆရာတော် ဝင်းခန့်မိကို ကြွလာတယ်။ တစ်ကောင်ကြက်သူကို ငယ်ငယ်တည်းက ဆရာတော်က တူလိုသားလို ချစ်ခဲ့တာ။ အဝေးသင်ဘွဲ့ရရင် ခြံရောင်းပြီး ဘဝတိုးတက်ရာ တိုးတက်ကြောင်းကို တစ်ဆင့်ချင်း လှမ်းတက်ဖို့ မိန့်ခဲ့တယ်။

“တောမှာမွေးပြီး ခြံအလုပ်လုပ်ရင်း တောမှာပဲသေရင် ကမ္ဘာပေါ် လူလာဖြစ်ကျိုးမနပ်ဘူး ကမ္ဘာကိုပတ်ဦး”တဲ့...။

သူ့ဥပမိနဲ့ နဖူးရေစူးရေကိုကြည့်တယ်။ လက္ခဏာနဲ့ဗေဒင်ပါ ဇာတာအရ တွက်ချက်ပြီးဆရာတော်က အထူးမှာကြားခဲ့တာ။ သူအဝေးသင် နောက်ဆုံးနှစ်ဖြေပြီး အဲ့ဒီတုန်းက ဖွင့်ဖို့တာစုနေတဲ့ ဆရာတော် ဘ,ကစာသင်ကျောင်းကို လေ့လာရင်း အလည်အပတ် ရောက်လာတာ။ အဲ့ဒီမှာ ပိုပိုနဲ့စတွေ့တာ။ ပိုပို(၁၆)နှစ်သမီး ကိုးတန်းအောင်ပြီး ဆယ်တန်းတက်ဖို့ စောင့်နေတဲ့အချိန်။

သီးကင်းအလှဆီပေမယ့် မျိုးစေ့ကောင်း၊ ရေခဲမြေခဲကောင်းပြီး... ရေလောင်းပေါင်းသင်တဲ့ ဥယျာဉ်မှူးလက်ထဲက သီးကင်းမို့လို့ ကဗျာဆရာမောင်ချောနွယ်စကားကို ပိုပိုကို မြင်မြင်ချင်းမှာပဲ သူ

နားထဲတန်းကြားလိုက်မိရဲ့...

“အမေ့သားတော့ လှလှပပ ဖျားပေါ့။ သူ့အသီးက အတော်ကို ထွားပါတယ်”

ဟုတ်ကဲ့... ပိုပိုက အတော့်ကို ထွားပါတယ်။ ကလေးဆန်ဆန် ဂါဝန်ဝတ်ပေးထားတဲ့ကြားက ဝင်းမွတ်နေတဲ့အရေပြားနဲ့ ဖွင့်ဖွင့်ထွားထွား ကျန်းမာရေးကောင်းခြင်းလက္ခဏာက အရှင်းသားပေါ်လွင်နေတော့တယ်။

အသက်ဝင်နေတဲ့ ဧရာမဗိုလ်မရုပ်လေး မင်းဂွတ်သီးပင်အောက်ကို ကျောင်းကအသေးဆုံး ဘုန်းကြီးလေးကို လက်ဆွဲပြီး လာနေတဲ့ မြင်ကွင်းလေး...။ သူ့တစ်သက်တာ စွဲထင်နေတော့မယ့် မြင်ကွင်း ပသာဒလေး၊ အသေးဆုံး ဘုန်းကြီးလေးဆိုတာက ဆရာတော် နောက်ဆုံးမွေးစားတဲ့ကိုရင်လေး ငါးနှစ်သားလေး... လျစ်တူးလေး၊ ဗိုလ်မလေးက ဘုန်းကြီးလေးကို လက်ဆွဲရင်း ပါးစပ်က တတွတ်တွတ် ချော့မြူလာပုံရတယ်။ လက်ဆွဲရင်း ခေါင်းကလေးငုံ့လို့ စကားတွေပြောရင်း မင်းဂွတ်သီးပင်အောက် ပတ်လည်ရိုက်ထားတဲ့ သစ်သားခုံတန်းဆီ ဆွဲခေါ်လာနေတယ်။

ကိုရင်လေးခြေထောက်က လှည်းထောက်ခွလို ကားရင်းချော့မြူဆွဲခေါ်ရာကို ယက်ကန်ယက်ကန် ပါလာနေတယ်။ သူ ကဗျာထိုင်ရေးနေတဲ့ ဦးဇင်းထွန်းကျောင်းအောက်ထပ် မှန်ပြတင်းကနေ မြင်ကွင်းက ရှင်းနေတယ်။ မင်းဂွတ်ပင်ကလည်း သူ့မှန်ပြတင်းနဲ့ ဆယ်တောင်မတ်တင်းလောက်ပဲ ဝေးတယ်လေ။

ကဗျာရေးဘို့ စဉ်းစားနေသူဆီကို အသက်ဝင်နေတဲ့ ကဗျာလေး တဖြည်းဖြည်းဝင်လာတာပါပဲ။ ဆရာတော်တရားပေးနေလို့

ကျောင်းဝင်းထဲ လူသူရှင်းနေတယ်။ အဝေးကတရားသံကလွဲပြီး အစစအရာရာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေတယ်။ ဗိုလ်မရပ်လေးရဲ့ အသံကို အရင်ကြားရတယ်။

ကဗျာရွတ်သံလေးပါ။ . . ချိုအေးနေတော့တယ်။ . . ။

“ကျောင်းကြီးပေါ်မှာ မောင်ငယ်ဆော့တော့ xxx ဘုန်းကြီး အော်လို့ ရိုက်လိမ့်မယ် xxx မောင် မဆော့ပေါင် စိတ်ပုတီးနဲ့ xxx ဘုန်းတော်ကြီးလို နေပါ့မယ် xxx”

“ဆော့တာမှ မှုတ်တာဗျ။ လေ့ကျင့်တာ.. လေ့ကျင့်တာ ဂျင်ပေါက် လေ့ကျင့်တာ၊ လေ့ကျင့်ခြင်းဟာ အောင်နိုင်ခြင်းလို့ ဘုန်းကြီးကိုယ်တိုင် ပြောထားတာ”

“ဪ.. . ကိုရင်က တရားပေးနေချိန်ကြီးမှာ ကျောင်းပေါ် ဂျင်ပေါက်တော့.. . ဂလုံး.. . ဂလုံးနဲ့.. . အသံကအကျယ်ကြီး ထွက်သွားတာပေါ့။ အဲ့ဒါ.. . ငရဲကြီးတယ်”

“ကိုရင်ကြီးဒက်ထိကပြောတော့ ငရဲကြီးရင် ငရဲလေးကို နိုင်တယ်တဲ့.. .”

“အဲ့ဒါက နောက်မှနိုင် အခုတော့ ဘုန်းကြီးပြီးရင် အားလုံးကိုနိုင်တဲ့ တိုက်အုပ်ဦးဒီဂေါက ကိုရင်ဂျင်ကို သိမ်းသွားပြီ”

“အဲ့ဒါကြောင့် အော်ငိုတာပေါ့ဗျ။ သွားပြန်တောင်းပေး.. . မတောင်းပေးရင် အခု အော်ငိုဦးမှာပဲ.. . အဟီး”

ကိုရင်က ပါးစပ်ဟပြီး ခေါင်းမော့တယ်။

ငိုဖို့ အရှိန်ယူလိုက်ပုံမျိုး.. .

“ဟိုး.. . ဟိုးထား.. . တရားချရင် ဂျင်ရအောင် ပြန်တောင်းပေးမယ်၊ ကဲ.. . လာပါကိုရင်ရယ် ခဏထိုင်ပါဦး မမပို ပုံပြောပြမယ်”

“ဘာပုံပြောပြမှာလဲ!”

“ဘာပုံနားထောင်ချင်လဲ!”

“ပုံပြင်တွေအားလုံး သား နားထောင်ပြီးပြီ.. . ထပ်နေပြီ.. . တစ်ခါတစ်ခါ ဦးဒီဂေါလည်း ပုံပြောသိပ်တယ်.. . ကြောက်လို့သား နားထောင်နေရတာ သိပြီးသားကြီး”

ဗိုလ်မရပ်လေး ကိုရင်ပြောပုံကြောင့်.. . ချိုလွင်တဲ့ ခေါင်းလောင်းသံလေးလို လွတ်လပ်လေမှာ လှုပ်ခတ်ရယ်မောတယ်။

အို.. . အပြစ်ကင်းစင်လိုက်တာ သာယာလိုက်တာ.. . ။

“သား နားထောင်ချင်တာ မမပိုပြောမလားဟင်”

(မိခင်ရောဖခင်ပါ ကားအက်စီဒင့်နှင့် ဆုံးပါးသွား၍ တကာရင်းတွေလည်းဖြစ်သမို့ ဘုန်းကြီးက ခေါ်မွေးထားသော ကိုရင်ဂျစ်တူးလေးကို အားလုံး ကရှုကာချစ် ချစ်ကြသည်။ အလိုလိုက်ကြသည်။ စကားတတ်စကတည်းက ကြီးလာရင် ဘာလုပ်မလဲ မေးလျှင် ‘ဆရာတော်လုပ်မယ်’ ဟု ဖြေလေ့ရှိသည်လည်း ဟူသတတ်။

စားရေးသူ)

“ကိုရင်က ဘာပုံပြင်နားထောင်ချင်တာလဲ၊ ဒကာမလေး ရအောင်ပြောပြမယ်”

“ဘယ်သူမှမရှိဘူး လူလိုပဲပြောဗျာ.. . သားသား နားထောင်ချင်တာက ဖေဖေရော မေမေရောက မသေဘူးတဲ့၊ အလှူလုပ်တော့ နတ်ပြည်ရောက်နေတယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ”

ဦးပြည်ပြောင်ပြောင်လေးကို ပွတ်ရင်း စဉ်းစားနေပုံက ဆရာတော်ဘုရား တစ်ခါတလေ စကားလုံးရှာမတွေ့ရင် လုပ်နေကျ

ပုံစံအသေးလေးမို့ ချောင်းကြည့်ရင်း သူပြုံးနေမိတယ်။

“ကပ္ပိယကြီး လေးစိုးပုက ပြောတယ်၊ နတ်ပြည်ရောက်လို့ နတ်သားဖြစ်ရင် နတ်သမီး တစ်ဘက်ငါးရာတောင် ရတယ်ဆို . . ဟုတ်လား မမပို”

“ဟုတ်တာပေါ့”

“ဟာဟ. . ဒါဆို သားသားက အမေလေး အယောက် တစ်ထောင်တောင် ရှိတာပေါ့”

“ဟင်း. . ဟင်း. . ဟုတ်တယ်. . ဟုတ်တယ် အမေ တစ် ထောင်တောင် သားမှာရှိတယ်”

ငိုမဲ့မဲ့ဂျစ်တူးတူး လုပ်နေရာက ရယ်ဖေါ်မောဖေါ် ရလာလို့ မမပိုဆိုတဲ့ ဗိုလ်မလေး ဂျစ်တူးဆက်ရယ်အောင် လုပ်ရတော့မယ်။

“ဟား. . ဟား. . ပျော်စရာကြီးပေါ့. . နေ့ မမပို”

“အေးပေါ့. . ဒါပျော်စရာပေါ့၊ အဲ. . ဘာလို့ပျော်တာလဲ မောင်လေး!”

“အဖေအတွက်လည်း ပျော်တယ်. . သားအတွက်လည်း ပျော်တယ်”

“ဟင်းဟင်း. . ရှင်းပြပါဦးကွဲ့.”

“အဖေက အမေနဲ့ ရန်ဖြစ်ရင် ဖက်အုံးနဲ့ပဲအိပ်ရတယ်လေ အခုဆို နောက်မိန်းမနဲ့ အိပ်လို့ရတာပေါ့. . အများကြီးဥစ္စာ”

ဗိုလ်မလေး ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်ပါတော့တယ်။

ဖွံ့ဖြိုးပြီးသား ခန္ဓာကိုယ်လေး တသိမ့်သိမ့်လှုပ်အောင်ပဲ ခဏရယ်နေပြီးမှ. . .

“သားအတွက်ကကော ဘာလို့ပျော်တာလဲ ပြောပါဦး”

“သား အမေက ဖြုတ်မဝယ်ပေးဘူး၊ ကားလမ်းထွက်ဆော့ မှာ ကြောက်လို့တဲ့၊ အဖေကလည်း အမေ့ကိုကြောက်ရတယ်လေ၊

အမေ တစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ ကြောက်ရတာပေါ့နော့၊ ဟိုမှာ အဖေနိုင်ရတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ယောက်တော့ ရှိမှာပေါ့၊ သူ ဖြုတ်ဝယ်ပေးမှာပဲ. . ရေပုံးလွယ်ပြီး ထိုးတဲ့ဖြုတ်ရှည်လေ၊ အဝေး ကြီး ပန်းတယ်လေ”

သူပါ ကိုရင်ဂျစ်တူးတွေးပုံလေးကို ဗိုလ်မနည်းတူ လိုက်ရယ် မောနေမိတော့တယ်။ ကိုရင်ဂျစ်တူးက ရယ်နေရာက ရှုတည်တည် ကြီးလုပ်ပြီး. . .

“ညဉ့်စာခိုးစားတဲ့ လူစုတ်ကြီး”

“ဟဲ့! . . မောင်လေး ဘယ်သူ့ကိုပြောတာလဲ”

“ကပ္ပိယကြီးပေါ့. . ဝိကာလဘောဇနာကို အသံအကျယ် ဆုံး သူပဲဆိုတယ်၊ ပြီးရင်. . သူပဲ ခဏခဏ ခိုးစားတယ်”

“သူက လူပဲ. . စားပါစေကွယ် အဲ့လို့မပြောရဘူး”

“အဲ့ဒါပြောတာမှတ်ဘူး သားက ဒီအကြောင်းတွေ မမပိုကို မပြောခင် သူ့ကိုမေးကြည့်တယ်၊ နတ်သမီးတစ်ဘက်ငါးရာတောင် အဖေမှာရှိတယ်ဆိုလို့ မေးတော့. . သူက မင်းအဖေတော့မသိဘူး မင်းအမေတော့ နတ်သားတစ်ဘက်ငါးရာနဲ့ စံစားနေလိုက်တာ ရှု တောင်မပေါက်အားဘူးတဲ့၊ သားက ထပ်မေးတာပေါ့. . . အမေက ထမင်းမစားဘဲ ဘာလို့ ဆန်စားနေရတာလဲ. . ရှုက ဘာလို့မ ပေါက်ရတာလဲ. . နတ်ပြည်မှာ အိမ်သာမရှိဘူးလား ဆိုတော့. . .

သောက်စကားရှည်တဲ့ကောင်. . ဟိုမှာ ဘုန်းကြီးလာနေပြီ သွားတော့တဲ့”

သူပါနီးစပ်ရာပုဆိုးစ ပါးစပ်အုပ်ပြီး အသံမထွက်အောင် ရယ်ရပါတော့တယ်။ ကိုရင်ကျစ်တူးက ဆက်မေးနေပြန်တယ်လေ။

“မမပို.. အမေက ဘာဆန်စားနေတာလဲဟင်!.. ဘာလို့ ရှူးမပေါက်အားတာလဲ!.. ကဲပြောပြ”

“မမလည်း နတ်ပြည်မရောက်ဖူးတော့ ဘယ်လိုလုပ်သိမလဲ”

သိသိကြီးနဲ့ ရယ်ရင်း အနိုင်ပိုင်းနေပါတော့တယ်။

ကျစ်တူးလေးက..

“မမ သားတို့ အလှူလုပ်ရအောင်၊ ဒါမှ နတ်ပြည်ရောက်မှာ လုပ်မလား!.. မမနတ်ပြည်ကို မသွားချင်ဘူးလား!”

“နတ်ပြည်တော့ သွားချင်တာပေါ့.. ဒါပေမယ့် လောလော ဆယ် ဘာလှူစရာမှ မရှိတာ”

“မင်းဝွတ်သီး ဘုရားကိုလှူမယ်လေ.. သားသားတက်ရမလား.. မမတက်မလား.. ဟိုးမှာ မင်းဝွတ်သီးတွေ အများကြီးပဲ”

အပင်ပေါ်လက်ညှိုးထိုးရင်းပြောတော့ ဗိုလ်မလေးကလည်း လိုက်မော့ကြည့်တယ်။ ဟုတ်တယ် အပင်ပေါ်မှာ မင်းဝွတ်သီးတွေ ညွတ်တွဲကျနေလေရဲ့။ လက်ကျန် ကလေးစိတ်လေး ဝင်လာပုံရပြီး လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးတယ်။ မတ်တတ်ထရပ် လှည့်ပတ်ကြည့်ရင်း..

“ဟုတ်တယ်တော့ အများကြီးပဲ”

ဒါပေမယ့် ဆရာတော်က သီးပင်ပန်းမာလ်ကို ခွင့်မပြုဘဲ မခူးရဘူးလို့ မိန့်ထားတယ်လေ။ ပြီးတော့ မမက မိန်းကလေးလေ”

“ဘယ်သူမှ မှမရှိတာ လေးငါးဆယ်လုံးဆို ခဏပဲခူးရမှာ၊ မမ လူကြည့်ထား သားတက်မယ်”

သင်္ကန်းကို ခါးတောင်းကျိုက်ဖို့ ပြင်တော့တယ်။

“မလုပ်ပါနဲ့ ငါ့မောင်ရယ်.. အပေါ်ကိုင်က ခုံဝိုင်းပေါ်တက်ပြီး ခုန်ဆွဲရမှာ၊ မောင်လေး တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ဘုန်းကြီး မမကို ကြိမ်နဲ့ ဆော်လိမ့်မယ်၊ အခုန မမနဲ့မင်း ကျောင်းပေါ်က ဆင်းလာတာကို တရားဟောရင်း လှမ်းကြည့်နေတယ်”

ကျစ်တူး ဆူပုတ်ပြီး ခြေဆောင့်ပြန်တယ်။

“မရဘူးဗျာ.. မမတက်၊ မမအရပ်နဲ့မိတယ် မမကိုဆို ဘုန်းကြီးဘယ်တော့မှ မရိုက်ဘူး၊ လှူဖို့တန်းဖို့တက်တာပဲ ကုသိုလ်တောင် ရသေးတယ်၊ တက်ပါဗျာ တရားချပြီးရင် ဆွမ်းစားသံချောင်း ခေါက်တော့မယ် မြန်မြန်တက်..”

ဟိုဒီကြည့်တယ်..

“မောင်လေး အပေါ်ကိုမော့ကြည့်မနေနဲ့ မမအပေါ်မှရှိမှန်း သိသွားမယ်၊ ငြိမ်ငြိမ်လေးထိုင်ပြီး လူကြည့်နေ.. မမတက်မယ်”

“ရတယ်.. မမက သတ္တိကောင်းတာ သားသိတယ်”

ပြောရင်းဆိုရင်းပင် ခုံဝိုင်းပေါ်ကနေ သူမလှမ်းဆွဲလို့မိတဲ့ အကိုင်ရင်းကိုခုန်ဆွဲ၊ ခြေထောက်ဖွေးဖွေးလေး ဖူးရင်းကျော်အောင် ပေါ်ပတ်ပြီး အပင်ပေါ် ဆွဲတက်သွားတော့တယ်။

အေးလေ.. ကလေးစိတ်လက်ကျန်ကလည်း အတော်များ ပုံပါပဲ.. အတော်ထွားလေးရယ်..

အပင်ပေါ်ကျတော့ အကိုင်းအခက်တွေ အုပ်နေလို့ သူ့နေရာကနေ လှုပ်တုပ်ယမ်းတန်းပဲ လှမ်းမြင်နေရတယ်။

ခဏကြာမှာ..

“မောင်လေး လူရှင်းလား ပစ်ချမယ်၊ သင်းပိုင် ဖြန့်ခံပြီးမင်း”

ဂျစ်တူးကလည်း ဧကသီကို လုံချည်ဖြန့်သလိုဖြန့်ပြီး နေရာ
ယူရင်း...

“ပစ်ချ. . ပစ်ချ. . လူရှင်းတယ်”

“ဗုတ်!. . ဗုတ်!. . ဗုတ်!. . ”

“ရပြီ မိတယ်. . ဟာဟ”

“နှစ်လုံးပြူးတစ်တွဲ လာမယ်. . ရယ်ဒီ”

“ရတယ်. . ပစ်ချ”

“ဘုတ်!. . ”

“အား!. . ”

ကိုရင်ဂျစ်တူး ဘယ်ကိုသွားထိလည်း မသိဘူး ငယ်သံပါ
အောင် ကြိုးအော်ရင်း ခုံဝိုင်းကြမ်းပြင်ပေါ် ဖင်ထိုင်ကျတယ်။ ကျရုံ
မက နောက်ပြန်လန်ပြီး တစ်တောင်လောက်မြင့်တဲ့ ခုံပေါ်ကနေပါ
ပြုတ်ကျသွားတယ်။

“အား. . . ဂျိုးကိုမှ ပစ်ရလားဗျ. . အား. . အ”

လူးလဲကုန်းထရင်း အော်တယ်။ အော်ရင်းလည်း မင်းဂွတ်
သီးတွေ လိမ့်ကျကုန်လို့ တကုန်းကုန်း လိုက်ကောက်နေရသေးတယ်။
အပင်ပေါ်က တခွီခွီရယ်သံကို ကြားနေရတယ်။ တရားချသွားပြီ၊
သာဓုခေါ်နေပြီ။

အဲ့ဒီအချိန်မှာပဲ အောင်မြင်တဲ့ အသံအက်အက်ကြီးနဲ့. . .

“ဟဲ့!. . ကိုရင်ဂျစ်တူး ဘာလုပ်နေတာလဲ ဆွမ်းစားတော့
မယ်၊ လာ. . ခြေလက်ဆေးမယ် ချက်ချင်းလာ”

ကျောင်းလှေခါးရင်းက တိုက်အုပ်ဦးဒီဂေါကြီးကို ကိုရင်
ဂျစ်တူး လှမ်းကြည့်ရင်း တုန်ခနဲဖြစ်သွားတယ်။ ပုဏ္ဏားရိုက်ပင်တန်း

က အောက်ပိုင်းကွယ်နေတော့. . ကဗျာကသီ မင်းဂွတ်သီးတွေ ပစ်
သွင်းပြီး တစ်ချိုးတည်းလစ်ပါလေရော။ ဦးဒီဂေါက သူ့ကိုချစ်လည်း
ချစ် ဆော်လည်းဆော်တယ်လေ၊ ဆရာတော်ထက် သူ့ကြောက်ရ
တာကိုး. . . ။

မင်းဂွတ်သီးတွေ သဲမြေပွပေါ် ထပ်ပြီး တဗုတ်ဗုတ်ကျလာ
တယ်။ သူ ခဏစောင့်ကြည့်နေတယ်။ ဗိုလ်မလေး မင်းဂွတ်ပင်ပေါ်
က ဆင်းမလာဘူး။ သူ့နေရာပြောင်းတယ် မြင်သာမယ့်နေရာကို
ရွေးတယ်။ တံခါးဝကိုကျော်ပြီး ဦးဇင်းထွန်းကျောင်းလေး ရွှေနားက
ပုဏ္ဏားရိုက်ပင်တန်းနဲ့ သရက်ပင်ဘေးကပ်ပြီး ကြည့်လိုက်မှ အပင်
ပေါ်မှာ ငိုမဲ့မဲ့လေးဖြစ်နေတဲ့ ဗိုလ်မလေးကို တွေ့လိုက်ရတော့တယ်။

သူ ပြန်မဆင်းရဲတော့ဘူး။ အတက်တုန်းက ခုန်ဆွဲတဲ့ကိုင်
ကို တွဲလောင်းပြန်ဆွဲမှ ဆင်းလို့ရမှာလေ၊ အပေါ်ကကြည့်မှ နည်း
နည်းမြင့်နေမှန်းသိပြီး တွဲလောင်းဆွဲပြီး မဆင်းရဲတော့မှန်း သိသာနေ
တယ်။ သူ့အဖေအမေလည်း သူ့ပျောက်လို့ ရှာနေရောမယ်. . ။

ဂျစ်တူးလေးက ဦးဒီဂေါကို ဘယ်လိုရင်ဆိုင်နေမလဲ. . ဘာ
တွေများ ကြောက်လန့်ပြီး ပြန်ပြောနေမလဲ ဆိုတာကလည်း ရှိသေး
မို့လား။ ကဲ. . . ငါက ဘယ်လိုလုပ်ပေးရင်ကောင်းမလဲ. . . ။

သူစဉ်းစားရပြီ။

ငါ့တွေ့မှ အပေါ်အကိုင်ကြား ပြန်တက်ပြေးပြီး တုန်တုန်
ယင်ယင်နဲ့ လိမ့်ကျနေမှ ဟုတ်ပေဖြစ်တော့မယ်. . . ။

သူဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ စာအုပ်တစ်အုပ် ဆွဲပြီး. . အပင်
အောက်ကို မသိမသာ လျှောက်လာလိုက်တယ်။ အပင်ပေါ်ကို လှမ်း
ဝရမထားမိဟန်နဲ့ ခုံဝိုင်းမှာ အေးအေးဆေးဆေး ဝင်ထိုင်ပြီး စာအုပ်

ကို ဟိုဒီလွန် ကြည့်နေလိုက်တယ်။ အပင်ပေါ်က တုတ်တုတ်လှုပ်သံ
မကြားဘူး...။ ခဏနေမှ... အသံလေး ကြားတယ်။

“ရှစ်!.. ရှစ်!..”

သူကမသိဟန်ဆောင်ပြီး ဘေးဘီလိုက်ကြည့်တယ်။

မတွေ့သလိုနဲ့ စာအုပ်ပြန်ဖတ်နေတယ်။

အသံနည်းနည်းပိုကျယ်လာတယ်။

“ရှစ်!.. ရှစ်!.. ဟေ့လူကြီး နားပင်းနေလား၊ ဒီမယ် ခေါ်
နေတာ..”

သူကပြုံးရယ်ရင်း ဘေးဘီကိုပဲ တမင်လိုက်ကြည့်ပေးလိုက်
မိတယ်။

“ဒီကခေါ်နေတာ.. ဒီအပင်ပေါ်မှာရှင့်..”

ခွမမြင်ရပ်မျိုးနဲ့ အပြစ်တင်လေသံလည်း နည်းနည်းပါသွား
တယ်ထင်တယ်။

“ဟင်!.. ဘာတက်လုပ်နေတာလဲ အမိလေးရယ်”

“ပျော်လို့တက်ဆော့နေတာ.. ပျော်လို့ ပျော်လို့.. ဒီက
မဆင်းတတ်တော့လို့ အကူအညီတောင်းမလို့ခေါ်တာ ဆူမယ့်လူနဲ့
လာတွေ့နေတယ်..”

ကြောက်လည်းကြောက်နေတော့ ဆူတယ်ထင်ပြီး ငိုသံလေး
တောင် စွက်နေရဲ့..။

“မဆူပါဘူးဗျာ ဆူဖို့လာတာလည်း မှုတ်ပါဘူး၊ ကဲ.. ကျွန်
တော် ဘာကူညီရမလဲ ကျောင်းအစ်မလေး!”

“ဪ.. အောက်ကို မဆင်းတတ်တော့လို့ပါလို့ ဆိုနေမှ
ဘာကူညီရမလဲ လာမေးနေရသေးတယ်.. ငိုချလိုက်မှာနော်..”

အဟင့်”

“ဟိုးထား.. ဟိုးထား.. ငိုတော့မငိုနဲ့ ကျွန်တော် ဘယ်လို
လုပ်ရမလဲလို့ စဉ်းစားနေတာပါဗျာ၊ အဲ.. ခင်ဗျားလေး ခုန်ချရင်
လည်း ကျွန်တော်က စွေခနဲဖမ်းဖို့က မလွယ်ဘူး၊ ခင်ဗျားလေးဗလ
က နည်းနည်းနောနောမှုတ်ဘူး၊ အဲဒီ ခင်ဗျားလေး.. အခု ထိုင်နေ
တဲ့ကိုင်ကပဲ တွဲလောင်းမြဲမြဲ ဆွဲပြီးဆင်း.. တို့ အောက်က ခူးခေါက်
ကွေးကိုပွေ့ပြီး တွဲချပေးမယ်”

“အိုး!.. အဲဒါကို မလုပ်ရဲလို့ပါဆိုနေကတည်းမှပဲ.. ဟင့်
အဟင့်”

“နေ.. နေဦး၊ တို့ သတ္တုလှေခါး သွားယူပေးမယ်၊ ထင်းရှူး
ပင်တို့.. ကစီးပင်တို့ ညှပ်တဲ့ လှေခါးရှိတယ်”

သူ ဆွမ်းစားကျောင်းအောက်ထပ်မှာ အဲဒီလှေခါး ထောင်
ထားတာမြင်ဖူးတယ်။

ဖြစ်ချင်တော့.. အသံချဲ့စက်ကနေ အသံက ထွက်လာ
တော့တယ်။ သူ့အပြေးထွက်နေတဲ့ခြေလှမ်း တုန်ခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။

“ကွီ!.. ဂျီ!.. ဟဲလို!.. ဖူး!.. ဖူး!.. ဟဲလို!.. ဟုတ်ကဲ့
ကျောင်းဒါယကာကြီး ဦးသူတော်နဲ့ ကျောင်းအမကြီး ဒေါ်မလေးတို့
ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသမီးလေး တော်သဇင်(ခေါ်)ပိုပိုခင်ဗျား..
ကြားရာအရပ်ကနေ ဆွမ်းစားကျောင်းကို အမြန်ဆုံးလာရောက် သ
တင်းပို့ပါရန်.. အဲ.. ဆွမ်းစားကျောင်းကို အမြန်ပြန်လာပါရန်
နိဗ္ဗာန်အကျိုးမျှော်၍ နှိုးနှိုး..”

“ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ စိုးပုရာ.. မင်းဟာက
အလှူခံအော်တာနဲ့ ရောကုန်ပြီ၊ ပေးစမ်း မိုက်... ဂလုံး!.. ဂလုံး!..

ဂွပ်! . . ဖူး! . . ဒေါက်! . . ဒေါက်! . . သမီး . . သမီးပိုပို ဘယ်ရောက်
နေလဲ၊ နင့်အမေ ဒေါင်းတောက်အောင် လိုက်ရှာနေတာကြာပြီ၊
အမြန်လာ၊ တုတ်ပါကောက်ခဲ့တဲ့ . . နင့်ကြည့်မထားလို့တဲ့ ငါပါ အ
ဆူခံနေရပြီ မြန်မြန်လာ”

ခါတ်စက်အသံတွေကို သူက ပြုံးနေမိတုန်း . . .

“ဇုန်း! . . ”

ဗိုလ်မလေး ကြောက်အားလန့်အားနဲ့ လုပ်ချလိုက်တာ သစ်
ကိုင်းမှာ လက်တစ်ဖက်နဲ့ တွဲလောင်းကြီး ဖြစ်နေပေါ့။ ဂါဝန်လည်း
လန်ပျံ့လို့ပါပဲ . . . ။

သူ စက္ကန့်ပိုင်းလောက် ကြောင်ငေးငေးနေမိ . . . ။

“လုပ်ပါဦး . . လုပ်ပါဦး . . ”

သူ ဇုန်းခနဲ ခုံပေါ်တက်ပြီး . . ဖူးခေါက်ခွက်ကို သိမ်းဖက်
လိုက်မိတယ်။ သူကအဖက် လက်ကအလွတ်ဆိုတော့ ဒေါင်လိုက်
အသာအယာချပေးဖို့ ဘယ်လိုမှ မထိန်းလိုက်နိုင်တော့ဘူး။ ယိမ်းပြီး
သူက ပက်လက် ခုံကြမ်းခင်းပေါ်လန်ကျ . . ပိုပိုက သူ့အပေါ်မှောက်
လျက်ကြီးထပ်ကျ . . . ။

“ဟမလေး”

“ဇုန်း! . . အု! . . အိ! . . ”

သူကလည်း ခါးမြက်သွားလို့ ရုတ်တရက်မထနိုင် ပိုပိုက
လည်း ဖူးနှစ်ဖက်လုံး ကျင်တက်သွားလို့ ချက်ချင်းထမရနိုင် . . ။

ခဏလေးဆို ခဏလေးပါ . . . ။

အဲ့သမှာ မမျှော်လင့်ဘဲ ဝင်လာတာက သဘာဝကျပါတယ်
လို့ ဆိုအပ်တဲ့ ဖဿဆိုတဲ့ ဖိုမအတွေ့ခါတ်ကလေးပါပဲ . . . ။

တုတ်ကဲ့ . . အဲ့ဒီ စက္ကန့်ပိုင်း ဖဿခါတ်ကလေးဟာ (သိပ္ပံ
နည်းကျတိုင်းမရတဲ့) ကီလိုဝပ်အား အတော်ကိုများပါတယ်။ များရဲ့
မကဘူး . . အမေ့သား တစ်ဘဝစာ ဖျားပါတော့တယ်။

လူးလဲထ ဖုတ်ဖက်ခါတဲ့ပြီးတော့ ဗိုလ်မလေး လှည့်တောင်
မကြည့်ဘူး လုံးနေအောင် ထွက်ပြေးသွားတယ်။ မင်းဂွတ်သီးတွေ
မြေကြီးပေါ် ဒီအတိုင်းကျန်ခဲ့တယ်။

ချိုတာချင်းတူပေမယ့် သတိထား သကြားနဲ့လုံးဝ မတည့်ဘူး
တဲ့၊ မင်းဂွတ်သီးကို . . ပြောပါတယ်။

သူ မင်းဂွတ်သီးလေးတွေကို ကောက်လိုက်တယ်။ (၁၅)လုံး
တိတိရတယ်။ ရေဆေးသန့်စင်လိုက်တယ်။ ပလတ်စတစ်ပန်းကန်
လေးပေါ်မှာ မင်းဂွတ်ရွက်တွေ ခင်းလိုက်တယ်။ စေတီပုံလေးဖြစ်
အောင် စီတင်တယ်။ လိုအပ်သလို အရွက်တွေစိုက်ထောင်ပြီး ကဗျာ
ဆန်အောင် အလှဆင်လိုက်တယ်။

ပြီးမှ ဆော့ပင်နဲ့ စက္ကူကတ်ထူမှာ လက်ရေးအပိုင်းနဲ့ သပ်
သပ်ရပ်ရပ် နှစ်ဘက်စာတန်းလေး ရေးပြီး . . အပေါ်ဆုံး မင်းဂွတ်သီး
ရဲ့အညှာမှာ ဘန်ချည်ကြိုးနှင့် ချည်ဆွဲလိုက်တယ်။

ဘုရားရင်ပြင်ပေါ်ကို တောင်ကျောင်းဘက်က အုတ်လှေခါး
အတိုင်း တက်ခဲ့တယ်။ တောင်ဘက်မှန်တန်ဆောင်းက ပန်းတင်ခုံ
ပေါ်မှာ အသေအချာကပ်လှူရင်း ရှိခိုးတယ်။ ပြုံးရင်း . . ဆုလည်း
တောင်းမိတယ်။

‘ဖူးစာပါလို့ ရေစက်ဆုံရင် ပြန်ကြုံပါရစေဘုရား’လို့ အာရုံ
နှစ်ပြီး ဆုတောင်းမိတယ်။ လက်အုပ်ချီထရပ်ရင်း မလုံမလဲဖြစ်လို့
မိပါရဲ့ လည်ပြန်လှမ်းကြည့်တော့ . . .

မင်းဝတ်သီးအညာက စာရွက်လေး လေမှာလည်နေတယ်။

“ရှင်ပညာဝံသ (ခေါ်) ကိုရင်ဂျစ်ထူးနှင့်
ဒကာမ ပိုပို (ခေါ်) တော်သဇင်တို့၏
နတ်ပြည်လမ်းပြ အလှူဒါန
မြင်မြင်သမျှ ကြားကြားသမျှ
သာသနာကြပါစေသောစာ”

ဒီသတင်းကို ဆွမ်းတော်လာစွန့်တဲ့ ကျောင်းသားကျောက်ခဲ
က ကိုရင်ဂျစ်တူးကို ပြေးပြောတယ်တဲ့။ ကိုရင်ဂျစ်တူးနဲ့ပိုပို အပြေး
သွားကြည့်ကြတယ်တဲ့။

(နောင်အခါ. . ‘သူ့အစအဆုံး ချောင်းကြည့်နေပြီး မသိချင်
ယောင်ဆောင်တယ်. . အပင်အောက်လာထိုင်တယ်. . မကြားသလို
လည်းလုပ်တယ်. . သူများ ဒုက္ခရောက်နေတဲ့အထဲ အကဲပိုတယ်. .
အသားယူတယ်. . ကဲ. . ဟာ. . ကဲဟာ’ ဆိုပြီး. . . လက်သီးဆုပ်
နုနုလေးနဲ့ ရင်ဘတ်ကို ထုပါတယ်။ ကြည်ကြည်နူးနူး အထုခံပြီးမှ
လက်သီးဆုပ်လေးကို ဖမ်းဆုပ်ပါတယ်။ မိမိရရပါပဲ. . .

ဟုတ်ကဲ့. . . မိမိရရပါပဲ. . . ။)

အခန်း (၃)

မင်းဝတ်သီးနေ့က ဥပုသ်နေ့ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ပိုပိုကို
နောက်ဥပုသ်နေ့ထိ စောင့်ရဦးမယ်လို့ သူကတော့ တွေးနေဖြစ်တာ
ပေါ့။ အဲဒီမင်းဝတ်သီးနေ့ ညပိုင်းဝတ်တက်ပြီးတော့ ကိုရင်ဂျစ်တူး
လေး. . သူ စတည်းချနေတဲ့ ဦးဇင်းထွန်းကျော် အောက်ထပ်ကို
ရောက်လာတယ်။ မင်းဝတ်သီးထည့်ကပ်တဲ့ ပလတ်စတစ်ပန်းကန်
လေးနဲ့. . . သူက ရောက်ကတည်းက ကိုရင်ဂျစ်တူးလေးကို ချစ်လို့
စတော်ကြီးလို့ခေါ်ပြီး သကြားလုံးကျွေးကျွေးနေလို့ သူ့ကိုခင်နေပြီ
။လ. . . ။

ကိုရင်ဂျစ်တူးက သူ့ကို ဘုန်းကြီးခေါ်သလို ဒကာမင်းလို့ ခေါ်ရင်ခေါ်တယ်။ မောင်မင်းလို့ခေါ်ရင်လည်း ခေါ်တတ်တယ်။ စားပွဲတင် ပေါ်တေဘယ်တီဗီနဲ့ ရုပ်ရှင်ကြည့်နေတဲ့သူ့ကို...

“မောင်မင်း... ဒီမှာရော့ ပန်းကန်”

“တပည့်တော်ပန်းကန်မှန်း ဘယ်လိုသိလဲ စတော်ကြီးရ၊ အဲဒီမင်းဝွတ်သီး တပည့်တော်ကပ်ထားတာလို့ ဘယ်လိုသိလဲ!”

ပေါင်ပေါ်ကို ကလေးလိုတက်ထိုင်ရင်း pause နဲ့ရပ်ထား တဲ့ပုံကို လှမ်းကြည့်ရင်း...

“အောင်မာ... အဲလိုလက်ရေးအပိုင်း ရေးတတ်တာ မောင် မင်းပဲရှိတာပဲဟာ၊ ဦးဇင်းထွန်းကလည်း သူ့ရေအိုးစင်က ရေအိုးဖုံး ပျောက်နေတယ်တဲ့”

သူ့အရမ်းသိချင်နေတာကို မေးရတော့တယ်။

“ဟို... ဟို... ဗိုလ်မလေး... အဲ... ဒကာမလေးကော တပည့်တော်ကပ်ပေးထားတာ သိသွားလားဟင်... စတော်ကြီး”

“သကြားလုံးကျွေးမှ ပြောပြမယ်”

ကိုရင်ဂျစ်တူးက လူလည်ပါဆိုနေ...

သတင်းထူးကို ဘယ်အလကားပေးမှာလဲ၊ သူ သကြားလုံး ထုတ်ကျွေးရတာပေါ့။

အေးဆေးစားရင်း ရုပ်ရှင်ကြည့်မယ်တဲ့...

“ပြောတော့လေ ကိုရင်ရ... ပြီးမှပြမယ် လုပ်ပါ”

“ကျောက်ခဲ ကျုပ်ကိုလာပြောတော့ မမပိုပါ ရှိနေတာလေ၊ သူက ပန်းကန်ဆေးမလို့ တန်းလန်းကြီး လက်တောင်မဆေးဘူး ပြေးကြည့်ကြတာပေါ့၊ သူ့အရမ်းဝမ်းသာတယ် ကျုပ်လည်းဝမ်းသာ

နေတာကိုး၊ အဲဒါ ဘယ်သူလဲတဲ့... ဘုန်းကြီးတူလို့ ရွှေကျင်က ခဏ လာလည်တာလို့ ပြောရတာပေါ့၊ သူခဏစဉ်းစားနေပြီးမှ တောက် ခေါက်တယ် တွေ့ကြသေးတာပေါ့တဲ့...”

“ဟင်!... သူ... သူက ဘာလို့တောက်ခေါက်တာလဲ”

“ကျုပ်လည်းမသိဘူးလေ”

“ဘာ... ဘာဆက်ပြောသေးလဲ ကိုရင်”

“ဘာမှဆက်မပြောဘူး... သူ့အမေကြီး လာခေါ်လို့ တန် ဆောင်းထဲက ခြေဆောင်ပြီး ပြန်ပါသွားတယ်”

“ကိုရင်က ပြန်မလိုက်သွားဘူးလား!”

“မင်းဝွတ်သီး စွန့်ရဦးမယ်... ဦးဒီဂေါမသိအောင် ဖွက်ရဦး မယ်လေ”

“သူနဲ့ကျောင်းပေါ်မှာ ထပ်မတွေ့တော့ဘူးလား ကိုရင်ရယ်”

“အိမ်မှာကိစ္စရှိလို့တဲ့ သားအမိနှစ်ယောက်လုံး ပြန်သွားတာ လှမ်းမြင်လိုက်တယ်”

“ဟာ... ဒါပဲလား!”

“ဒါပဲလေ... ကဲ ရုပ်ရှင်ပြတော့”

“နေဦး... အခွေလဲဦးမယ် အဲဒီအခွေကသိပ်မကောင်းဘူး”

“မလဲနဲ့ အဲဒါပဲကြည့်မယ်၊ ကောင်းတယ်... ကောင်မလေး ဆပ်ပြာမျှပ်တွေထဲ ဘာဝင်လုပ်နေတာလဲ သိချင်တယ်”

“ရေချိုးနေတာပါကိုရင်ရဲ့ မကောင်းဘူးဆို”

“ရေချိုးတာ ကျန်းမာရေး သန့်ရှင်းရေးလုပ်တာပဲ ဘာလို့ မကောင်းရမှာလဲ... ဖွင့်ပေး၊ ဖွင့်မပေးရင် ဘုန်းကြီးနဲ့ တိုင်မယ်”

“ဘာကိုတိုင်မှာလဲ ကိုရင်ဂျစ်တူးရယ်... ရုပ်ရှင်ကြည့်တာပဲ

ဟာပဲဟာ”

“ရုပ်ရှင်ကြည့်တာကို တိုင်မှာမှတ်ဘူး ရုပ်ရှင်ရိုက်တာကိုတိုင် မှာ”

သူနည်းနည်း ထိပ်ပျာသွားတယ်။

ဒီကိုရင် ဘာကိုပြောတာလဲပေါ့. . . ။

“တ. . တပည့်တော်က ဘာကိုရုပ်ရှင်ရိုက်လို့လဲ!”

ပေါင်ပေါ်ထိုင်နေရာက ထလိုက်တယ်။ ခါးထောက်ပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင်တယ်။ လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးပြီး. . .

“ကျုပ် မင်းဝတ်သီးလာပြန်ကောက်တာလေ၊ ဒကာနဲ့ဒကာမ မင်းဝတ်ပင်အောက်မှာ ထပ်ရက်ကြီး ရုပ်ရှင်ရိုက်နေတာလေ”

“ဟာ. . ဟာ. . အဲ့ဒါတော့. . ဘယ်. . ဘယ်သူမှ မပြောလိုက်ပါနဲ့ စတော်ကြီးရယ် ရှိခိုးဦးတင် တောင်းပန်ပါတယ်၊ မတော်တဆ ဖြစ်တာပါ ခဏလေးပါ”

“ဘာခဏလေးလဲ ကျုပ်ကျောင်းထောင့်က ချောင်းကြည့်နေတာ အကြာကြီးပဲ၊ ဒကာက ဖက်တောင်ဖက်ထား. . . ဝူး. . . ဖူး. . .”

သူ လက်နှင့်ပါးစပ်ကို အတင်းပိတ်လိုက်ရတယ်။

ဦးဇင်းထွန်း ဝင်လာနေလို့. . .

“ဘာတွေဖြစ်နေကြတာတုန်း! . . ဂျစ်တူးနဲ့ မင်းကို. . .”

“ဒီ. . ဒီ. . ဒီဒကာလေးပေါ့ အာဂန္တုဖြစ်ပြီး. . အိမ်. . အိမ်ရှင်ကို”

သူခဏစကားရပ်ထားတဲ့ ကိုရင်ဂျစ်တူးကို အသားကုန်အောက်ချထားတဲ့ မျက်နှာပေးနဲ့ ခယတောင်းပန်ကြည့် ကြည့်နေရ

တယ်. . . တော်သေးရဲ့. . . ။

“အာဂန္တုဖြစ်ပြီး အိမ်ရှင်ကို ရုပ်ရှင်မပြဘူးတဲ့”

“ဟူး”

“ပြလိုက်ပါ မင်းကိုရာ ဘာကားမို့လို့လဲ!”

“ရေချိုးခန်း ပါနေလို့ပါ ဘုရား”

“ဒါများကွာ. . ဒီကောင် ရွာထဲမှာ ရုပ်ရှင်ပေါင်းစုံ သွားခိုးကြည့်နေတဲ့ကောင် ”

“ဘယ်သူအိမ်မှာ ကြည့်လို့လဲ ဦးဇင်းထွန်းက သိလည်းမသိပဲနဲ့”

“ခွေးကောင်လေး. . ကြည်ရုံးတို့အိမ်မှာလေ”

“ဟီး. . ဟီး. . တစ်ခါတည်းများ ”

ဦးဇင်းထွန်း အပေါ်ထပ်တက်သွားမှ play နှိပ်ပြီး နောက်တစ်ခန်း ကျော်ပေးလိုက်ရတယ်။ စတော်ကြီး အသေအချာကို မိန့်မိန့်ကြီး ထိုင်ကြည့်နေပါတော့တယ်။

သူကတော့ ‘တောက်ခေါက်ပြီး တွေ့ကြသေးတာပေါ့’ ဆိုတဲ့ဗိုလ်မလေး ကျိန်းဆိုချက်ကိုပဲ ထိုင်တွေးနေမိတော့တယ်။

ဘယ်လိုများတွေ့မလဲ၊ တွေ့ရင် ဘာများပြောမလဲ၊ တွေ့လည်း တွေ့ချင်လှပါတယ်. . ။ အူတွေအသည်းတွေ တုန်အောင်ပဲ ကြောက်လည်း ကြောက်နေမိတယ်။ အဲ့ဒီအရသာကလည်း ဘာနဲ့မှ မလဲနိုင်ပြန်ပါဘူး။

အဲ့ဒီညဉ့်က အိမ်မက်မက်တယ်. . သူကိုယ်တိုင် မင်းဝတ်သီးတစ်လုံးဖြစ်နေတယ်။

လည်ပင်းမှာ ကတ်ပြားလေးဆွဲလို့. . . ။

ကတ်ပြားပေါ်မှာ ရေးထားတာက...

“တောက်...တွေ့ကြသေးတယ်ပေါ့”

တဲ့...လေ။ ။

၆ ၆ ၆ ၆

တွေ့မယ့်တွေ့တော့လည်း သူကမတွေ့ဘူး... သူ့ဗိုလ်
မလေးက သူ့နောက်ကျောကနေ သူ့ကိုတွေ့သွားပါတယ်။

အဲဒီညနေက ပိုပိုက သူ့အဖေနဲ့ ဆရာတော်ဆီ ဆေးလာ
ပို့တာတဲ့။ ဆရာတော်နဲ့ သူ့အဖေ စကားကောင်းနေတုန်း ဆွမ်းစား
ကျောင်းပေါ်တစ်ယောက်တည်း တက်လာတာ... ကိုရင်လျစ်တူး ည
ဘက် ဗိုက်ဆာရင်သောက်ဖို့ နို့အေးဘူးတွေ လာပေးတာတဲ့...။

ဘုန်းကြီးကျောင်းဆိုတာက ညနေပိုင်း ကျောင်းသားအုပ်
ကြီး ဆွမ်းစားဆောင်အောက်ဆင့် ကြမ်းပြင်မှာ စားပွဲဝိုင်းတွေ ချခင်း
ပြီး ဟင်းပေါင်းအလယ်တည်ခွက်ကြီးနဲ့ ဖြစ်သလို ညဉ့်စာစားကြရ
တယ်လေ။

ဘုန်းကြီးမွေးစားထားတဲ့ တိုင်းရင်းသား ကျောင်းသားငယ်
ကလေးတွေကကို အဲဒီအချိန်က (၂၄)ယောက်ရှိတယ်လေ။ ဆူညံ
ပေရေ ပွပြနေတဲ့ ထမင်းဝိုင်းဆိုပါတော့... အသားတုံးပါရင်လည်း

လက်နဲ့လှကြပေါ့...။

ဖြစ်ချင်တော့... အဲဒီဟင်းပေါင်းရဲ့ ထူးကဲတဲ့အရသာကို သူက အင်မတန်ခုံမင်တယ်။ ဟင်းပေါင်းဆိုတာက နေ့ခင်းကကျန်တဲ့ ဟင်းမျိုးစုံကို ဒန်အိုး၊ ဒယ်အိုးကြီးနဲ့ ထည့်ပြီး သိုးမသွားအောင် မီးမျှင်းမျှင်းနဲ့ တစ်ချိန်လုံးတည်ထားတာလေ။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဘယ်လိုမှ အိမ်မှာချက်လို့မရတဲ့ စားခွင့်မရတဲ့ အရသာလေ။

ဘုန်းကြီးကျောင်းသားတွေကြားမှ ပလုတ်ပလောင်းနဲ့ သူဝင်အုပ်လေ့ရှိတယ်။ မြိန်လည်းမြိန်တယ်။ ပျော်စရာလည်း ကောင်းတယ်လေ...။

ဒါပေမယ့် ပိုပိုလေးဘက်က မြင်တာ တွေးတာက တစ်မျိုး။

‘ဟယ်... လူပုံက လူရည်သန့်၊ ဝတ်စားထားတာကလည်း အထက်တန်းကျကျ အကောင်းစား brand တွေနဲ့... ဒီလိုကြီးညဉ့်စာကို ဝင်စားနေရတယ်တဲ့လား၊ ဘုန်းကြီးကလည်း သူဌေးဘုန်းကြီးပါ... သူက ဘုန်းကြီးတူဆိုလား... ညီထွေးဆိုလား၊ ညဉ့်စာလေးတစ်နပ်တောင် အပြင်ဆိုင်ကောင်းကောင်းမှာ ထွက်မစားနိုင်ဘူးတဲ့လား၊ ဆန်ကလည်း ငစိန်လား... မီးခုံးလား၊ ဟင်းကလည်း အကျန်တွေအသုံးတွေနေမှာ၊ မြင်ရတွေ့ရတာ စိတ်ဆင်းရဲလိုက်ပါဘိတော့တယ်၊ ရင်ထဲမကောင်းလိုက်တာ အိမ်ကဘိုနီတောင် နမ်းရုံနမ်းကြည့်မယ့် ညဉ့်စာပါလား၊ သူမို့ စားနေလိုက်တာများ...’

(နောင်အခါ ပိုပိုပြောပြသော သူမ၏ရင်တွင်းဖြစ်စကားများကို သူမအတွေးအဖြစ် သူမရင်ဘတ်ထဲ ကပ်ကပ်သပ်သပ်ဝင်၍ ရေးကြည့်ခြင်းဖြစ်ပါကြောင်း။ စာရေးသူ)

ကိုရင်လျစ်တူးကိုလည်း ရှာမနေတော့ဘဲ... ကပ္ပိယကြံ

လေးလေးစိုးပုလက်ထဲပဲ နို့ဘူးတွေထည့်ပြီး ကျောင်းပေါ်က ဆင်းပြေးသွားတယ်တဲ့...။

“ကောင်မလေး တအံ့တဩရပ်ကြည့်ရင်း တွေနေတာ အကြာကြီးပဲ၊ မင်းကိုကြည့်ပြီး မျက်ရည်တောင် ဝဲနေတယ်ကွာ၊ ဟုတ်ပါ့မင်း ကလေးတွေနဲ့ဝင်စားနေပုံကလည်း ငါတောင်အမြင်တစ်မျိုးနဲ့ သနားလာတယ်၊ မင်းအတွက် ဦးဒီဂေါက ဘုန်းကြီးပွဲကဟင်းတွေ ကြောင်အိမ်ထဲ ထည့်ထားတာလည်း မင်းသိသိကြီးနဲ့... အိမ်း... ကောင်မလေးမျက်နှာနဲ့ အမူအရာကို ငါသိတယ်နော် မဟုတ်မှလွဲရော...”

“ဟာ... ဦးစိုးပုကြီးရာ ကြမ်းကြားလေကြားဗျာ၊ တော်ပါတော့ ကျွန်တော်ကဧည့်သည်ပါ”

“လူတွေအားလုံးဟာ ဧည့်သည်ချည်းပဲကွယ့်၊ အေး... ပဋ္ဌာန်းဆက် ရေစက်ဆိုတာက အတိအကျ ရှိကိုရှိနေတာမောင်ရေပြေးမလွတ်ဘူး”

အဲသည်တုန်းက ကပ္ပိယကြီးပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေပါ။

မိဘတွေဆုံးပါးပြီး ဒီမြေသည်ရေကို သူ ရောက်ကိုရောက် လာရမယ့် ကြုံတင်နိမိတ်စကားတွေလိုပဲ ဆိုရတော့မှာပါ။

နောက်နေ့ကစပြီး ဦးသူတော်ဒေါ်မလေးအိမ်ကို ဆွမ်းဟင်းချိုင့်လွတ် ညနေတိုင်း သွားသွားပို့ပေးရတဲ့ ကျောက်ခဲနဲ့ ညဉ့်စာထမင်းဟင်းကောင်းကောင်း (Lunch Box)ထမင်းဘူးအပြားလေးနဲ့ အမြဲပဲ ပါလာပါတော့တယ်။

ဧည့်သည်အတွက် မမပို့ ထည့်ပေးလိုက်တာတဲ့။ ခိုးလာပြီး ပို့ပေးတယ်ထင်လို့ ကျောက်ခဲကို သူမေးကြည့်တော့လည်း သူ့အဖေ

အမေရှေ့မှာပေးတာတဲ့၊ ပြီးတော့ ကျောင်းမှာ ညအိပ်ညနေဆရာ
တော်ရဲ့ ဧည့်သည်ရောက်နေရင် အဲလိုပဲ သူတို့အိမ်က ညဉ့်စာပို့နေ
ကျလို့ ဦးဇင်းထွန်းကပြောပြတော့ သူ့ကိုမှစေတနာပိုပြီး ခိုးဝှက်ကျွေး
နေတယ်လို့ ယဉ်ထားတဲ့(လိပ်လိုယက်တွေးတဲ့)စိတ်ကူးလေး ပျက်စီး
သွားပါတယ်။ ရိုးရိုးသားသား ကျွေးမွေးနေသူလေးကို ပြစ်မှားနေမိပါ
ပေါ့လားဆိုပြီး လိပ်ပြာမလုံသလို ဖြစ်လိုက်မိပါသေးတယ်။

ဒါကြောင့်ပဲ... .

“နက်ဖြန်ကစပြီး ညဉ့်စာမပို့နဲ့တော့ ဧည့်သည်ပြန်သွားပြီ
လို့ပြောလိုက် ကျောက်ခဲ”

လို့... မှာလိုက်မိပါတယ်။ ဖြစ်ချင်တော့... .

နောက်တစ်ပတ် ဥပုသ်နေ့မှာ ဥပုသ်သည်တွေကို ဆရာ
တော် သီလပေးတရား ဟောနေတုန်း ပုန်းပြီး သူက ထုံးစံအတိုင်း
ကဗျာရေးနေမိတယ်။

အဖူးကိုမြင်ကတည်းက

ရှူးမတတ်ကြင်ခဲ့တယ်... .

ပွင့်ချိန်မှာ အနေဝေးမှာမို့

ပန်းတော်ဝင် လေပြည်ညင်းနဲ့

သတင်းမွှေးပို့ပါကွယ်... .

နဲ့သင်္ဃင် ရွှေရင်ငွေဦး... ရဲ့... .

ခဏမွေ့ အတွေ့ထူးကို... .

အဲ... . ဗူး... . ဗူး... .

“အဲ... မဟုတ်သေးပါဘူး တဏှာပေမ နည်းနည်းဆန်းနေ

တယ်”

ပါးစပ်ကပါ အသံထွက်ပြီး ရေးလက်စစာရွက်ကို လုံးချေ
မလို့ လက်ဝါးထဲအထည့်မှာ နောက်ကနေ ဆတ်ခနဲဆွဲယူတာကို
ခံလိုက်ရတယ်။

လှည့်အကြည့်မှာ... အဟောင်းသား ပါးစပ်ထဲက အလိုလို
‘ဟင်!’တစ်လုံး ထွက်ကျသွားတယ်။

ခပ်တည်တည်မျက်နှာပေးနဲ့ စာရွက်ကို ဆွဲဆန့်ပြီးဖတ်နေ
တဲ့ ဗိုလ်မလေး... .

“ဘယ်... ဘယ်တုန်းက ရောက်နေတာလဲ!”

တံခါးဝကို ကိုရင်ဂျစ်တူးက ခေါင်းပြုပြီး ခပ်အုတ်အုတ်လှမ်း
အော်တယ်။

“တွေ့ကြသေးတာပေါ့ဆိုလို့... အဲဒီမှာ တွေ့ပေးပြီးပြီနော်၊
သားသားလစ်ပြီဗျို့... ရောက်နေတာကြာပြီ”

“ကို... ကိုရင်... နေဦး... နေဦးလေ ဒီမှာနှစ်ယောက်
တည်း”

သူ လန့်ဖျပ်ပြီး ကုလားထိုင်က အတင်းထအော်မိတယ်။

“ပြန်ထိုင်ပါ ရှင်ကြီးကို ကိုက်မစားပါဘူး၊ ဘလက်ကာယ
လည်း မလုပ်ပါဘူး”

“အဲ့... အဲ့ဒါဆို... ဘာ... ဘာလုပ်မလို့ လာတာလဲ!”

“လူလိမ်လူညာတွေကို လိုက်ဖမ်းတာလေ၊ ဘုရားမြေ၊ တ
ရားမြေ၊ သံဃာမြေမှာနေပြီး အပြစ်အကြီးဆုံး မုသာဝါဒကို လက်
ကိုင်ထားတဲ့လူတွေကို ပညာပေးဖို့ လိုက်ရှာနေတာ သိပလား!”

ပြောဟန်ဆိုဟန် မဲ့ဟန်ရွဲ့ဟန်လေးကိုက မချင့်မရဲ ဆွဲဖျတ်
ညှစ်ပစ်လိုက်ချင်တော့တယ်။ ငါနော်... တယ်။

“စွဲချက်ကလည်း ပြင်းထန်လှချည့်လားဗျာ. . . မုသားမပါ လက်မချောဆိုတဲ့ ရှေးစကားကို လေးစားတဲ့သဘောပါ”

“ဒါဆို အခုရေးထားတဲ့ ကဗျာကလည်း မုသားတွေချည်းပဲ ပေါ့. . . ဟတ်လား!”

ဒုက္ခကိုရောက်ပါတော့တယ်။ ကိုယ့်စကားနဲ့ကိုယ်တိုင် ပိတ် မိနေတဲ့ အဖြစ်လေ။

“အဲ့ဒါကတော့ အလိမ်အညာမပါပါဘူး၊ ကဗျာဆိုတာက နှလုံးသည်းပွတ်ထဲက ဖိတ်လျှံကျလာတဲ့ တစ်စုံတစ်ရာပါ. . . ပေးပါ ကျောင်းအမလေးရယ် အဲ့ဒီကဗျာကို ကိုယ်ဟာကိုယ်ပယ်မလို့ လုပ် နေတာ”

“လွင့်ပစ်မလို့လား!”

“ဟုတ်တယ်”

“ဖတ်တဲ့လူကရှေးတယ်ဆိုရင်ကော ပယ်လို့ရမလား၊ ကဗျာ ရေးတာ ဖတ်သူအတွက် ရေးတာ မှတ်ဘူးလား!”

“ဟုတ်. . . ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သိပ်မဟုတ် သေးလို့ပါ”

“ဒါ ကျွန်မကိုရေးတာ မှတ်ဘူးလား!”

“အဲ့. . . ဘယ်လိုပြောမလဲ. . . ဟို”

“ပြောကြည့်ပါ. . . ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် ပြောကြည့်ပါ”

“မပြောတတ်တော့ပါဘူးဗျာ”

“ကျွန်မပြောမယ်. . . ဟောဒီမှာ ကျွန်မနာမည်ပါတယ်၊ ပန်း တော်ဝင်တို့ နဲ့ သင်္ဃင်တို့ပါနေတယ်၊ အဖူးဆိုတာလည်း ကျွန်မကို ပြောတာပဲ၊ ရူးနေတဲ့သူက ရှင်ကြီးပဲ၊ ပြီးတော့လည်း သူများကို ညာ

တယ် ပြန်သွားပြီဆိုလို့ သူများကတော့. . . .”

အဲ့ဒီတုန်းမှာပဲ သမာဒေဝတွေ ကယ်တင်တာလား. . .

မာရ်နတ် ချောက်တွန်းတာလား. . . မသိတော့ပါ၊ ကိုရင်ဂျစ်တူး သင်းပိုင်စွန်တောင်စွဲပြီး အပြေးဝင်ချလာတယ်။

“ဟိုမှာ. . . ဟိုမှာ. . . မမပိုအမေကြီး လိုက်ရှာနေတယ်၊ လာ ပြီ. . . ဒီကျောင်းဘက်ကို လာနေပြီ. . . ဒီတံခါးဝကို လှမ်းကြည့်နေပြီ၊ ဟို. . . ဟို. . . ပြတင်းပေါက်ကနေ ကျော်ဆင်းကြ၊ ပြေးပြေး ကျူတော ထဲပြေး”

“ဟယ်. . . တော့. . .”

ပြောပြောဆိုဆို ကျောင်းနောက်ဘက် ပြတင်းပေါက်ဝက နေပြီး ပိုပိုက လွှားခနဲ ခုန်ချသွားတယ်။

သူက ကြောင်အမ်းနေတယ်။

“လာလေ. . . ရှင်ကြီးက ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ဒီမယ် တစ် ယောက်တည်း ကျွတ်တွေမျော့တွေ ကြောက်ရတဲ့အထဲ. . . လာဆို လာ”

“ဟ. . . ဒကာ မြန်မြန်လုပ်၊ ကျုပ်ပါ ပြဿနာဖြစ်မှာ”

သူလည်း ပြတင်းကကျော်ဆင်းပြီး ကျူတောထဲ ဝင်ပြေးရ တော့တယ်။

“ကိုရင်. . . မိပို ဒီဘက်လာတယ် ဘယ်မလဲ”

ဆိုတဲ့အသံ နောက်မှာ သဲ့သဲ့ကျန်ခဲ့တယ်။

ဒီကိစ္စ ကိုရင်ဂျစ်တူး ကိုင်တွယ်နိုင်မှာပါ။

ကျူတောထဲမှာက လမ်းတွေရှိတယ်။ ပိုပိုက ရှေ့ကပြေး သူက နောက်ကလိုက်ဝင်ရတယ်။ ကြောက်လည်းကြောက် ရမှာ

လည်းပျော်. . ရင်တွေလည်း ခုန်လို့ပေါ့။

တစ်နေရာရောက်တော့ သူမလေးက ပုခနဲ ထိုင်ချလိုက်တယ်။

“ရှေး. . ဒီနေရာကိုလာထိုင်” တဲ့. . . ။

သူလည်းယောင်နနနဲ့ သူမဘေး ခေါင်းလေးပုရင်း ငုတ်တုတ်ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။ ကျူတောဆိုတာက လက်မလုံး လက်ညှိုးလုံးလောက် စိမ်းဖန့်ဖန့် ရှည်မျောမျောအပင်တွေ ရှုပ်ယှက်ခတ်အောင်ပေါက်နေတဲ့ မော်ဒန်ပန်းချီဆန်ဆန် ရပ်ဝေးဒေသကြီး။ အဝေးက ငှက်သံတွေကလွဲပြီး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လို့ ဗိုလ်မလေး အသက်ရှူသံကိုတောင် ကြားနေရတယ်။

ငုတ်တုတ်လေးတွေ ထိုင်နေတာက သုံးလေးလက်မပဲ ခြားမယ်ထင်တယ်။ အသက်ဝအောင်ရှုရင်း ကျီးကန်းတောင်းမှောက်ဘေးဘီအထက်အောက် သူကလိုက်ကြည့်နေမိတာပေါ့။ တစ်ခါမှ ဒီကျူတောထဲကို မရောက်ဖူးဘူးလေ။ လူရိပ်မြင်ရင် လွတ်ရာပြေးဖို့လည်း လမ်းကြိုရွေးနေရတာပေါ့။

တကယ့်ကို မျက်စိမျက်နှာပျက်ပြီး ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်နေတာက သူပဲပေါ့။ အသက်ချင်းအတော်ကွာတဲ့ မနူးမနပ် ဇိမ်းဇတ်ဇတ်အရွယ် သူငယ်မကြီးနဲ့ ဒီလိုဆိတ်ကွယ်ရာချုံတွေထဲ နှစ်ယောက်တည်းရောက်နေတဲ့ သူ့အဖြစ်လေ။ ပြီးတော့ ကိုယ်က နယ်ခံလည်းမဟုတ်၊ သူစိမ်းနည်းသည်။ တစ်ယောက်ယောက်များ မိသွား တွေ့သွားလို့ကတော့ မြို့မျက်နှာဖုံး သူဌေးသမီး အရွယ်မရောက်သေးတာလေးကို ဖြားယောင်းသွေးဆောင်ပြီး မဖွယ်မရာပြုကျင့်ရန် ကြံပါတယ်ဆိုရင် ပြီးပြီ။ ဘယ်လိုမှ ရှင်းလို့ရမှာ မှတ်တော့ဘူးလေ။

တွေးရင်းတွေးရင်း သူပိုပိုကြောက်လာတယ်။ အံ့မယ်. . လူစိတ်ပြောပါတယ်. . ဒီလိုအန္တရာယ်နဲ့ ဆိုဆိုနင်နင် အချိန်ကြီးမှာတောင် သူနဲ့ငါနဲ့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် လူသူပြတ်ရာမှာ နှစ်ယောက်တည်းပါလားဆိုတဲ့ အတွေးက. . ဟိုး. . ရင်ခေါင်းအောက်ခြေက ငေါငေါလေး ထိုးထောင်ထွက်လာနေပါလား. . . ။

ချစ်တယ်ဟာဆိုပြီး ဖက်နမ်းပစ်ချင်စိတ်က ငယ်ထိပ်နားတက်လာနေပါလား။ သူ ရင်တွေခုန်ပြီး ကတုန်ကယင်ကြီး ဖြစ်နေတယ်။ ခြောက်သယောင်းနေတဲ့ အာခေါင်ထဲက ရှိစုမဲ့စု တံတွေးနဲ့ ချင်ခြင်းကစီရည်တွေကိုလည်း ခြစ်ခြွတ်ပြီး ဇလုတ်လှုပ်အောင်ပဲ အတင်း နင်းမျိုချနေမိတယ်။ ဒူးတုန်တယ်ဆိုတာ ဒီတစ်ခါတကယ့်ကို ကြုံနေပါတော့တယ်။ သူမကြီးက သူ့အဖြစ်ကို မိနစ်ဝက်လောက်လှည့်ကြည့်နေရင်း လေသံတိုးတိုးနဲ့. . .

“ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ သူများကြောက်ဖို့လည်း ထားပါဦး။ ယောက်ျားရင့်မကြီးလုပ်နေပြီး ကြောက်ချေးကလည်း ပါလိုက်တာ”

အဲ့လို အာခံတွင်းနဲ့သင်းခနဲ ကပ်ပြောလာမှပဲ အဟုတ် အပေါ့သွားချင်သလိုလို အခင်းကြီးစွန့်ချင်သလိုလို တကယ်ဖြစ်လာပါတော့တယ်။ ဝမ်းပါ နာလာလိုက်တာ. . ဟုတ်ပါ. . ညဉ့်က ပဲဟင်းလက်ကျန်များတဲ့ ဟင်းပေါင်းက အကြောင်းကြားစပြုလာပေါ့. . ။

ဟုတ်ပါ. . မနက်က အိမ်သာတက်မယ်လုပ်တော့ ဦးဇင်းထွန်းကက်ဆက်ပျက်လို့ သူကလိပေးနေတာနဲ့ မတက်ဖြစ်ခဲ့ဘူး။ ကက်ဆက်ကိစ္စပြီးတော့ ဆရာတော်တပည့် သက်နိုင်ဦးတို့အုပ်စုနဲ့ ဆရာတော်က မိတ်ဆက်ပေးနေလို့ ခင်မင်ရင်းနှီးသွားပြီး ရွာထဲက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို ပါသွားပြန်တယ်။

သူ့အကျင့်ကလည်း တက်နေကျ အိမ်သာမဟုတ်ရင် တယ်
မထွက်ချင်။ ဪ... ခုမှ ဗိုက်ကရစ်နာကြီး...။

“ငြိမ်ကုပ်ပြီး ဘာလုပ်နေတာလဲ!”

“သံဗုဒ္ဓရွတ်နေတာ... အိုး...။”

“ဘာလဲ သူ့ရဲကြောက်တတ်လား၊ သံဗုဒ္ဓဂါထာထဲမှာ အိုး
ဆိုတာပါလို့လား!”

“မပါ၊ ပါဘူးဗျာ... ယောင်ပြီးထွက်သွားတာ”

သူမကြီးက လေသံနဲ့ပြောနေလို့ သူကလည်း လေသံနဲ့ပဲ
ပြန်ပြောနေရတယ်။ မျက်နှာက ပိုပျက်လာနေပြီ။ အကြံရပြီ။

“ဒီ... ဒီလိုလုပ်ပါလား၊ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ကို ဒီလိုအခြေ
အနေနဲ့တွေ့သွားရင် တစ်မျိုးတစ်မည် ထင်ကုန်ကြလိမ့်မယ်၊ ဒီတော့
ခင်ဗျားလေး မသိမသာ ကျူတောထဲက ပတ်ထွက်ပြီး... ဆွမ်းစား
ကျောင်းဘက်... အား... အင်း... ပြန်... ပြန်ပါလား၊ ကိုယ်လည်း
ဘယ်သူမှ မမြင်အောင် ဦးဇင်းထွန်းကျောင်းကို ပြန်ဝင်မယ်၊ နောင်
များမှ တွေ့ကြသေးတာပေါ့... အိုး...။”

ပိုပိုခဏစဉ်းစားတယ်။

“ဟုတ်တယ် မေမေပြန်လောက်ပြီ၊ ကဲ... သွားမယ်”

ကောက်ညှင်းကမစေးဘဲ ဆန်ကြမ်းကစေးနေရသေး ဆိုတဲ့
အကြည့်နဲ့ကြည့်တယ်။ မဲ့မျက်စောင်း အတောင့်လိုက်ထိုးပြီး ဇောင့်
ဇောင့်နဲ့ ထထွက်သွားတယ်။ ခုမှပဲ ‘ဟင်း’ချရတော့တယ်။

မြင်ကွင်းက ဝိုလ်မလေးပျောက်သွားမှ... လွယ်ထားတဲ့
အန္တရာယ်ကို ပုဆိုးလေး အသာဖယ်ပြီး အားရှိပါးရှိ ညှစ်အချ...။

တဗျောင်းဗျောင်း ပြေးဝင်လာတဲ့ခြေသံ... ဘယ်က ဘယ်

သူမှန်းလည်းမသိ။

‘ရှက်တာက ဖင်မဟုတ်ဘူးဟဲ့ မျက်နှာမျက်နှာ’ဆိုတဲ့ စကား
ကိုလည်း ပြန်ကြားလိုက်တာမို့ ပေါ်ချင်တာ ပေါ်ရောလဟယ်...။

မျက်နှာကို ပုဆိုးဆွဲခြုံထားလိုက်တယ်။

အောက်မှာတော့... လက်ကျန်ပဲဟင်းက အခင်းကြီးအဖြစ်
ဗလစ်ဗလစ် မြည်နေပါတော့တယ်။

ခြေသံက ပိုနီးလာတယ်။ ခေါင်းမြီးကို ပိုလုံအောင်ဆွဲပြီး
မြဲမြဲခြုံလိုက်ရတော့တယ်။ ခြေသံရပ်သွားတယ်။

အာမေဇိုတ် စကားလုံးနှစ်လုံးပဲ အရင်ထွက်ကျလာတယ်။

“ဟောတော့...။” တဲ့...။

ချက်ချင်း ဆက်တိုက်ဆိုသလိုပဲ နောက်စကားသုံးလုံးနဲ့အ
တူ ပြန်လှည့်ပြေးတဲ့ ခြေသံဝေးသွားတယ်။

လန့်တဲ့အသံ။။။။

“ဟ... မ... လေး” တဲ့...။

(မျှော့၊ ကျွတ်တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး)

ဘယ်သူ့အသံ ရှိရဦးမလဲဗျာ။

သူကဗျာလေးအသံပေါ့။

တောက်!... ကဗျာမဆန်လိုက်ပုံပြောပါတယ်။

နောက်နေ့... သူလည်း ဝင်းခနိမ်ပြန်ပြေးခဲ့တယ်။

ရှက်လို့...။

အခန်း (၄)

သူ့ခြံတစ်ဝက်ကျော်ကျော်ရောင်းပြီး ဘုန်းကြီးကျောင်းကို အပြီးပြောင်းလာတော့ သူ့ဗိုလ်မလေးက ရန်ကုန်ဘော်ဒါရောက်နေတယ်။ ဆယ်တန်းသွားဖြေနေတာလေ။ ကောင်းပါတယ်... နေသားမကျခင် ရှက်နေရဦးမယ့်ဘေးက ဝေးသွားတာပေါ့။

သက်နိုင်ဦးတို့ စည်သူတို့ ကြည်ရုံးတို့အုပ်စုနဲ့ကတော့ မကြာခင်မှာပဲ ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်တွေလို ဖြစ်သွားတယ်။ သက်နိုင်ဦးက ဒေါ်မလေးရဲ့ တူအရင်းကြီးတော်တယ်။ အတူတူတော့ မနေပါဘူး။

ဟိုး... အပေါ်မှာ ပြောခဲ့သလိုပဲ သူက ကျောင်းမှာနေရင်း

ညဉ့်ကြီးအချိန်မတော် ဆူညံပူညံနဲ့ ပြန်ပြန်နေတော့ ဆရာတော်က ဖူးဖူးမှုတ်ထားပေမယ့် သူကဆင်ခြင်ရမယ်လေ။

ရွာထဲသွားနေဖို့ စာဖတ်အသင်းဖွင့်ဖို့ကိစ္စ လျှောက်ထား လိုက်တယ်။ နတ်ကောင်းနတ်မြတ်တွေ စောင်မကြည့်ရုံတဲ သဘော လို့ပဲ ယူဆရပါတော့မယ်။

စာပေဝါသနာပါတဲ့ ဦးသူတော် ဒေါ်မလေးအိမ်ကို ဆိုက် ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ပဲ ဘုန်းကြီးကရွေးချယ်ပေးလိုက်တယ်။ ဦးသူတော် ဒေါ်မလေးကလည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာပဲ လက်ခံပြီး အလကား ထားတဲ့အပြင် ထမင်းတောင် ရှယ်ကျွေးထားပါတော့တယ်။

သူစုဆောင်းထားတဲ့ ရွှေဥဒေါင်း၊ ဒဂုံရွှေမျှား၊ သော်တာ ဆွေ၊ ရန်ကုန်ဘဆွေ စာအုပ်တွေကို ဦးသူတော်က စုံမက်လှသလို ကြည်အေး၊ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၊ ခင်နှင်းယု၊ မိုးမိုးအင်းယား၊ သာယာဝတီစန်းစန်းနဲ့ စာအုပ်တွေက ဒေါ်မလေးရဲ့ သည်းခြေ ကြိုက်တွေ ဖြစ်နေတော့တယ်လေ။

သူ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဝင်ထွက်သွားလာနိုင်ဖို့ ခြံနောက် ဘက်မှာလည်း သီးသန့်တံခါးပေါက်တစ်ခု သူ့အတွက် ဖောက်ပေး တယ်။ ခြံဘေးမှာက လမ်းကြားရှိနေတော့ အဲဒီကနေဝင်ပြီး ကိုယ်ပိုင် သော့နဲ့ ခြံတံခါးဖွင့်ရုံပဲ အိမ်မကြီးနဲ့လည်း သူ့အိမ်ကလေးကဝေး တော့ အားနာစရာမရှိဘူး။

စာအုပ်ဆိုင်လေးကိုလည်း စည်ပင်မြေမို့ ဝါးဘိုးဝါး ထရံကာ တောင်ထန်းမိုးတာ... နို့မို့ဆို အုတ်ဖိနပ်နဲ့ သစ်သားတိုင် သွပ်မိုး ပျဉ်ကာ လုပ်ပစ်လို့ရတယ်။ အဆင်ကို ပြေနေတော့တယ်။ ဆိုင်ကယ် လေးတစ်စီးလည်း ဝယ်ဖြစ်တယ်။ စာအုပ်ဆိုင်ကလည်း ရွာမှာတော့

အစည်ကားဆုံးနဲ့ ဝင်ငွေအတော်အသင့်ဝင်တယ်။

နောက်ပိုင်း D.V.D အငှားဆိုင်၊ အရောင်းဆိုင်ပါ တိုးချဲ့ဖို့ ဦးသူတော်က အကြံပြုတယ်။ နိုင်ငံခြားကားကောင်းတွေ မြန်မာစာ တန်းမပါရင် သူကဘာသာပြန်ပေးလို့ ကျေးဇူးတွေလည်း တင်လို့ ပေါ့။ ခြံတစ်ခြံလုံး သန့်ရှင်းရေးလည်း သူလုပ်တယ်။ သစ်ပင်ပန်းပင် နဲ့ မြက်ခင်းအလှပါ ဝါသနာအရ သူ့စိတ်ကြိုက်လုပ်တာကို... ဒေါ် မလေးက ချီးမွမ်းမဆုံးသလို ဧည့်သည်လာရင်လည်း အရင်ကခြံနဲ့ မတူတဲ့ သူ့ဥယျာဉ်ကို ဂုဏ်ယူခံကြားလို့ တပြုံးပြုံးဖြစ်နေတော့တယ်။

အသက်(၄၂)နှစ်တောင် မကျော်သေးတဲ့ ဒေါ်မလေးက လည်း အရွယ်နဲ့မလိုက်အောင် နုပျိုပြီး ပန်းကြိုက်တယ်။ ပန်းမျိုးစုံ ခြံထဲမှာ သူရောက်လာမှ ပွင့်ကြတော့တာလေ ဝေလို့မွေးလို့။ သူ့ကို တူရင်းသားရင်းလို ချစ်ခင်တယ်။ တလေးတစားလည်း ဆက်ဆံ တယ်။ ဦးစားပေးတယ်။ ဆရာတော်ကိုလည်း သူ ကောင်းသတင်း လျှောက်လိုက်ရတာ ဖတ်ဖတ်မောပါပဲ။

သူတို့တိုက်အောက်ထပ်မှာတောင် အိပ်ခန်းတစ်ခန်းဖွဲ့ပြီး လာနေဖို့အထိ ဆရာတော်ကိုဖွင့်ပြီး လျှောက်လာတယ်။ ဒါကတော့ မဖြစ်ဘူး ဒကာမကြီးတို့မှာက သမီးပျိုတစ်ဦးရှိနေတယ်လို့ ဘုန်းကြီး က မိန့်တော့မှ ဆက်မလျှောက်တာလို့ ကပ္ပိယကြီးဆီက ပြန်ကြားရ တယ်။

သူကိုယ်တိုင်ကလည်း ထမင်းစားတာတောင် ဦးသူတော်တို့ တိမ်ထဲ ဝင်မစားဘဲ သူ့အိမ်လေးဆီ ရွှေရွှေကို ပို့ခိုင်းတယ်။ ရွှေရွှေက ပိုပိုလောက်ပဲ တောကခေါ်ထားတဲ့ လက်တိုလက်တောင်း အိမ်အတွက် ကောင်မလေးဆိုပါတော့။ သနားလည်းသနားစရာ နားရင်းလည်း

အုပ်ပစ်ချင်စရာ၊ သိပ်ကျပ်မပြည့်တပြည့်၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခါတလေ ငါးမတ်တစ်ကျပ်ခွဲစကားမျိုးလည်း ပြောတတ်လို့ အလူးပါးလို့ပြောရင် လည်းရတယ်ဆိုတဲ့ အစားမျိုး၊ လှချင်လိုက်တာလည်း သူ့အပြင်မရှိဘူး.. လှအောင်ဘယ်လိုပြင်ရမှန်းလည်း မသိဘူး၊ ဒေါ်မလေးကို ကြောက်တာလည်း သေးပါ၊ ပါအောင်ပါပဲ၊ သူ့ကိုတော့ အလွန်ခင်တယ်။

ပန်းတစ်ပွင့် ခူးပန်ချင်တာကအစ သူ့အိပ်နေရင် ငြိမ်ပြီး ခွေးကတက်မှာ ထိုင်စောင့်နေတတ်တယ်။ ခွင့်တောင်းပြီးမှ ခူးပန်တယ်။ သစ်ခွပန်း၊ သဇင်ပန်း၊ နှင်းဆီပန်း၊ ဂန္ဓမာပန်းလို့ မထင်လိုက်ပါနဲ့ ခေါင်ရန်းတို့ ဗုဒ္ဓသရဏ်ပန်းတို့ ပွင့်ချင်တိုင်းပွင့်နေတဲ့၊ စိန်ပန်းပြာတို့ ဖြစ်နေတတ်ပါတယ်။ အဲသလို.. ရွှေရွှေပါ။

“နင့်ဟာနင် ကြိုက်တာခူးပန် နင်လည်းရေလောင်းပေါင်း သင်နေတာပဲ ရွှေရွှေရယ် ပန်ခွင့်ရှိတယ်”လို့ သူကပြောရင်..

“ကြီးမေမလေးက နင့်ကိုကြီးဟာတွေတဲ့ သူ့ခွင့်မပြုဘဲ ခူးကြည့် နင့်လက်ခေါက် ယောက်မစာမိမယ်တဲ့”

“ငါခွင့်ပြုတယ်လို့ ပြောပြီးပြီပဲဟာ ကြိုက်တာခူး ကြိုက်တာပန်”

ဒါပေမယ့် ခူးတိုင်းလာပြောပြန်တာပါပဲ။ မနက်လင်းတာနဲ့ သူကလည်း ပန်းတွေမြက်ခင်းတွေကို တကယ့်ကိုတသသလုပ်နေတယ်လေ။ ရွှေရွှေမြင်နေရတာကိုး သူ သနေတာက.. ပိုပိုပြန်လာရင် အရမ်းပျော်ပြီး စိတ်ချမ်းသာသွားစေချင်တာ အဓိကပါတယ်။

ဟင်း.. ဟင်း.. မင်းဝတ်သီးပင်တစ်ပင်တောင် ဘုန်းကြီးဆီက ခွင့်တောင်းပြီး အပင်လိုက်တူးပြီး စိုက်ထားလိုက်သေး။ ကိုရင်

ကျစ်တူးက သင်္ကန်းမြောင်အောင် ခါးတောင်းကျွတ်ပြီး သီးကင်းပါတဲ့ အပင်ကို တက်ရွေးပေးခဲ့တယ်။ မင်းဝတ်သီးကိစ္စက သူနဲ့ ပိုပိုပြီးရင်ကိုရင်ကျစ်တူးပဲသိတာလေ။ သူက မင်းဝတ်ပင်အောက်က မြက်ခင်းမှာ သစ်သားဒန်းလှလှလေးတစ်ခုတောင် ဆင်ထားလိုက်သေးတယ်။

ကံအားလျော်စွာပါပဲ ဦးလူတော်က သူ့အင်မတန်ချစ်တဲ့.. အဲ.. နည်းနည်းကြောက်ပုံရတဲ့ မိန်းမကို သူ့ရှေ့မှာပြောတာ..

“မလေးရေ.. တို့ခြံ ဒီလို ဥယျာဉ်နဲ့ပန်းနဲ့ ရိတ်ထားတဲ့ မြက်ခင်းစိမ်းနဲ့ ဖြစ်နေတာကို သမီးကို လုံးဝအရိပ်အမြှက်တောင် ကြုံမပြောထားနဲ့ကွာ၊ စာမေးပွဲကို ကြိုးစားပမ်းစားဖြေပြီး အိမ်ပြန်လာတဲ့သမီးလေး.. ဟယ်.. ဆိုပြီး အံ့သြဝမ်းသာတဲ့ မျက်နှာပေးကို တို့တွေမြင်ချင်တယ်”

“ကောင်းပါတော်.. ဒါဆို အိမ်ပါ အတွင်းအပြင်ဆေးသုတ်”တဲ့။ ဟုတ်ကဲ့.. လုပ်လိုက်ရတာ။

မောတော့မောတာပေါ့.. ဒါပေမယ့် မမောဘူးဗျာ၊ ပိုပိုအိမ်ခန်းကို မျက်နှာကြက်မှာ ကြယ်စင်တွေ လစန္ဒာတွေ ပတ်ပတ်လည်မှာတိမ်တွေနဲ့ ပန်းချီကားလို စိတ်တိုင်းကျ ခြယ်မှုန်းပစ်လိုက်တယ်။ ကြိုးတွဲလောင်းနဲ့ ငွေကြယ်လေးတွေ ရွှေငါးလေးတွေနဲ့ မင်းဝတ်သီးလေးပါ အနိမ့်အမြင့် အိမ်မက်ဆန်ဆန် လုပ်ပေးထားလိုက်တယ်။

အိပ်ရာခင်း မှန်တင်ခုံနဲ့ဗီရိုကအစ မီးအုပ်ဆောင်းလှလှလေးအဆုံး အကောင်းဆုံးအလှဆုံး ခြယ်မှုန်းထားခွင့်ရလိုက်တယ်။

“ကျွန်မတတ်လုပ်ပေးထားတာလို့ မပြောပါနဲ့၊ ဦးလေးနဲ့အစ်ကိုကြီးစိတ်ကူးလို့ပဲပြောပါ.. ဒါမှ ဖေဖေနဲ့မေမေဟာ ငါ့ကိုသိပ်ချစ်ပါ

လားလို့ သူ့ရင်ထဲ စိမ့်ဝင်သွားမှာ၊ မွေးစားသမီးဆိုတဲ့အသိကို သူ့ရင်ထဲက အပြီးဆွဲထုတ်ပစ်ချင်တဲ့ဆန္ဒပါခင်ဗျာ”

“အို. . ငါ့မောင်စိတ်ကူးက မြင့်မြတ်လိုက်တာကွယ်”တဲ့။

သူကတော့ ပိုပိုပြန်လာရင် ကျူတောထဲကရှက်ကြောက်ပြန်ဆက်ပြီး အသက်ဝင်လာရဦးမှာမို့ ဦးဇင်းထွန်းကျောင်းဖြစ်ဖြစ် စည်သူတို့အိမ်ဖြစ်ဖြစ် သွားရှောင်နေချင်သေးတယ်လေ။ ပြီးတော့ သူ ဒီလိုတွေ လုပ်ပေးထားတာကို လောလောဆယ် သူကဗျာလေး မသိစေချင်သေးတာ အမှန်ပါပဲ။

ဇာတ်လမ်းက ဘယ်လိုပြန်စပြီး ဘယ်လိုအချိုးအကွေ့တွေ ရှိလာဦးမလဲ မသိသေးဘူး၊ သူ့မေတ္တာစေတနာကို ဇာတ်ရိုက်တက်လာပြီး တင်ပို့အမြင့်ဆုံးအချိန်ကျမှ သိသွားတာ နားလည်သွားတာမျိုးကို လိုချင်နေတယ်။ ဒါမှ ဇာတ်ကလှမယ်မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် မြှုပ်ကွက်လေးတွေ စစချင်းမပေါ်စေချင်သေးဘူးပေါ့၊ လိုအပ်လာမှ မဏ္ဍပ်တိုင်ပေါ် မရမကကုတ်ခြစ်တက်ပြီး ပက်လက်ကျကျ မှောက်ခုံကျကျ ဇက်နဲ့ကျကျ ရွှေကျွမ်းနောက်ကျွမ်း ထိုးချပြလိုက်မယ်ပေါ့၊ ကြက်ရင်အုပ်ကြီးကော့ပြီး ခေါင်းမော့ပြလိုက်မယ်ပေါ့. . ။

ဖြစ်ချင်တော့ စာမေးပွဲပြီးလို့ ဦးသူတော်တို့လင်မယား သမီးကို သွားပြန်ခေါ်တယ်။ ဒေါ်မလေးနဲ့ပိုမိုက ဘော်ဒါကဆရာမတွေနဲ့ အဖွဲ့ကျပြီး မြန်မာပြည်တစ်ပတ် ဘုရားဖူးပါသွားသတဲ့ တရုတ်ပြည်တောင် ရောက်ချင်ရောက်မယ်တဲ့။ စာအုပ်ဆိုင်လာဖွင့်တဲ့ သူ့ကို ဦးသူတော်က သတင်းပေးရင်း နှစ်ကိုယ်ကြားကပ်ပြောတယ်။

“ငါလည်းခုမှပဲ လွတ်လပ်ရေးရတာကွ အိမ်မှာ ကြိတ်ဝိုင်းလေးကျင်းပရအောင် ငါဖွက်ထားတဲ့ ဗလူးလေဘယ်လ်တစ်လုံးရှိ

တယ် အိမ်မှာတင် နှစ်ချို့နေပြီ၊ ငသက်လည်း သူ့အဒေါ်ကို ပြန်မပြောဘူးဆိုရင် လက်တို့ခေါ်ခဲ့”တဲ့။

“ဗလူးတဲ့ကွ. . ”

သက်နိုင်ဦးရော စည်သူရော၊ ကြည်ရုံးပါ ပိတောက်ပန်းစားသောက်ဆိုင်က ချီးစံတွေ ဘဲကင်တွေ ငါးကင်တွေ ဘီယာတွေ ဆွဲပြီး မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင်ပဲ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြတာပေါ့။ စာအုပ်ဆိုင်ပိတ်ပြီးမှ ပွဲကိုစတင်ကြပေမယ့် ဦးသူတော်ကတော့ ညဉ့်ဦးပိုင်းကတည်းက သူ့လွတ်လပ်ရေးအောင်ပွဲကို တစ်ကိုယ်တော်ဖွင့်လှစ်ထားပြီးမှန်း သိသာနေပါတယ်။ တိုက်တံခါးတွေ အလုံပိတ်၊ အဲယာကွန်းဂိတ်ဆုံးတင်ပြီး ကာရာအိုကေ ဆိုနေပါတော့တယ်။ ရွှေရွှေကိုလည်း ခွင့်တစ်ပတ်ပေးပြီး တောပြန်လွတ်လိုက်တယ်တဲ့။

“ကမ်းမောင် မိုင်ဘွိုင်းစံ. . ဝဲလ်ကမ်း ဖရီးဒန်း. . အာ. . ဝါဒေး. . ”

ဘာပြောကောင်းမလဲ ပျော်လိုက်ကြတာ. . ဦးသူတော်ဟာ ခွက်ပုန်းတစ်ခါတလေ ချမှန်းတော့သိကြတယ်။ ဂေါပကအဖွဲ့ဝင်ဆိုတော့ ထိန်းနေရတဲ့အပြင် (မ. ယ. က)အဖွဲ့မှာကျတော့ ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်နေတော့ ဦးသူတော် ရင်ဖွင့်စကားကလည်း သူတို့ကိုဟတ်ထိစေပါတော့တယ်။

“အသက်ငါးဆယ်နား ကပ်နေပေမယ့် အပျော်အပါးကတော့ ငတ်တစ်လှည့် ပြတ်တစ်လှည့်ပါပဲကွာ၊ ခုလို လွတ်လပ်ရေးလေး တစ်ခါတလေရတုန်း. . လူ့အခွင့်အရေး. . အဲ. . ငါ့အခွင့်အရေးကို အပြည့်အဝအသုံးပြုပါရစေ၊ တစ်ယောက်တည်း ပွဲတောင်ကျင်းပရတာထက် မင်းတို့နဲ့ဆိုတော့ စိတ်ပျိုကိုယ်နုပေါ့ကွာ၊ ပြန်ငယ်

သွားတယ်. . ပြန်ပြီး လန်းဆန်းတက်ကြွလာတာပေါ့”တဲ့လေ။

သူ့အဒေါ် ဒေါ်မလေးဟာ ဦးသူတော်ထက် ခြောက်နှစ်
လောက်ငယ်ပြီး အရာရာမှာလန်းဆန်းတက်ကြွလွန်းတယ်။ လှလည်း
အလွန်လှခဲ့တော့. . ခုလည်းမကျသေးတော့. . အသက်ငါးဆယ်နား
ကပ်နေတဲ့ လှေကြီးထိုး ရိုးရိုးသမားကြီး ဦးသူတော်က မလိုက်နိုင်ဘူး
တဲ့ တူအရင်း သက်နိုင်ဦးက ပြောပြဖူးတယ်။ သက်နိုင်ဦးကတော့
လူငယ်စကားနဲ့ အရှင်းဆုံး ပြောပြပါတယ်။ sex ဒီကိစ္စပေါ့ကွာတဲ့။

အဓိက ကြောက်ရတဲ့အကြောင်းက အဲဒါပဲတဲ့။

သူကတော့ လိင်ပိုင်းဆိုင်ရာ စိတ်ပညာစာအုပ်တွေထဲ
ဖတ်ဖူးပါတယ်။ လူဟာ အဲဒီ သဘာဝကျတဲ့ လိုအပ်ဆန္ဒ မပြည့်ဝရင်
အရာရာကို အလိုမကျ ဖြစ်နေတတ်ပါသတဲ့။

သောက်လိုက်ကြ၊ စားလိုက်ကြ၊ သီချင်းတွေဆိုလိုက်ကြ၊
ကွေးနေအောင် ထ၊ကလိုက်ကြနဲ့. . သူတော်နိုက်ကလပ် အရှိန်
ကောင်းနေတုန်း သက်နိုင်ဦးဖုန်း မြည်လာတယ်။ ငြုန်းဆို အသံတွေ
တိခနဲ ရပ်ပေးလိုက်ရတာပေါ့. . ။

“ဟဲ့လို. . ကိုကို. . လာခဲ့မယ်ဆို. . အိမ်မှာ မီးတစ်ယောက်
တည်းပါလို့ ပြောထားသားနဲ့ ဘယ်အချိန်ရှိနေပြီလဲ”

“ဟာ. . လာမယ်. . လာမယ်၊ ဒီမှာ အလုပ်တွေ လက်စ
သတ်နေလို့ အခုလာမယ်၊ ဘယ်သူမှ မရှိတာ သေချာပါတယ်နော်
မီးမီး”

“ဪ. . ညရှစ်နာရီကားနဲ့ မြဝတီသွားကြပါပြီဆို မီးကိုယ်
တိုင် အဆွေတော်ကားပေါ်ကို ဦးဦးရောဒေါ်လေးရောကို လိုက်တင်
ပေးလိုက်တာ သိပ်လား. . ၊ အလုပ်ချထားခဲ့ အိမ်ရောက်မှ ရေချိုး

ကြေးပါတွန်းပေးမယ်. . ၊ စောင့်နေတာ နာရီဝက်လောက်တောင်
ရှိပြီ၊ ဟွန်း. . မလာရင်တော့ အဆိုးမဆိုနဲ့. . ဒါပဲ”

“လာပြီ. . လာပြီ. . ”

စပီကာဖွင့်ထားတော့ အကုန်လုံးကြားနေရတယ်လေ။

ကြည်ရုံးက. . .

“မင်းကောင်မလေးအသံက တရော်ထက် ချွဲနေပြီ ငသက်၊

မင်းမသွားရင် ငါသွားမှဖြစ်တော့မယ်. . ”

သက်နိုင်ဦး မိန်းမကိုယ်အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းတစ်ခုကို ရွတ်ပြီး
ဆဲဆိုတယ်။ ပြီးမှ ဦးသူတော်ကို ကန်တော့ဦးလေးတဲ့၊ လက်ကျန်
ခွက်မမော့ခင် ဆေးအပြာရောင်လေးတစ်ပြား ထုတ်တယ်၊ လျှာပေါ်
တင်ပြီး လက်ကျန်ခွက်နဲ့ မျှောချတယ်။ ဆိုင်ကယ်သေ့ ကောက်ကိုင်
တယ်။ ဦးသူတော်က . . .

“ဟေ့ကောင် မောင်သက်. . အဲ့. . အဲ့ဒါ. . ဘာ. . ဘာ
ဆေးလဲဟင်!”

“အားဆေးပါဦးလေး. . . သတင်းစာတွေမှာ ကြော်ငြာတဲ့
အားဆေး”

“ဘာ. . ဘာကောင်းသလဲဟင်!”

“ဗျာ! . . ဘာကောင်းလဲဆိုတော့. . အဲ့. . ဘယ်လိုပြော
ရမလဲ၊ ကြည်ရုံး သာမေးကြည့်ပေတော့ ဦးလေးရေ. . သွားပြီဗျို့။”
တံခါးလိုက်ဖွင့် ပြန်ပိတ်ပြီး ပြန်ဝင်ထိုင်တဲ့ ကြည်ရုံးကို. .

“ငါတူကြီး မောင်ကြည်ရုံး. . အဲ့. . အဲ့ဒီ ဆေးက ဘာ. .
ဘာကောင်းလဲဟင်!”

ကြည်ရုံးက ဦးသူတော်နားရွက်နား လက်ကာပြီး ခပ်တိုးတိုး

ပြောလိုက်တယ်

“ဟတ်လား. . ဟာဟ. . ဈေးနားက ဗလဆေးစတိုးမှာ ရှိလား!”

“ရှိပါ့ဗျာ”

“သွား. . သွားဝယ်ပေးစမ်းကွာ၊ ဖါလိုက်ဝယ်ခဲ့”

“ဒီအချိန်ကြီး ပိတ်ပြီပေါ့ လေးလေးသူတော်ရေ. . ကဲ အဲ့ဒီဆေး ရပါပြီတဲ့၊ လေးလေးဘာလုပ်မလဲ. . ဘယ်မလဲ. . ဘာရှိလဲ!”

“ငါနဲ့တည့်မတည့်. . ဟုတ်လား မဟုတ်လား ဆိုတာ စမ်းသပ်ကြည့်ရုံလေးပါကွာ၊ ဗလအိမ်ဖုန်းနံပါတ်ရှိတယ်၊ ထိုးဆေး၊ စားဆေး ငါဆေးလိုရင် နှိုးနေကျပဲ ငါဆက်ပေးမယ်. . မင်းသွားပေး”

“စမ်းသောက်ဖို့ဆို တစ်ပြားလောက်တော့ ကျွန်တော် ခါးပတ်အိတ်ထဲ ပါမယ်ထင်တာပဲ. . နေဦး ရှာကြည့်ဦးမယ်”

ကြည်ရုံးက ပြောပြောဆိုဆို ချွတ်ထားတဲ့ သူ့ခါးပတ်အိတ်ထဲ ဖြုရှာနေတယ်။ ဦးသူတော် အိတ်ထဲလှမ်းကြည့်နေပုံက အငမ်းမရ မျက်လုံးကြီးနဲ့. . ကြည်ရုံးအိတ်ထဲက အာလာဒင်မီးခွက်ပဲ ထွက်လာတော့မလို့၊ ဗြိတိန်ဘုရင်မကြီးရဲ့ သရဖူပဲပါလာတော့ မလို့မို့ သူက ပြုံးမိတယ်။

“ဟာ. . လေးလေး ကံကောင်းတယ်၊ ဒီမယ် တစ်လုံး ပါလာတယ်”

“ပေး. . ပေး. . နေပါဦး ဟိုဟာက ဘာအခွေလဲကွ”

ကြည်ရုံးက သူ့အိမ်မှာ အိမ်သားများလို့ သွားလေရာယူပြီး လစ်တဲ့အိမ် ဖွင့်ကြည့်နေကျ ဇာတ်ကားခွေကိုပြန်ထည့်ရင်း. . .

“မကောင်းတဲ့ကားတွေပါ လေးလေးရာ၊ ဟို. . ဟို ကလေး

တွေကြည့်တာ”

“ဟေ့ကောင်. . ကာဗာမြင်ကတည်းက ငါသိတယ်. . ပေးစမ်း ငါဖွဲ့တစ်ဆုပ်မကဘူး နှစ်အိတ်ဆင့်တောင် ထမ်းနိုင်သေးတယ်ကွ. . ငသက်မရှိတုန်း ဖွင့်စမ်းကွာ”

“လေးလေး ဆေးအရင်သောက်ပါဦးဗျာ၊ ခဏနေမှ ဖွင့်မယ် ရောကုန်ရင် ဆားခါးကစွမ်းတာလား၊ ပျားရည်က စွမ်းတာလား ဘာမှန်းမသိ ဖြစ်ကုန်မယ်”

ဦးသူတော်က ဆေးပြားလေးကို ကတ်ထဲကဖောက်ပြီး လက်ဝါးပေါ်တင်တယ်။ ဖင်ပြန် ခေါင်းပြန်ကြည့်ရင်းက. . .

“အရက်နဲ့ကော တည့်ရဲ့လားကွာ”

“အင်မတန်တည့်တာပေါ့. . သက်နိုင်ဦးတောင် ရောမော့သွားတာ လေးလေးရှေ့တွင်ပဲလေ”

ဦးသူတော် ပါးစပ်ထဲပစ်ထည့်တယ်။ ဘီယာနဲ့ ဗလူးလေဘယ်လ်ရောထားတဲ့ ခွက်ကိုကိုင်ရင် ခပ်တိုးတိုးရွတ်တယ်။ ဘာဆေးသောက်သောက် သူရွတ်နေကျ ဂါထာလည်းဖြစ်ပုံရပါတယ်။

“ဘုရားဆေး သကြားဆေး သံဃာဆေး. . ခုံ. . ခု မကြာသောက်မယ် ယူပစ်သလိုပျောက်. . ”

“ဂလု!. . ဂလောက်!. . ”

“ဟ. . ဟ. . မှတ်သေးဘူး လေးလေးရ ပျောက်ရမှာမှတ်ဘူး၊ လေးလေးဂါထာမှားနေတယ်. . အဲ. . ပြင်ဆိုမှဖြစ်မယ်. . အဲနေဦး ရတနာသုံးပါးလည်း ဆွဲမထည့်နဲ့လေ. . ငရဲကြီးကုန်မယ်”

ကြည်ရုံးခဏစဉ်းစားရင်း စာစီနေပုံရတယ်။

သူလည်း ကဗျာနဘေသမားပဲလေ. . .

ဗျ

“ရပြီလေးလေး.. ဒီဆေးက ဥဒါန်းကျူးရင့်ပြီး သောက်ရမှာ

“လုပ်စမ်းပါဦး ကြည်ရုံးရ”

“အဟမ်း.. လက်သီးလက်မောင်းတန်းရမှာနော် လာပြီ..

အဟမ်း.. ခါတုကာမဆေးသောက်စမ်းမယ်.. . ခါတု ကာမဆေး
သောက်စမ်းမယ်.. . မှီခိုရာ အန်တီမလေး မကြောက်စတမ်း.. .
တန်းစမ်း.. . တန်းစမ်း.. . လက်သီးလက်မောင်း ပြောတာ.. . ဟား
ဟား.. .”

“ဟားဟားဟား ကောင်းသကွာ.. . ဟားဟားဟားဟား”

ဦးသူတော်က ရယ်လို့အားရမှ တကယ်ပဲ လက်သီးလက်
မောင်တန်းတဲ့ပြီး ကြည်ရုံးရဲ့ လက်တန်းဥဒါန်းကို အားပါးတရ ကျူး
ရင့်ပါတော့တယ်။

သူလည်း အရက်သီးအောင်ရယ်မိတော့တာပေါ့.. . ။

အဲ့.. . သ.. . လို့.. . နဲ့.. .

ဟုတ်ကဲ့.. . အဲ့.. . သလို.. . နဲ့.. . ပဲ.. . နောက်နေ့မနက်
ကျတော့ ဦးသူတော်က လက်တို့ပြီးသူ့ကို ပြောလှာတယ်။

“မင်းတို့ဆေးက.. . ဆားခါးပဲစွမ်းသလား.. . ပျားရည်ပဲ စွမ်း
သလားတော့ မသိဘူး၊ အတော်လန်းတယ်ကွ” ဆိုပဲ.. .

“တွေ့မယ်.. . တွေ့မယ်.. . ပြန်လာပစေ” တဲ့။

နောက်ဆက်တွဲစကားက ကြုံးဝါးသံပါနေတော့တယ်။

အခန်း (၅)

အဲ့သလိုနဲ့ လွတ်လပ်ရေး အာဝါဒေးပွဲတော်ကို ညစဉ်ည
တိုင်း ကျင်းပလာလိုက်တာ ခြောက်ညလွန်မြောက်လို့ ခုနစ်ရက်နေ့
ညနေပိုင်းကို ရောက်လာပါတော့တယ်။

“ကနေတော့ ဆိုင်စောစောပိတ်ကွာ မောင်မင်းကို၊ မင်းတို့
ပြောတဲ့ ကေတီဗွီမှာ စုံတွဲသွားဟဲရအောင်၊ ဆိုင်ကယ်တွေနဲ့တော့
မသွားချင်ဘူး ငါ့ လူမြင်နေပါ့မယ်၊ မောင်မျိုးခိုင်ပါခေါ်လိုက် ငါဒကာ
ခံမယ်လို့ သူတောင်းအောင်နဲ့ သွားကြတာပေါ့” တဲ့။

ညနေခင်းကတည်းက ပြင်ဆင်နေပြီ။ ဦးသူတော်က

နဲ့ သရိုးကွာတာနဲ့ ဝေါကင်းရှူးနဲ့ ဒေါ်မလေး ရေမွှေးတွေ ထင်ပါရဲ့ မွှေးကြိုင်လို့. . . သူ့စာအုပ်ဆိုင်ထဲ ဝင်လိုက်ထွက်လိုက်နဲ့ မျိုးခိုင်ရဲ့ တောင်းအော်စကားကို လည်တဆန့်ဆန့် ထွက်မျှော်နေလေရဲ့။ သိသူ ခင်သူတွေက ဝိုင်းပြီးသြဘာပေးကြပေါ့. . . ။

“ဟာ! . . ဘယ်ကကောင်လေးပါလိမ့်လို့ နောက်ကကြည့်နေတာ. . . လက်စသတ်တော့ ဦးလေးပါလား. . . အလန်းစားပဲ. . .”

“အဲ့လို ခေတ်မီမီ နေစမ်းပါ လေးလေးရ. . . မော်ဒန်ဆန်မှ မော်ဒယ်ရတတ်တာ၊ အန်တီမလေးတော့ ကျန်ခဲ့ဦးတော့မယ်”

ဦးသူတော်က ထိပ်နည်းနည်းပြောင်ချင်တာကလွဲလို့ အားကစားလည်းလိုက်စားတော့ ဝိုက်မယူဘူး၊ လူကလည်း ခပ်ညှက်ညှက်ဆိုတော့. . . လူငယ်ပုံဝတ်ရင် လူငယ်ဒီဇိုင်းထွက်သေးတယ်။

ရုပ်ကလည်း နုနုဖတ်ဖတ် ဥပမိလည်းရှိတယ်လို့ ပြောရမှာပေါ့. . . ဒီတော့ လူပေါင်းမှားသလား လူမှားပေါင်းသလား မေးမနေနဲ့တော့. . . ဒီညတော့ ဘော်ဒါတွေနဲ့ အပြတ်ကဲမယ်ဆိုတဲ့ ဂိုက်စပေါက် အပြည့်နဲ့ ကြွတက်နေတော့တယ်။

သက်နိုင်ဦးကတော့ သူ့ကောင်မလေးဆီပဲလား၊ သူ့ ဦးရီးတော် တစ်ခါတလေ လွတ်လပ်ပါစေဆိုတဲ့ စေဘနာနဲ့ စာနာနားလည်မှုပဲလားမသိဘူး. . . မအားဘူးလို့ ဖုန်းကြိုဆက်ထားတယ်။

နေဝင်တော့မယ်. . . ဆိုင်ကလည်း လူစည်ကောင်းတုန်း။ မျိုးခိုင်ဘီယာဘူးတွေတင်ပြီး သူ့တောင်းအော်စလေးနဲ့ ရောက်လာတယ်။

မျိုးခိုင်က တီးဝိုင်းနဲ့ အသံချဲ့စက်ပိုင်ရှင်ဆိုတော့ ဦးသူတော်နဲ့ အဖွဲ့ကျတယ်။ ဒါပေမယ့် ဦးသူတော် ဒီလိုဝတ်စားထားတာကို

တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူးလေ. . . ဂေါပက ဒီဇိုင်းပဲ မြင်ဖူးနေကျလေ။

“ဟာ! . . ဦးလေး ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“မိန်းမ၊မရှိတုန်း လန်းမယ်လေ၊ ပန်းမြို့တော်စတိုးဆိုင်က ကောင်မလေးတွေ ဝိုင်းရွေးပေးထားတဲ့ ဒီဇိုင်းပဲ ငဲ့. . . ငဲ့. . . ၊ အေးက နေသားကျအောင် မနေ့ညက အိပ်ရာဝင်တာတောင် ဝတ်အိပ်ပစ်လိုက်ရတယ်. . .”

“ဒီ. . . ဒီဇိုင်းကို အန်တီလေးမြင်ရင်တော့ ယောက်ျားအသစ်လေး ထပ်ရပြီထင်မှာပဲ”

“ရှူး. . . မင်းအန်တီသိသွားရင် ငါခေါင်းနဲ့ဆင်းရမှာကွ၊ ခုတောင် မင်းကို ဒီစာအုပ်ဆိုင်ထွက်မျှော်နေရတာနဲ့ လူတော်တော်များများ မြင်သွားပြီ၊ ကဲ. . . ‘မင်းကို’ ဆိုင်ပိတ်တော့ကွာ၊ ကဲ. . . မျိုးခိုင်မင်းကား ခြံထဲမောင်း ငါကားထဲကပဲ ဘီယာသောက်ရင်း စောင့်မယ်”

မျိုးခိုင်က ဦးသူတော်နဲ့ ခြံထဲမောင်းဝင်သွားတယ်။ ကားထဲဘီယာနဲ့ ဦးသူတော်ကိုထားခဲ့ပြီး စာအုပ်ဆိုင် ဝိုင်းပိတ်ဖို့ ပြန်ထွက်လာတယ်။

“စည်သူတို့ ကြည်ရုံးတို့လည်း လိုက်မယ်ဆို”

“အေး. . . လာလိမ့်မယ်၊ ငါလည်း စောင့်နေတာ. . . ၊ ကဲ. . . ကျေးဇူးရှင် စာဖတ်သူများခင်ဗျား. . . အရေးကြီးကိစ္စရှိလို့ ဆိုင်စောစောပိတ်ရပါလိမ့်မယ်၊ စာအုပ် အမြန်ရွေးခြင်းအားဖြင့် ကူညီကြပါခင်ဗျား. . .”

မကြာပါဘူး စည်သူနဲ့ကြည်ရုံး ဆိုင်ကယ်တစ်စီးနဲ့ ရောက်လာတယ်။

စာအုပ်တွေဝိုင်းစီ၊ ဆိုင်တံခါးတွေ တက်တက်ကြွကြွ ဝိုင်းပိတ်နေတုန်းမှာပဲ... ခြန်းဆို လေအိတ်ကားကြီး ဆိုင်ရှေ့ငြိမ့်ခနဲ ထိုးဆိုက်လာတယ်။

သူတို့ကြောင်ပြီး ဝိုင်းကြည့်နေတုန်း... ရွှင်းခနဲ ဟိုက်ခြောလစ်တံခါးကြီး ပွင့်လာပြီး... ဒေါ်မလေးနဲ့ပိုပို အထုပ်တွေအပိုးတွေနဲ့ ဆင်းချလာပါလေရောလား။ ဘုရားဖူးယာဉ်ကြီး ဝိုင်းကြည့်ပြီး ကိုယ်စီပဲ ဘုရားတလိုက်မိကြတယ်။

ကားပေါ်က ဆရာမတချို့ပါ ဆင်းလာပြီး နှုတ်ဆက်နေကြလေရဲ့။ ဒေါ်မလေးက သူ့ခြံနဲ့တိုက် မြို့ဆန်ဆန်လှပနေတာကို လှမ်းပြရင်း... အိမ်နဲ့ခြံထဲ အတင်းဝင်လည်ဖို့ ဖိတ်ခေါ်နေတယ်။ ခြံဝမြက်ခင်းစပ်နား ဟိတ်နဲ့ဟန်နဲ့ ရပ်ထားတဲ့ တောင်းအော်စကားကလည်း ကြားကြားရွားရွားရှိနေသကဲ့သို့လေ...။

သူတို့အဖွဲ့ကတော့ ခိုးထုပ်ခိုးထည်နဲ့ကို မိတော့မှာမို့... (အရပ်စကားနဲ့ ထိထိမိမိ ပြောကြေးဆို) ကြံရာပါ ဖင်တွန်းမှုထဲ သက်သေအခိုင်အလုံနဲ့ အမှုတွဲပါနေပြီမို့... ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ အရင်ဆုံး ဘာကိုဘယ်လို ဖျောက်ဖျက်ရင် ဒီအမှုပျောက်မလဲဆိုတာ အမြန်ဆုံး စဉ်းစားနေရပြီ။

ဝင်လည်ပါဦး ခဏပါ။ နောက်မှ တမင်သက်သက် လာပါဦးမယ်။ အိမ်ပြန်ချင်သူတွေ ကားပေါ်မှာပါနေတယ်။ အခုနု တပိုတပါး သွားမယ်ဆိုသူတွေ ရှိပါတယ်။ ကားဆရာ ကိုယ်တိုင်က စက်မသတ်ဘဲ စောင့်နေတာ။ ဘာညာဘာညာတွေ အပြန်အလှန်ပြောနေကြတယ်။ အဖြစ်သင့်ဆုံးက...

တောင်းအော်စကားပေါ်က ဦးသူတော် လှစ်ခနဲ အပြေး

ဆင်း။ အိမ်သော့ဖွင့်ဝင်၊ အမြန်ဆုံးအဝတ်လဲ အိမ်ထဲက သူထိုင်နေကျ ပက်လက် Dream Bed ပေါ်ကနေ ဓမ္မပဒစာအုပ်နဲ့ ထကြိုရမှာလေ... ဒါဆို ဒီပြင်ကိစ္စတွေ မုသားဖေး ဖါထေးရင် ရပြီပေါ့။

ဖြစ်ချင်တော့ ဦးသူတော်က ပြန်လာရင် မိုးချုပ်မှာမို့ ခြံမီးနဲ့ ဆင်ဝင်မီးကို အသင့်ဖွင့်ထားခဲ့တယ်။ နေဝင်စဆိုတော့ လင်းထိန်နေပြီ။ ကားပေါ်ကဆင်းပြေးရင်လည်း ဒေါ်မလေးမြင်ကွင်းမှာ ထင်းခနဲ ဖြစ်နေရောမယ်။ ကားနဲ့အိမ်တံခါးမကြားမှ ခြေလှမ်းလေးငါးဆယ် ဝေးနေသေးတယ်။ ဒေါ်မလေးက အိမ်ဘက်ကို မျက်နှာလှည့်ရပ်နေတဲ့အပြင် မြက်ခင်းနဲ့ ပန်းခြံနဲ့ ဆေးသုတ်ထားလို့ တောက်ပသပ်ရပ်နေတဲ့သူ့အိမ်ကို မတ်တတ်ငေးနေ ကြက်သေသေနေတာက ပိုပိုလေ... ရင်ဘတ်လေးတောင်ဖိလို့။

ဦးသူတော်ကိုယ်တိုင်လည်း ကားရှေ့လေကာမှန်ထဲကနေ ခြံအပြင်ကမြင်ကွင်းကို မမျှော်လင့်ဘဲ လှမ်းမြင်မယ်... သူဆင်မြန်းထားတဲ့ ဒီဒိုင်းကို ငုံ့ကြည့်ပြီး ခြေမကိုင်မိလက်မကိုင်မိ ဖြစ်နေမယ်။ ဘီယာလည်းသောက်ထားတော့ ကြောက်အားတွေပို ဇောချွေးတွေ ပြန်ပြီး ဘာလုပ်လို့ ဘာကြုံရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်နေတော့မယ်... လို့ သူတို့ ထင်လိုက်တယ်။ ကားတံခါးတွေ အလုံပိတ်ပြီး တုတ်တုတ် တောင်မလှုပ်လေဘူး။

သူတို့လည်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိသေးဘူး၊ စဉ်းစားရင်း ငေးကောင်းတုန်း... ဧည့်သည်ဆရာမနှစ်ယောက် ကားပေါ်ပြန်တက်တယ်။

ကားကြီး ဝှူးခနဲမောင်းထွက်... လက်တဆုံးပြရင်း သားအိမ်နှစ်ယောက် ကျန်ခဲ့တယ်။ သူကတော့ သီးကင်းမဟုတ်တော့ဘဲ...

သီးဝင်းဘဝ လှချင်တိုင်းလှနေတဲ့ သူ့ကဗျာ သူ့အသီးလေးကို ရှုမငြီး
ဖြစ်နေတော့တယ်။ ။

ခေတ်ပေါ်ဒီဇိုင်းလေးနဲ့ လှလိုက်တာ။ ။

“ဟဲ့။ မောင်မင်းတို့ ကြည်ရုံးတို့ ဘာကြောင်ကြည့်နေတာ
လဲဟဲ့။ ။ ဒီမယ် ခြင်းတွေ ပလုံးတွေ ကူသယ်ကြပါဦးဟဲ့၊ စားစရာ
သောက်စရာ လက်ဆောင်တွေ အလေးကြီးတွေ”

ပြောလိုက်မှပဲ ဝေါခနဲ ပန်းလွှတ်တာကထွက်သလို အသက်
ဝင်ပြီး ပြေးဆွဲကြ ပြေးသယ်ကြတော့တယ်။ သယ်ပိုးခြံထဲဝင်ရင်း။ ။

“မောင်မင်းစာအုပ်ဆိုင်က စောစောစီးစီးပိတ်လို့ ဘာကိစ္စ
ရှိလို့လဲ!”

“အဟဲ့။ သွားစရာလေးရှိလို့ အန်တီလေး။ ။”

“မျိုးခိုင် နင်ကကော ဘာလာလုပ်နေတာလဲ!။ ခြံထဲ ကား
ကြီးရပ်ပြီး”

“အဟဲ့။ ကိုမင်းကို သွားစရာရှိတယ်ဆိုလို့”

“စည်သူရော ကြည်ရုံးရော နင့်တို့တစ်အုပ်လုံးလား!”

“ဟုတ်”

“ဝတ်စားလာပုံတွေ ကြည့်ရတာ။ ။ ခမ္မာရုံတော့ မဟုတ်
လောက်ဘူး”

ဘာမှ။ ဘယ်သူမှ ပြန်မဖြေနိုင်ကြဘူး။ ကားနားက ဖြတ်
လျှောက်လာကြချိန်လေ။ ။ ကားထဲက သီချင်းသံသဲ့သဲ့ ဖွင့်ထားသံ
ကြားတယ်။ မှန်ကြည်တွေမို့ ဖြတ်မြင်နေရတယ်။ ဦးသူတော် ကြမ်း
ခင်းပေါ် ဆင်းပုန်းနေပုံရတယ်။ ဘာမှ မတွေ့ရဘူး။ အိမ်တံခါးဝ
ရောက်မှ ပြဿနာကစတော့တာ။ ။

“ဟင်!။ သော့ကြီးပိတ်လို့ပါလား၊ ကိုသူတော် ဘယ်သွား
နေပါလိမ့်၊ ဟဲ့။ ။ ရွှေရွှေ။ ။ ရွှေရွှေ။ ။”

“ရွှေရွှေ တောပြန်သွားတယ် အန်တီလေး”

“မင်း လေးလေးကော ဘယ်ထွက်သွားလဲ!”

“ကျွန်တော် စာအုပ်ဆိုင်ထဲ အလုပ်များနေလို့ သတိမထား
လိုက်မိဘူးခင်ဗျ”

ကြည်ရုံးက အာဝင်ချောင်တယ်လေ။ သူ ရမ်းတုတ်ကာ။ ။

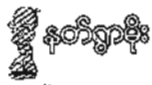
“လမ်းလျှောက်ထွက်တယ်ထင်တယ်။ ။ သား မြင်လိုက်
တယ်။ ။ စောစောက တုတ်ကောက်နဲ့ ထွက်သွားတာပဲ။ ။ ဟိုဘက်
ရွှေညောင်ပင်ဘက်။ ။”

သူကတော့ ပိုပိုနောက်က ခြင်းဆွဲပြီး မသိမသာ ငေးလာ
တယ်။ တွေးလည်း တွေးလာရတာပေါ့။ အန်တီလေးနဲ့ပိုပို အိမ်ထဲ
ရောက်မှ ဦးသူတော် လုံချည်အင်္ကျီရအောင်လဲပြီး အပြင်က ပြန်လာ
သလိုလုပ်ရင် ဟုတ်လောက်တယ်ပေါ့။ ဖြစ်များဖြစ်ချင်တော့ ပေါ်တီ
ကိုအောက်ရောက် ပစ္စည်းတွေချပြီး သူ့ဆလင်းဘတ်ချုံထဲက သော့ပို
ကို ဒေါ်မလေးရှာတယ်။ ။ ရှာတယ်။ ။ ရှာတယ်။ ။ အိတ်သွန်ဖါ
မှောက်ရှာတယ်။

“မေမေ အိမ်သော့ကော ယူလာလို့လား!”

“ယူလာပါတယ်။ ။ ဒီအိတ်ထဲ ငါထည့်ပါတယ်၊ သော့ခတ်
ပြီးပြီးချင်း။ ။ ငါ မှတ်မှတ်ရရ ဒီအပြင်က ဇစ်အိတ်လေးထဲ ထည့်ကို
ထည့်တယ်။ ။ ပျောက်တတ်လို့”

“ဖေဖေ တစ်ယောက်တည်း ပြန်လာတာလေ၊ ဖေဖေ ဘယ်
လိုဖွင့်ဝင်ခဲ့သလဲ!”

“အေး ဟုတ်သားပဲ. . ငါရန်ကုန်မှာ သူ့ကိုပြန်ပေးလိုက်တာပဲ”

ပြောပြောဆိုဆို အုတ်ခုံလှေခါးထစ်မှာ ဖင်ထိုင်ချရင်း ကြည်ရုံးကို. . .

“ကဲ. . နင်မြင်လိုက်တယ်ဆို လိုက်စမ်းရွှေညောင်ပင်ဘက်၊ ကတည်းမှပဲ တစ်ခါမှ ညနေပိုင်း လမ်းမလျှောက်တတ်တဲ့လူက ငါမရှိလို့ တမင်သဝေထိုးချင်တာ ငါသိတယ်. . ပြန်လာပစေ တွေ့မယ်၊ ဟဲ့. . ကြည်ရုံး လိုက်လေ၊ ဆိုင်ကယ် စာအုပ်ဆိုင်ရွှေ့ တွေ့ပါတယ် လိုက်စမ်း. . သော့ အရင်ယူခဲ့. . ”

ဟုတ်. . ဆိုပြီး စည်သူရော ကြည်ရုံးရော ထွက်ချသွားတယ်။ တကယ်ပဲ ရွှေညောင်ပင်ဘက် မောင်းချသွားတယ်။ သူတို့ ကားထဲမှာ ဦးသူတော် ဒုက္ခရောက်နေတာ မသိကြဘူးလေ၊ သိတဲ့ သူနဲ့မျိုးခိုင်ကလည်း မပြောမိဘဲကိုး။

သူနဲ့မျိုးခိုင် မျက်စိနဲ့ လှမ်းစကား ပြောနေမိကြတယ်။ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲပေါ့။ သူ့အကြံတစ်ချက် လက်ခနဲရတယ်။ မျိုးခိုင်ကို မျက်စိမှိတ်ပြလိုက်တယ်။

“မျိုးခိုင် မင်းဖုန်းကားထဲမှာလား၊ ငါဖုန်းတစ်ချက်လောက် ဆက်ချင်လို့”

“ဟုတ်တယ်. . ကိုမင်း လာလေ”

နစ်ယောက်သား ကားဆီလျှောက်လာရင်း သူက. .

“ဦးသူတော်ဆီ သော့ယူ၊ မင်း ခြံဝထွက်ပြီး ကြည်ရုံးကိုပေး၊ ဦးသူတော်က ရွှေညောင်ပင်ဟိုးဘက် တိုးဂိတ်နားထိ ရောက်နေတယ်. . ပြည်းပြည်းပြန်လျှောက်လာနေတယ်လို့ ကြည်ရုံးကိုပြော

ခိုင်း၊ အိမ်ထဲငါပါလိုက်ဝင်ပြီး ဦးသူတော် ဒီခိုင်းပြောင်းနိုင်အောင် အကြံအဖန်လုပ်ရဦးမယ်”

“အေး. . ဒီခိုင်းပြောင်းပြီး အပြင်ကပြန်လာတယ်ဆိုရင် အားလုံး ကွင်းလုံးကျွတ် လွတ်ပြီ”

ကားထဲမှာ ဇောချွေးပျံနေမယ့် ဦးသူတော်ကို သူတို့အစီအစဉ်ပြောပြဖို့ တံခါးဆွဲအဖွင့် ဝုန်းခနဲ သီချင်းသံက ဆူညံထွက်လာတယ်။

“သောက်မယ် xxx ရမ်းမယ် လမ်းလယ်မှ လဲလဲ xxx လူကိုတွဲလို့ xxx အိမ်ထဲခေါ်မယ် xxx”

ဦးသူတော်ပါ လိုက်ဟဲနေတဲ့ အသံပြကြီးက ကီးတခြား အတီးတခြား အဆိုတခြား ထွက်လို့လာပါတော့တယ်။ ကားနောက်ခန်း ကူရှင်အမှိုက်ကို ဖြန့်ချပြီး ပက်လက်အော်နေတာလေ။ အပြင်က ဩကာသလောကကြီး ဘာတွေဖြစ်နေသလဲဆိုတာကို နှမ်းတစေ့တောင် ရိပ်မိပုံမပေါ်ပါ ခင်ဗျား။

ဘီယာဘူးလေး ကိုင်လို့. . မျက်တောင်လေး စင်းလို့. . .

“ဂုဏ် xxx ဂုဏ် xxx ဂုဏ် xxx

ဂုဏ် ဆိုတာ ငွေကိုခေါ်တယ် xxx

ဂုဏ် xxx ဂုဏ် xxx ဂုဏ် xxx

ဂုဏ်ဆိုတာ ငွေကိုခေါ်တယ် xxx”

တံခါးကို ဆတ်ခနဲဆွဲ ဂျိတ်ခနဲပြန်ပိတ်လိုက်မှပဲ အသံတွေ ခြံဝင်းထဲ ပြန်တိတ်သွားတယ်။ ထိုင်ရက်ကပဲ ဒေါ်မလေးက ကားဆီ ခေါင်းထောင်ကြည့်နေပြီလေ။ သူ့ယောက်ျားရဲ့ လက္ခဏာကြီး မှတ်မိသွားလို့ ကားနားလျှောက်လာရင်တော့ နောက်ကျတဲ့ ခြေထောက်

သစ္စာမောက်ဆိုပြီး သူတို့ပြေးရုံကလွဲလို့ ဒီပြင်ရွေးစရာ မရှိဘူး။

သူလည်း ဒီခြံထဲကအပြီးပြေးရမယ့်ကိန်းလေ သူ့ယောက်ျားကို ဖျက်ဆီးတယ်။ လူယုံသတ်တယ်လို့ပဲ ဒေါ်မလေး တွေးတော့မှာပေါ့။ ဒေါ်မလေးက နားလည်မှုပေးတာတောင်မှ လေးစားခံထားရတဲ့ သူ့မျက်နှာကို ဘယ်လိုမှ မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး မနေသင့်တော့ဘူးလေ။ လူညာဖြစ်ပြီ။ ပိုပိုကလည်း သူ့အဖေ သူတော်ကောင်း သူနဲ့ပေါင်းမှ ပျက်တယ်လို့ ဖြစ်တော့မယ်။

ခုတောင် ရှုတည်တည်နဲ့ . .

“ဒေါက်! . . ဒေါက်! . .”

မှန်ပြတင်းမှာ ဦးသူတော်မျက်နှာကြီး ကပ်ပေါ်လာတယ်။

“ဟေ့ကောင်တွေ ဘာလုပ်နေတာလဲ! လာ. . လစ်မယ်”

ဆိုတဲ့ ပါးစပ်လှုပ်ဟန်ကို အတိုင်းသား မြင်လိုက်ကြရတယ်။

ဒီတော့မှ. . ဟိုမယ်. . ဟိုမယ်လို့ ပေါ်တီကိုအောက်ကို ကားကွယ်ပြီး လက်ညှိုးထိုးပြကြရတယ်။ ဒါတောင် ဘာဖြစ်ဖြစ် ထားလိုက်ဆိုတဲ့ လက်ကိုခါရင်းနဲ့ လည်ပင်းငဲ့ကြည့်မှ. . ဟဲ့. . ခနဲ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဟုပြီး ခေါင်းပုသွားတယ်။

မျိုးခိုင်က တံခါးဖွင့် ချက်ချင်းသိချင်းပိတ်ပြီး. .

“သော့ပေး အိမ်သော့ပေး. . အသံမထွက်နဲ့ ပုန်းနေ”

ဆိုမှ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲက သော့ထွက်လာတယ်။

မျက်ကလဲဆန်ပျာ တုန်တုန်ယင်ယင် ဆီးရွက်မျက်နှာနဲ့ . .

“ငါ့. . ငါ့ကို. . ကယ်. . ကယ်ကြပါဦးကွာ” တဲ့. .

“ပြန်ဝင်နေ ကျွန်တော်တို့ကြည့်လုပ်မယ်”

ထိုင်နေရာက ဒေါ်မလေးထွက်တယ်။ ငုဒွေ့! . . လာရင်တော့

ခက်ပြီ။ မလာဘူးဗျ။ အခုန သူ့ယောက်ျားအသံကို မကြားတာတော့ သေချာသလောက် ရှိနေပြီ။ အရေးကြီးတာက ကြည်ရုံးတို့ ပြန်လာဖို့ ဒေါ်မလေးလက်ထဲ အိမ်သော့ရောက်ဖို့ပဲ. . အိမ်ထဲဝင်သွားမှ မီးခွင်ကြည့်ပြီး ဇာတ်ညွှန်းရေးရမှာလေ. . လျှပ်တစ်ပြက်ဇာတ်ညွှန်းပေါ့။

“မျိုးခိုင် ဟိုကောင်တွေ လာလာ မလာလာ ခြံရှေ့ထွက်ပြီး ပြန်ဝင်လာ. . သော့သွားပေး. . ကြည်ရုံးတို့ ကိစ္စရှိလို့ ခိုးပြီလို့ ပြောလိုက်”

“ဟာ . . ဟုတ်တယ်၊ အဲ့လိုလုပ်ရင်ရတာပဲ”

မျိုးခိုင် ခြံရှေ့ပြေးတယ်။ ခဏနေတော့ ပြန်ဝင်လာပြီး သော့သွားပေးတယ်။ ဒေါ်မလေးနဲ့ပိုပို အိမ်ထဲဝင်သွားမှ ခြင်းတွေပလုံးတွေ ဝိုင်းသယ်ပြီး သူတို့နှစ်ယောက်လည်း နောက်ကလိုက်ဝင်ရတယ်။

သူကတော့ ငတက်ပြားမျက်လုံးနဲ့ ဦးသူတော်အခန်းကို လှမ်းကြည့်ရတယ်။ ဒေါ်မလေးနဲ့က တစ်ခန်းစီ အိပ်ကြတာကို ဆေးသုတ်ရင်း သိထားတယ်လေ. . အင်္ကျီလုံချည် ဝင်ခိုးရမယ်။

အဲ. . ကြည်ရုံးစကားထဲမှာ တုတ်ကောက်တောင် ပါသေးတော့. . တုတ်ကောက်လည်း ပါအောင်ခိုးရတော့မယ်။ ကံကောင်းချင်တာက မနေ့ညဉ့်က သူတို့စားသောက်ပြီးသားဝိုင်းကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် သိမ်းဆည်းခဲ့တာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် မီးဖိုထဲက အမှိုက်ပုံးထဲမှာ သဲလွန်စတွေ အကုန်ရှိနေတယ်။ မသွန်ရသေးဘူး။ အဲ့ဒီအမှိုက်ပုံးကို ဒေါ်မလေး မမြင်ခင် ဖျောက်ဖျက်ဖို့ လိုအပ်လာပြန်တယ်။

“အန်တီလေး ဒီခြင်းတွေ မီးဖိုထဲအထိ ပို့လိုက်မယ်နော်”

“အေးအေး. . မင်းတို့လည်း စားချင်တာ နှိုက်သွား၊ ချီးရင်း

သီးနဲ့ မင်းဝှတ်သီးတွေပါတယ်. . ”

“ရတယ် အန်တီလေး နောက်မှယူတော့မယ် ကျွန်တော်တို့ သွားစရာရှိသေးလို့”

“အေး. . မင်းတို့သွားစရာရှိနေတာပဲ”

ပြောပြောဆိုဆို သူမလက်ထဲက အိတ်တွေပစ်ချပြီး ကမန်းကတန်း နောက်ဖေးပြေးဝင်သွားပါတယ်။ သန့်စင်ခန်းဝင်ဖို့ ဖြစ်မှာသေချာတဲ့ အမူအရာပါ။ သူတို့နှစ်ယောက်လည်း ခြင်းတွေသယ်ပြီး လိုက်ဝင်သွားတယ်။ သူတို့ခြေသွက်နေပုံကို ပိုပိုက ဧည့်ခန်းဆိုပါပေါ် ခဏအပန်းဖြေထိုင်ရင်း လှမ်းကြည့်နေတယ်။

မီးဖိုထဲက ထမင်းစားစာပွဲနား ခြင်းတွေချပြီး သူက အမှိုက်ခြင်းကို မတယ်။ မျိုးခိုင်ကို နောက်ဖေးတံခါး ဖွင့်ခိုင်းတယ်။ အပြင်ကိုသယ်ထုတ်ပြီး ခြံထောင့်မှာ ဒီတိုင်းပစ်ချ. . . အပေါ်က တွေ့ရာတာလပတ်စ ဆွဲဖုံးပြီးပြန်ဝင်. . . တံခါးပိတ်တယ်။

အိမ်ရှေ့ပြန်ထွက်ရင်း ဒေါ်မလေးသန့်စင်ခန်းရှေ့က ဖြတ်လျှောက်တယ်။ အထဲက အသံဗလံ ကြားနေရလို့ အခင်းကြီးဖြစ်ပါစေလို့လည်း ဆုခွေရသေးတယ်။ မျိုးခိုင်ကို ပိုပိုနဲ့ အာလာပသလ္လာပသွားပြောဖို့ ကပ်ပြောပြီး ဦးသူတော်အခန်းကို လစ်ခနဲဝင်ရတယ်။

မီးခလုတ်က အရေးထဲ စမ်းရသေးဘယ်။ မီးလင်းမှ တွေ့ရာလုံချည်နဲ့ ရှုပ်အင်္ကျီကိုဆွဲချပြီး ဘယ်လိုငှက်ယူရမလဲစဉ်းစား. . . အမြန်စဉ်းစား. . . သူက တီရှပ်နဲ့ကျင်းဘောင်းဘီ ဝတ်ထားတာဆိုတော့ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ဦးသူတော်ရဲ့ ကွက်စိပ်ရှုပ်အင်္ကျီကို ထပ်ဝတ်တယ်။ လုံချည်ကိုခေါက်ပြီး နောက်ကျောမှာ ခါးကြားထိုးလိုက်တယ်။ ရှုပ်အင်္ကျီကို အပြင်က ဟပြဖုံးလိုက်တော့ အိုကေသွားတယ်။

ခပ်တည်တည်ပဲ ဒေါ်မလေးထွက်မလာခင် အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းထဲ ပြန်ရောက်လာတယ်။

“ဟင်! . . ”

ဧည့်ခန်းထဲမှာ မျိုးခိုင်မရှိတော့ဘူး၊ လက်ကလေးနောက်ပစ်ပြီး အထွက်တံခါးဝနား ခပ်ပြုံးပြုံးရပ်နေတဲ့ ပိုပိုပဲရှိတော့တယ်။

ဘာလဲဟ! . . . သူက အဝင်တုန်းက ရှိုးကော်နား ထောင်ထားတဲ့ တုတ်ကောက်ကို အသည်းအသန်ရှာနေမိတယ်။ မရှိတော့ဘူး. . . ဒေါ်မလေးထွက်လာမှာလည်းကြောက်ပြီး နောက်လှည့်ကြည့်ရသေးတယ်။

“ဟို. . . ဟိုကောင် မျိုးခိုင်ရော၊ ဒီ. . . ဒီကောင်. . . တုတ်. . . တုတ်ကောက်”

“ဟောသမှာ. . . ရော၊ မြန်မြန်လစ် မေမေထွက်လာတော့မယ်၊ အိမ်သာရေဆွဲသံ ကြားနေရပြီ. . . ဟီးဟီး. . . ခွီခွီ”

ရောဆိုတာက တုတ်ကောက်။

ဘာမှန်းမလည်တော့ဘူး၊ ရှင်းဖို့လည်း အချိန်မရှိတော့ဘူး၊ ကမ်းပေးတဲ့ တုတ်ကောက်ကိုယူပြီး ကားဆီပြေးရတော့တယ်။ ကားထဲမှာ စောစောကအလန်းဒီဇိုင်းတွေအစား လက်ဝါးနှစ်ဘက် အုပ်ထားတဲ့ဒီဇိုင်းနဲ့ လုံးတီးငုတ်တုတ်လေး ကူရှင်ပေါ်ထိုင်နေတဲ့ ဦးသူတော်နဲ့ တခွီခွီရယ်နေတဲ့ မျိုးခိုင်။ သူတက်ပြီးပြီးချင်းပဲ. . .

“မောင်း. . . မောင်း. . . မျိုးခိုင် ရွှေညောင်ပင်ဘက်မောင်း”

ကားပေါ်မှာပဲ ဦးသူတော်ကို. . . ဦးသူတော်အစစ် ဒီဇိုင်းပြန်ပြောင်းပေးလိုက်နိုင်ပါတော့တယ်။ ပြီးမှခြံဝနဲ့ ဓါတ်တိုင်နှစ်တိုင် လောက်အလိုမှာ ချပေးခဲ့တယ်။

“မင်းတို့ကြံရေဖန်ရေနဲ့ မင်းတို့ကျေးဇူးကို ငါတစ်သက် မမေ့ပါဘူးကွာ” တဲ့...။

ကားမောင်းထွက်လာပြီးမှ တဟားဟားရယ်ရင်း သူသတိရတာလေး ကောက်စမ်းကြည့်တော့... ရှိတယ်။

“ရပ်ဦး... ရပ်ဦး မျိုးခိုင်၊ သိပ်အရေးကြီးတာ ပါလာတယ်” ဟုတ်ကဲ့... ဦးသူတော်ချွတ်ပစ်ခဲ့တဲ့ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲက ဆေးကတ်မာတောင့်တောင့်လေး၊ ဦးသူတော် တုတ်ကောက်တယမ်းယမ်းနဲ့ ကားရပ်ထားတဲ့ဆီ မီလာတယ်။

“ဘာရပ်လုပ်နေကြတာလဲ ငါလူတို့”

“တွေ့မယ်... တွေ့မယ်... ပြန်လာပစေဆို၊ ဦးလေးပဲ ချေမှုန်း မယ့်လေသံနဲ့ ကြိုးဝါးထားတာလေ၊ ဒီမယ်... ချေမှုန်းရေး လက်နက်”

“ဟား... ဟုတ်သား”

“မောင်မင်း မင်းကိုတော့ ငါဖက်နမ်းမိတော့မယ်၊ လာထားအာပွါး... ဟားဟား... ဝါးဟားဟား”

ဦးခနဲမောင်းထွက်ရင်း သူတို့လည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပဲ အော်ရယ်ပစ်မိကြတယ်။ ဘက်မှန်ကနေပြီး ပြန်ကြည့်လိုက်တော့ ဦးသူတော် ခြံထဲရင်ကော့ပြီး ဝင်သွားနေလေရဲ့၊ ပုဆိုးတိုတိုနဲ့ ဘယ်လိုမှ ပန်မရတဲ့ ဝေါကင်းရှူးကြီးနဲ့... သူ့ဟာသူလည်း သတိထားမိပုံ မရဘူး။

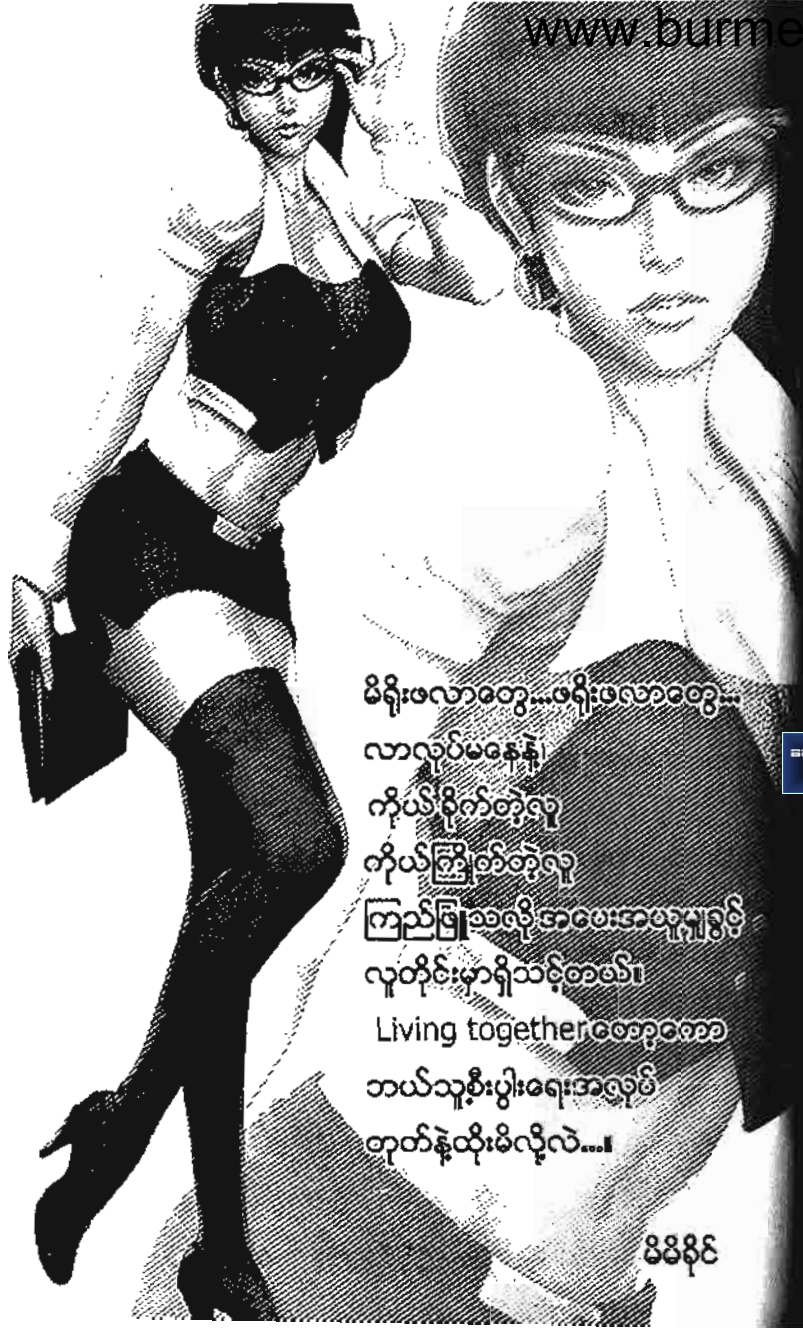
“ငါ ဖိနပ်တွမ်ဖို့ မေ့သွားတယ်မျိုးခိုင်... သေပြီ”

“ဒီလောက်တော့ သူ့ဟာသူရှင်းပလေစေ... စေ့စပ်လို့မရလည်း လက်နက်ကြီးနဲ့ထုပေါ့”

“နေ့... နေပါဦး၊ ပိုပိုက ဘယ်လိုကနေဘယ်လို”

“ဘီယာအဝတိုက်မှ ပြောပြမယ်... အဲ့ဒါဝက်ဖဲ... ဝက်ဖဲ” သူ့အရမ်းသိချင်သွားတယ်။

မိရိုးဖလာတွေ...ဖရိုးဖလာတွေ...

လာလုပ်မနေနဲ့၊

ကိုယ်ခိုက်တဲ့ရူ

ကိုယ်ခြွယ်တဲ့ရူ

ကြည်ခြုံဆလိုအဖေးအဖျာရှာရင်

လူတိုင်းမှာရှိသင့်တယ်။

Living together တော့တော့

ဘယ်သူစီးပွားရေးအဖွဲ့ပဲ

တုတ်နဲ့ထိုးမိလို့လဲ...။

BURMESE CLASSIC

မိမိစိန်

အခန်း (၆)

သူ့အိမ်ပြန်ဖို့ စိတ်တွေတုံ့ဆိုင်းနေတယ်။ စိတ်ထဲဖြစ်နေတာတွေက အစုံပဲ။ လိမ်ညာမှုထဲ အဓိကပါထားတော့ လိပ်ပြာမလုံဘူး ဖြစ်နေတယ်။ ပြီးတော့ တစ်ခြံလုံး၊ တစ်အိမ်လုံးနဲ့ အထူးသဖြင့် ပိုပိုအိပ်ခန်းကို ရှယ်ခြယ်မှုန်းထားတာတွေကို ပိုပိုသိသွားပလား... မသိသေးဘူးလား... သိသွားရင် ဘယ်လိုတုံ့ပြန်မလဲဆိုတာလည်း မသိသေးတော့... ငါးဆယ်ရာနှုန်းပဲ ဖြေနိုင်ထားတဲ့ကျောင်းသား အောင်စာရင်းသွားကြည့်ဖို့ ကြောက်နေသလိုမျိုးဆိုရင်... ဒီဥပမာနီးစပ်မယ် ထင်တာပဲ။ အဲ့သလိုမျိုးပါပဲ။ ဒါကြောင့် စည်သူအိမ်မှာပဲ

နှပ်နေလိုက်တယ်။ ဘ၊ကကျောင်းကလည်း ပိတ်ထားတော့ သူ့အား နေတာလည်းပါတယ်။ စာအုပ်ဆိုင်ကိုလည်း ကြည်ရုံးက ထိုင်ပေး နေတယ်။ စိတ်ချရတယ်။ ဒါကြောင့် လျှပ်စစ်အင်ဂျင်နီယာစည်သူတို့ အိမ်မှာပဲ စည်သူ့အလုပ် ဝိုင်းကူလိုက်၊ စားလိုက်၊ အိပ်လိုက်၊ စာရေး လိုက်၊ ခါးလွယ်ခတ်က မမခိုင်တို့ဆိုင် သွားသောက်လိုက်နဲ့ နေလိုက် တယ်။

မိမိခိုင်(ခေါ်)မမခိုင်က သူ့ကိုတော်တော်ပဲ ဂရုစိုက်တယ်လို့ ပြောရမယ် သူ့ထက်နှစ်နှစ် သုံးနှစ်လောက်တော့ ကြီးမှပေါ့...။

ဒါပေမယ့်... အေးရိုးဗစ်ကစားတယ်၊ သူ့ကိုယ်သူ နုရွှေနေ အောင် သထားတယ်။ ခြေသည်းလက်သည်းကအစ ဒီဇိုင်းအလှ ဖော်ထားတယ်။ ရန်ကုန်သွားတိုင်း တစ်ကိုယ်လုံးပေါင်းတင်တတ်တာ ဒီရွာကြီးမှာ သူတစ်ယောက်တည်းရှိတာကို ဂုဏ်ယူလေ့ရှိတယ်။ ခပ်ပွေ့ပွေ့ ဇာတ်မင်းသားတစ်ယောက်နောက်ကို တန်းတန်းစွဲ လိုက် ဖူးတဲ့ ဆိုးသတင်းရှိသူ ဖြစ်တယ်။

စာပေစကားနဲ့ပြောရရင် “ဖြစ်တည်မှုအဓိကဝါဒီ”ဆန် တယ်။ အိပ်ဇစ်စတင်ရှယ်လစ်ဇင်းပေါ့ “အတ္တဘဝမှန်ဝါဒ” လည်း ခေါ်ကြတယ်။

“မိရိုးဖလာတွေ... ဖရိုးဖလာတွေ... လာလုပ်မနေနဲ့၊ ကိုယ် ခိုက်တဲ့လူ ကိုယ်ကြိုက်တဲ့လူနဲ့ ကြည်ဖြူသလို အပေးအယူမျှခွင့် လူတိုင်းမှာရှိသင့်တယ်၊ Living together တော့ကော ဘယ်သူ့စီးပွား ရေးအလုပ် တုတ်နဲ့ထိုးမိလို့လဲ၊ မျက်စိစပါးမွေးစူးရင် လာကြည့်မနေ နဲ့ပေါ့၊ အဲဒီမျက်လုံးကို မိခိုင်ကတက်ကိုနင်းမှာ၊ ပုထုဇဉ်ပဲ ကာမဂုဏ် အာရုံဆိုတာ လူတိုင်းကြိုက်တာပဲ၊ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်နဲ့ ပြောင်ပဲကွာ

တာ”ကဲ့။

ဆရာတော်ရဲ့ ဆွေမျိုးမကင်းထဲကဆိုသမို့ ဓမ္မစကြာရွတ်ရာ မှာလည်း အတော်ဆုံးပဲ၊ ဝတ်အသင်းကိစ္စလည်း အိတ်သွန်ဖါမှောက် လုပ်တယ်၊ ချမ်းလည်းချမ်းသာတော့ အလှူအတန်းလည်း ရက်ရော တယ်၊ လက်လည်းဖွာတယ်။

“လူဟာ နေ့တစ်နေ့ အလုပ်နှစ်မျိုးပဲလုပ်တယ်၊ ဘုတ်အုပ်နဲ့ မှတ်... တစ်--လုပ်သင့်တာလုပ်တယ်... အဲ... နှစ်--လုပ်ချင် တာလုပ်တယ်... ဒါပဲ၊ မိခိုင်လည်းလူပဲ လုပ်သင့်တာလုပ်ပြီးပြီ... လုပ်ချင်တာလုပ်မယ် ဘယ်သူမှ ဒုက္ခမပေးဘူး၊ ဘယ်သူဘာပြော ပြော သောက်ဂရုလည်း မစိုက်ရေးချမစိုက် အောက်ကမျင်မစိုက် သေးသေးတင်မစိုက်ပဲဟေ့” တဲ့။

ဟုတ်ကဲ့ ရွာမျက်နှာဖုံး ရွာအရွတ်တုံး မိမိခိုင်ရဲ့... (ကမ္ဘာ့ အမြင်နဲ့ နေတဲ့ထိုင်တဲ့)မူဝါဒထုံး ဖြစ်ပါတယ်။

ဖြစ်ချင်တော့ မြင်မြင်ချင်းပဲ သူ ဆိုတဲ့မင်းကိုက... မိမိခိုင် တန်းတန်းစွဲပြီး လွဲခဲ့ရတဲ့ ဇာတ်မင်းသားနဲ့တူနေတယ်လို့ မျက်ဝန်းရွဲ ကြီးနဲ့ ပြောလာခြင်းပါပဲ၊ သူကတောင် မင်းသားထက် ယောက်ျား ပိုပြီးပီသပါသေးသတဲ့။ ရည်းစားသနာလည်းမရှိ အတွယ်အတာ သံယောဇဉ်လည်းမရှိ တစ်ကောင်ကြွက်မှန်းသိလာတော့ ပိုဆိုးတာ ပေါ့။ ‘ဆွေမျိုးနီးစပ်ဆို’... ‘အမျိုးဆို’... လို့ ပြောလာတဲ့လူတွေကို ပြန်ပြောပုံက...။

“ဘယ်ကလာ ဘုန်းကြီးအမျိုးဖြစ်ရမှာလဲ သူ့မိဘများက ရွှေ ကျပ်ဟိုဖက်ကမ်း ဝင်းခနိမ်ရွာက ဆရာတော်ဘုန်းကြီး မီးမျှောပွဲ ကြွရင်း ကြည်ညိုခင်မင်ပြီး ဒကာရင်း ဒကာမရင်းတွေဖြစ်လာတာ၊

တိုက်အုပ်ဘုန်းကြီး ဘဝကတည်းက ခင်ခဲ့တာ.. ခိုင်နဲ့ဘာမှ အမျိုးမတော်ဘူး၊ ဒါပေမယ့်.. ဟင်းဟင်း.. အမျိုးအရင်းဖြစ်လို့ရတယ်”

သူမဘက်က ထင်သာမြင်သာရှိလှတဲ့ သဘောထားကြောညာစာတန်းလည်း ဖြစ်ပေတော့တယ်။ လူဆိုတာကလည်း တစ်ကောင်ကြွက်၊ အထီးကျန်ဖြစ်ရတဲ့အထဲ ပတ်ဝန်းကျင်အသစ်မှာ ကိုယ့်ကို ချစ်ခင်သူ၊ သံယောဇဉ်ရှိသူ များများရှိနေစေချင်တာ သဘာဝပဲလေ။ အထူးသဖြင့် ဆန့်ကျင်ဘက်လိင် ချောချောအိအိ လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ်ကြီးက အထူးအရေးပေး ဆက်ဆံနေတာကို မကြည်နူးတဲ့လူ ရှိမယ်မထင်ပေါင်ဘူး။

မူးမူးဝေဝေ စိတ်ထွေပြားတတ်တဲ့ ရပ်ဝန်းဒေသလည်း ဖြစ်နေတော့ သူလည်း အတော်မှပဲ သာယာပါတယ်။ သို့သော်လည်းတဲ့အဲ.. တဲ့.. ဆိုသလိုပါပဲ မစားရတဲ့အသီး ဖြစ်နေတယ်လေ၊ ဘယ်သူမှမသိရင် ဘာမှမဖြစ်ဘူးဆိုပေမယ့် သူကတော့..

“ဆိတ်ကွယ်ရာ၌ပင် မကောင်းမှုကိုမပြုသော” ဆိုတဲ့ စာသားကြီးကို မြင်မြင်နေတယ်၊ အဲဒီစာသားနောက်မှာ သူ့အသက်မက မြတ်နိုးရတဲ့ တော်သဇင်ပန်းပွင့်ကလေးကလည်း ဖူးငုံပွင့်အာလာနေတယ်လေ။

“ဟယ်.. မောင်မင်း ဒီနေ့တော့ စောစောစီးစီး တင်ယောက်တည်းပါလား၊ အတော်ပဲ ဆတ်သားခြောက်ရှိတယ် မမခိုင်ကိုယ်တိုင် လှမ်းထားတာ”

“ဆတ်သားက စစ်ရောစစ်လို့လား!”

သူက မမခိုင်မခံချင်အောင် စနေကျမို့ စလိုက်တယ်။

“စစ်သမ္မ စစ်စစ်,စစ်စစ်နဲ့တောင် မြည်နေသေး၊ ဟော့”

ခြံထောင့်က သပြေပင်အောက်မှာ သောက်နေတဲ့ ဦးလေးကြီးနှစ်ယောက်တွေ့လား.. ၊ အဲဒါ ဒီနယ်တစ်ဝိုက်က မြိုင်ရာဇာတွတ်ပိနဲ့ ဗိုက်ကလေးပဲ.. ကျားတောင်ရဖူးတယ်”

သူစိတ်ဝင်စားသွားတယ် သူကလည်း သူတို့နယ်ဘက်က ဗိုက်ပူမတောင်ပေါ်အထိ အမဲလိုက်ဖူးတယ်လေ။ ဝါသနာ ဘာဂီဆက်တိုင်းပြည်လေ..

“အဲဒီ မုဆိုးကျော်ကြီးတွေဆီကရတဲ့ ဆတ်သား မစစ်ဘဲ နေပါ့မလား”

“ကျွန်တော်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးဗျာ.. ကျွန်တော်လည်း တောလည်တာ ဝါသနာပါတယ်”

အဲဒါသလိုနဲ့ ဝင်းကရင်ရွာက ဦးချစ်သိန်းဆိုတဲ့ မုဆိုးကြီးရယ် ဦးချစ်သိန်းလိုသမျှ စပွန်ဇာလုပ်ပေးနေတဲ့ သူတို့ရွာကြီးက တစ်ခုတည်းသော (BELL FURNITURE)ပရိဘောဂစက်ရုံမန်နေဂျာ ဦးဝင်းဆိုတဲ့ ဥပဓိရုပ်ကောင်းပြီး သဘောမနောပြည့်ပုံရတဲ့ လူကြီးမိတ်ဆွေတွေ တိုးလာတယ်။ သူတို့ကို သူကပြုစုပေးမယ့် ကိုယ်တိုင်ချက်သောက်တဲ့ ကောက်ညှင်းအရက်စစ်စစ်ပဲ တိုးတယ်ဆိုလို့ မပြုစုရဘဲ သူပါဝင်မြည်းလိုက်တာ လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်နှစ်လုံးလည်း ဝင်ရောချာလပတ်ကိုလည်တော့တာပါပဲ။

အစမှာပြောခဲ့သလို ဖျံတစ်ကောင်သူ့ဘဝထဲကို တည့်တည့် ဝင်လာဖြစ်တော့မယ့် ဇာတ်အမျိုး အဲဒီမှာအစပျိုးတယ်လို့ပြောရမယ်။

သူဘယ်လိုက ဘယ်လိုကျိုးသွားလည်း မမှတ်မိတော့ဘူး လန်းလန်းဆန်းဆန်းပဲ သူနီးလာတော့ ဇာခြင်ထောင်နဲ့ စပရိန်းမွေ့

ရာဟောင်းကြီးပေါ်မှာ ပရုပ်လုံးနံ့သင်းတဲ့အိပ်ရာခင်းနဲ့ မမခိုင်ဆိုင်ဘေးက ကားဂိုဒေါင်ထဲမှာဖြစ်နေတယ်။ မမခိုင်မိဘများ ရှိစဉ်က ကားထားတဲ့နေရာ. . အဲဒီကားလည်း မင်းသားဝါးသွားတယ် ကြားတာပဲ၊ ခုတော့ မမခိုင်ရဲ့ ဆိုင်ကယ်ပဲရပ်ထားတာ မြင်ရတယ်။

ညနေတောင်စောင်းနေပါပေါ့လား။ ကောက်ညှင်းအရက်စစ်စစ်က အိပ်ရေဝပြီး ခေါင်းတောင်မကိုက်ဘူး။ မမခိုင်ရဲ့ အပြင်အဆင်ခုတင်ဘေးက စားပွဲပေါ်အသင့်ဖျော်ထားတဲ့ သံပုရာပျားရည်ကို တစ်ဘရိတ်တည်းမော့လိုက်တယ်။

“အား! . . အော့! . . ”

“မင်း. . နိုးပလား ရေချိုးလိုက်၊ စည်သူ မင်းအဝတ်တစ်စုံ လာပို့ပေးသွားတယ်”

“ကျ. . ကျနော်. . ဘာ. . ဘာတွေဖြစ်သေးလဲ! ဘာတွေမှားသေးလဲဟင်. . ဒီပေါ်ကိုဘယ်သူ”

“စလောင်းက ပူနေပြန်ပါပြီတော်. . မင်းဘာမှမမှားဘူး၊ ဦးရည်ကို ကုလားမော့မော့တော့ စကားပြောရင်းကို ဇက်ကျိုးမှန်းမသိ ကျိုးသွားတာ၊ ဦးချစ်သိန်းနဲ့ဦးဝင်း မင်းကို ဒီပေါ်သိပ်ခဲ့တာ၊ မမခိုင်က လက်ဖျားနဲ့တောင် မတို့လိုက်ရပါဘူး. . ၊ မင်း လူပျိုရည် လေးညှင်း တစ်ပွင့်စာ မလျော့ပါဘူး စိတ်ချပါရှင်”

လေ့ကျင့်ခန်းနည်းနည်းလုပ်ပြီး အုတ်ရေကန်မှာ ရေတစ်ဝချိုးလိုက်တယ်။ ရေခဲလုံချည်၊ မျက်နှာသုတ်ပဝါ၊ ဆပ်ပြာ၊ သွားတိုက်တံအသစ်နဲ့ နှစ်စရာ. . တကယ့်ကိုချစ်စရာကောင်းတဲ့ မမခိုင်ပါပဲ။ ဒါပေမယ့်လည်း. . အဲ. . ဖြစ်ချေဘူး. . ဖြစ်ချေဘူးလို့ နှလုံးသားက ဘူးခံပြီး ကြွက်သားနဲ့အရေပြားဆန္ဒကို တွန်းလှန်ပစ်ရတယ်။

‘ဆိတ်ကွယ်ရာ၌ပင် မကောင်းမှုကိုမပြုသော’ပေါ့။ အရေးကြီးတာက ချစ်လိပ်ပြာလုံနေဖို့ပဲ မဟုတ်လား။ ဟိသံစွံ ဤစကားမှန်ပါ၏. . ဤမှန်သောသစ္စာစကားကြောင့်. . . ဘာဆက်ပြီး ဆုတောင်းရမလဲ. . ကဲဟာ. . လုံကွင်းထဲ လိပ်ပြာလုံလုံ ဝင်ရင်း သူ့ကဗျာ တော်ဝင်လေးကို လွှမ်းနေလိုက်မိသေး။

“ဝူး! . . ဗြူး! . . ဗြူး! . . ကျိုးရိုးရိုးရိုး! . . ”

သက်နိုင်ဦးနဲ့စည်သူ ကားဂိုဒေါင်ထဲအထိ ဆိုင်ကယ်နဲ့ဝင်ချလာတယ်။

“အသက်ပါ ပါသွားပြီးထင်လို့ သရဏဂုံတင်ရအောင် လာကြည့်တာ အလတ်ကြီးပါလားဗျာ”

သူ့အင်္ကျီဝတ် ကြယ်သီးတပ်နေတုန်း သက်နိုင်ဦးက. . .

“ကဲ. . စည်သူ မင်းဆိုင်ထဲကသွားစောင့်နေ၊ ငါ ကိုမင်းနဲ့ နှစ်ယောက်ချင်း ပြောစရာရှိတယ်”

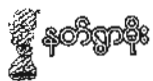
မတော်ရသေးတဲ့ ယောက်ဖဝမ်းကွဲစကားကြောင့် သူ ဒိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။ ဒီကောင့်မျက်နှာကို အကဲခတ်တော့လည်း ဘာအဓိပ္ပါယ်ဆိုတာ မှန်းမရဘူး။ စည်သူမရှိတော့မှတော့ မချိုမချင်မျက်နှာပေးနဲ့. . .

“ကိုမင်းတို့ ဦးသူတော်ကြီးကို ဘာတွေဝိုင်းပြီး မပေးလိုက်ကြလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုသက်ရ”

“ဘာဖြစ်သလဲတော့မသိဘူး. . ဘုရားဖူးကပြန်လာမှ ကျုပ်အဒေါ်တော်တော်တရားပေါက်သွားပုံရတယ်၊ ဘဝတာတို့တို့မှာ အရသာချိုချိုရှာတဲ့ သူလင်တော်မောင်ကြီးကို. . အိမ်မှာ သိသာ

www.burmeseclassic.com

သောက်ခွင့် ပေးလိုက်တယ်တဲ့”

“ဟေ့! . . ဟုတ်လား၊ သံတမန်ရပ်ကွက်ကလာတဲ့ သတင်း
ရော ဟုတ်ရဲ့လားကွာ”

“ကျုပ်ညီမ မိပိုကိုယ်တိုင်ဖုန်းဆက်ပြောတာ၊ မယုံလို့ ကျုပ်
သွားကြည့်တာ အမြည်းပါကြော်ပေးနေတာမျိုး၊ ဘေးကနေ အဲယား
ကွန်းထဲ ယပ်တောင်၊ တောင် ခတ်ပေးနေသေးဗျာ . . ၊ ကျုပ်နဲ့မိပို
ချောင်းကြည့်ပြီး တခွီခွီကိုကြိတ်ရယ်ကြရတယ်၊ ကဲ . . အဲဒါ ခင်ဗျား
တို့အုပ်စုလက်ချက်ပဲ . . ပြော”

ဒုက္ခနဲ့လှလှတော့ တွေ့ပြီ။ တူအရင်းကို ဘယ်လိုမှပြောလို့
မသာယာတဲ့ စကားလေ။

“ကိုယ်လည်း မသိဘူးလေ ကြည်ရုံးကိုမေးကြည့်ပေါ့၊ ဒီ
ကောင်နဲ့ ဦးသူတော်က ပိုရင်းတယ်၊ နေပါဦး ဒေါ်မလေး ဘုရားဖူး
ပြန်လာတဲ့ညဉ့်က ဘာတွေဖြစ်ကြသတဲ့လဲ!”

“မိပိုပြောပြတာကတော့ ဖေဖေလမ်းလျှောက်ရာကပြန်လာ
တယ် လုံချည်နဲ့ ဝေါကင်းရှူးအသစ်ကြီးနဲ့တဲ့ . . မေမေက ဆီးငေါက်
တော့တာ . . အဲဒါက ဘာဂိုက်လဲ ရှင့်ကိုအရူးဆိုပြီး ဝိုင်းမကြည့်ကြ
ဘူးလားတဲ့၊ ဖေဖေကလည်း ဝေါကင်းရှူးဆိုတာ လမ်းလျှောက်မိနပ်
လေ လမ်းလျှောက်ရာက ပြန်လာတာလေတဲ့၊ အရက်နဲ့ထွက်နေလို့
တက်လိုက်တဲ့ပြဿနာ . . ညီမလေးလည်း အိပ်ခန်းထဲ ထမင်းပန်း
ကန်ယူစားပြီး တစ်ချိုးတည်းအိပ်လိုက်တယ်တဲ့၊ မိုးလင်းရင်တော့
ဖေဖေတော့ အာလူးပဲလား အကွဲအပြဲလားလို့ ဘုရားတနေခဲ့တာတဲ့၊
မိုးလင်းတော့ ဖေဖေက ကော်ဖီဝိုင်းမှာအခန့်သား၊ မေမေက ဖေဖေ
ကြိုက်တတ် ပူဆာတတ်တာတွေချည်းပဲ အသင့်ပြင်ကျွေးလို့၊ ဒီတစ်

ခါလောက် ချစ်ချစ်ခင်ခင်ဖြစ်နေတာမျိုး ညီမလေးတစ်သက် မမြင်ဖူး
ခဲ့ဘူးတဲ့၊ ထူးပါဘူး . . ကဲ . . ရွှေမျက်နှာနောက်ထားပြီး . . ရော့ . .
ကျုပ်နှမပေးလိုက်တဲ့စာ . . ဖတ်ပြီး ဆိုင်ထဲလိုက်ခဲ့၊ ကျုပ်တော့ ဖင်
ကျိန်းပြေ သောက်ထားနှင့်မယ်”

သူဝမ်းသာအားရပဲ စာအိတ်လေးကိုနမ်းပြီးမှ လက်တုန်ခြေ
တုန် ရင်ခုန်ခုန်နဲ့ ဖောက်ဖတ်မိတယ်။

လူလိမ်ကြီး . . လူလည်ကြီး . . ဝရမ်းပြေးကြီး . . .

ဘုရားဖူးကားပေါ်မှာကတည်းက ရွှေရွှေဖုန်းလှမ်းဆက်
ထားလို့ အိမ်ကအခြေအနေကို အကုန်သိထားပြီးပြီ၊ ပြန်ရောက်တဲ့
ညနေကလည်း ဖေဖေကားထဲမှာ ရှိနေတာကိုသိတယ်ရှင် သိတယ်၊
မေမေက နားသိပ်မပါပေမယ့် ပိုပိုနားက ပါးပါးလေး၊ အမှိုက်ပုံး
ပြေးသွန်တာလဲ သိတယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာ ကိုစည်သူနဲ့ ကိုကြည်ရုံး
ဆိုင်ကယ်နဲ့ ဝင်လာတယ်၊ နင်တို့အဖေ တစ်လမ်းလုံးမတွေ့ဘူးတဲ့၊
ကိုကြည်ရုံးပဲပြောတာ တုတ်ကောက်နဲ့ထွက်သွားတယ်ဆို . . လို့ မေး
တော့ ငါဖြိုးတာတဲ့ လစ်ကောလေ . . .

သူခိုးကြီး ငတက်ပြားကြီး . . .

အဖေအဝတ်တွေ ဝင်ခိုးနေတာလည်း မြင်တယ် . . ၊ ဒါ
ကြောင့် တုတ်ကောက်အဆင်သင့် ယူပေးထားတာ ဆိုဖါအောက်က
လိမ့်ထွက်လာတဲ့ ဘီယာဘူးခွံကိုတောင် မေမေမြင်အောင် ပြန်
ကန်ထည့်ခဲ့ရသေးတယ်၊ လူလိမ်လူညာအဖွဲ့ထဲ ကျွန်တော်မျိုးမ၊ ပါ
စာလိုလို အသင်းဝင်ဖြစ်သွားပြီ၊ တစ်ပါတီတည်းပဲ၊ ဝရမ်းပြေး စခန်း
သိမ်းပြီး မြန်မြန်ပြန်လာခဲ့၊ ဒါပဲ . . .

ပြန်မလာရင် အကုန်ဖော်ပစ်မှာ . . .

P.5

မနက်မနက် နေဖဝ်ထိုးအောင်အိပ်ရင်း သူများနာမည်ကို ယောင်ယောင်အော်တယ်တဲ့။ ရွှေရွှေနားနဲ့ ဆတ်ဆတ်ကြားတာ များ ပြီတဲ့။ သူ့ခမျာ သူများတွေမကြားအောင် ကင်းလာစောင့်ပေးရတာ တဲ့။

‘မင်း’ ရဲ့ မင်းဂွတ်သီးလေး..

စာလေးကိုရွတ်ခနဲမွှေးပြီး ဘယ်ဘက်ရင်အုံပေါ်မှာ အကြာ ကြီး ကပ်ထားမိတယ်။ ပြီးမှ အိတ်ကပ်ထဲခေါက်ထည့်တယ်။ ချစ်ဆို တဲ့ စကားလုံးလေးတစ်လုံးတောင်မပြောဘဲ သူခင်းကျင်းပြသနိုင်ခဲ့ပါ ပြီ။

သူ့ကဗျာ တော်ဝင်သင်္ဃာတလည်း ချစ်ဆိုတဲ့စကားလုံး တစ်လုံးမှမပါဘဲ တုံ့ပြန်လိုက်ပါပြီ။ သေချာအောင် စာကို နောက် တစ်ခေါက်ထပ်ဖတ်လိုက်သေးတယ်။ ဟုတ်ကဲ့ ချစ်ဆိုတာတစ်လုံးမှ မပါဘူး။ အောင်စာရင်းပြေးကြည့်နေဖို့ လိုသေးလို့လားဗျာ ဂုဏ်ထူး တွေတသီချည်းလို့ ဆိုနေမှ.. စာစစ်သူကိုယ်တိုင်က ပြောနေမှ..

“ရဟူး!.. ခုံး!.. အ!.. အင့်!.. အူး!..”

ခနဲအားက မြင့်တာလား..။ ဂိုဒေါင်သွပ်ပြားက နိမ့်တာ လား..။ လို့ ဖင်ထိုင်အကျမှာ အောင်ခနဲဖြစ်သွားတဲ့ကြားက သတိ မလစ်ခင်.. ???.. အလကားနေအလကား သူစဉ်းစားဖြစ်အောင် စဉ်းစားလိုက်မိသေးတယ်။ အမှောင်တိုက်ကြီးအိကျ။

သူညဉ့်က

အံထားသလား လျှံထားသလား

မသိတဲ့ အစာဟောင်းတွေကို

လင်းကြက်ကြီးက

ဝေလီဝေလင်းကတည်းက

ထတီးထားပုံရတယ်။

တောင်ပံကြီးရင်ကော့ခတ်လိုက်လို့

အောင်မြင်ခန့်ညားသံကြီးနဲ့

အောက်..အီး..အီး..အွတ်..တဲ့...!

အခန်း (၇)

အိုဇီနွေက အဲသလိုကြီး ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ သူလည်းကြို
ပြီး ဘယ်လိုမှသိမထားဘူးလေ။ သမာဒေဝတွေကလည်း အိပ်မက်
ကောင်း ဘာတစ်ခုမှ မပေးသလို. . မာရ်နတ်ရဲ့ အမျိုးအနွယ်တွေ
ကလည်း အိပ်မက်ဆိုးလို့မျိုး ဘယ်လိုအရိပ်အယောင်မှ မပြခဲ့ပါဘူး။
ယုတ်စွအဆုံး ကိုယ်စောင့်နတ်ကတောင် နီမိတ်ပုံလေးတစ်ခုခုပေါ့
လေ. . .

ဥပမာ. . မြွေတစ်ကောင် ဘာအန္တရာယ်မှမပေးဘဲ သူတို့
ရှေ့က ဖြတ်သွားတာမျိုး၊ ပြောင်တလင်းထဲ ခလုတ်တိုက်တာမျိုး၊

အနည်းဆုံး (one for sorrow, two for enjoy) ဆက်ရက်တစ်
ကောင်ဆို ဝမ်းနည်းခြင်း၊ နှစ်ကောင်ဆို ပျော်ရွှင်ခြင်းဆိုတဲ့ အတိတ်
နိမိတ်လေးတောင် သတိထားမိလောက်အောင် မမြင်ခဲ့တာ သေချာ
ပါတယ်။

သူကတော့ အိပ်မက်တို့ နိမိတ်ပုံတို့ကို တယ်မယ့်ချင်ပေမယ့်
တောလည်တဲ့အတွေ့အကြုံအရ အဲ့ဒါတွေဟာ တောထဲတောင်ထဲ
ရောက်ရင် ယုံကြည်လာအောင်ပဲ တိုက်ဆိုင်မှုတွေ ရှိနေတတ်တယ်
လေ။

မမခိုင်ဆိုင်မှာ ခင်မင်ခဲ့တဲ့ မုဆိုးကြီးဦးချစ်သိန်း၊ ဦးဝင်းတို့ နဲ့ သုံးခေါက်မြောက်တောလည်ပြီး သူတစ်ယောက်တည်း အပြန် လမ်းမှာ ဖြစ်ပျက်လာတာလေ... ဦးချစ်သိန်းနဲ့ဦးဝင်းက ကျည်ခွဲနဲ့ ကျည်ဖူးဟောင်းကိစ္စအတွက် ဖောင်ကြီးဘက် ဆက်တက်သွားတယ်။ တောဝက်တစ်ကောင်နဲ့ သူ့ကို လှေပေါ်တင်ပေးပြီ နိုင်ဖယ်တစ်လက် နဲ့ ပြန်နှင့်... ဝင်းကရင်က သွားစောင့်နေဆဲပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်လို့ စောလှချောင်းရိုးတစ်လျှောက် လှေသမားရဲ့ သီးချင်းတကြော်ကြော် ကို ဇိမ်ခံနားထောင်ရင်း... နိုင်ဖယ်သေနတ်လှေနံမှာ ကပ်ချည်ရင်း စုန်ဆင်းလာခဲ့တယ်။

အဲဒီဘက်မှာက... ချောင် (၉၉)ချောင်၊ အင်း (၉၉)အင်း
ရှိတယ်တဲ့၊ အဲဒီ (၉၉)အင်းက ရေတွေက လျှံပြီး စောလှချောင်းရိုးထဲ
စီးဝင်တယ်။ စောလှချောင်းက ပဲခူးမြစ်ထဲ အရှိန်နဲ့ စီးဝင်ပူးပေါင်း
တာလေ၊ အဲဒီ (၉၉)အင်းကနေ အင်းဝဒါအင်းကြီးထဲ ပေါင်းဝင်ပြီးမှ
စောလှချောင်းထဲ စီးဝင်တာဆိုတော့ ရေစီးရှိန် ပါတယ်ပေါ့၊ ပဲခူးမြစ်
နဲ့ ပေါင်းတဲ့နေရာမှာ ရေဝဲတွေလည်နေတတ်တယ်။

ဒါကြောင့် အတော်ဆုံးလှေသမားနဲ့ သူ့ကို တင်ပေးလိုက်တာ... ကိုပုတဲ့၊ အသံပြာပြာနဲ့ စာဉ်သီချင်းနဲ့ ဒေသနဲ့ဟပ်နေတော့တယ်။ နေမဝင်သေးဘဲ တိမ်ကလည်းတောက်နေတော့ ချောင်းထဲ ဝါဝင်းလင်းထိန်နေချိန်ပေါ့။

ရေတိုက်စားထားလို့ လူနွှစ်ရပ်လောက်မြင့်တဲ့ ကမ်းပါးနား
က ကပ်ပြီး ကိုပုက လေကိုလှော်လာတယ်။

“မောင့်ကိုလွမ်းလို့ ကြုံနေမှာ xxx

စာဉ်ရေ xxx ငါအရောက်ပြန်ခဲ့မှာ xxx"

သူ့အသံက ကမ်းပါးနံရံတွေဆီကနေ ပဲ့တင်ပြန်လာတယ်။
အဲ့ဒီအချိန်မှာပဲ ဝါးနှစ်ရိုက်ကျော်ကျော်ရှေ့နားမှာ ကမ်းပါးရေစပ်စပ်
မြေပတ်ကြားအက်ထဲကနေ လက်တစ်လံကျော်ကျော်လောက် အ
ကောင်တစ်ကောင်... ခဲပြာရောင်နဲ့ လက်ခနဲခနဲပြီး ရေထဲ ပလုံခနဲ
ဒိုင်ဗင်ထိုးဆင်းသွားတာကို အရှင်းသားလှမ်းမြင်လိုက်ရတယ်။

ဟာ! . ဘာကောင်ပါလိမ့်. . . ။

“ကိုယ့် . . . ဗျို့ကိုယ့် . . . မြင်လိုက်လား!! . . .”

“ပလုံခနဲအသံတော့ ကြားလိုက်တာပဲ၊ ဟိုမယ် ရေတောင်
ပွက်နေသေးတယ်. . . ဘာကောင်လဲ!. . .”

ရေပွက်နဲ့ နှစ်လံလောက်မှာ ဖူးခနဲရေပန်းနဲ့အတူ ခေါင်း
ပေါ်လာတယ်။

ဟုတ်တယ်. . . ဖျံတစ်ကောင်။ စွပ်ခနဲ ပြန်ငုပ်သွားတယ်။

“ဖျံ့ . . . ဖျံ့ . . . ကိုယ့် . . . အဲ့ဒီနား ကပ်လျော် . . .”

ပြောရင်း ဘချစ်သိန်း မောင်းတင်ပေးလိုက်တဲ့ ရိုင်ဖယ်
သေနတ်ကို သူ့ကောက်ပြီး ပခုံးထောက်ချိန်လိုက်တယ်။ မုတ်လုံး

ကလည်း လှစ်နေအောင် လိုက်ကြည့်နေရတယ်။ ကိုပုကလည်း လှေကို အငြိမ်ဆုံးဖြစ်အောင် တက်ကပ်ပြီး ရေစီးကိုဆန်ထားတယ်။

ဖွားခနဲ ပုစွန်ကြားအနက်ကြီးကိုက်ပြီး ရေပေါ်ခေါင်းပေါ် လာတယ်။ တဥျှတ်ဥျှတ် ဝါးနေတဲ့အသံနဲ့အတူ တစ်ထွာကျော်ကျော် ခေါင်းက ပေါ်နေတယ်။ အသေအချာချိန်ပြီး ခလုတ်ညှစ်ချလိုက် တယ်။

“ဒိန်း! . . ဖောက်! . . ဖွမ်း! . . ”

“ထိတယ် . . . ထိတယ် ဆရာလေး၊ ဟော . . ဟော . . ဝဲ . . ထဲ . . ဝဲထဲပါသွားပြီ . . . ”

“ဝဲနားကပ်ပေး . . . ကပ်ပေး . . . ကိုပု . . ဟုတ်ပြီ”

ရေဝဲထဲ ခဲခနဲ သွေးတွေလည်နေတာ မြင်နေရတယ်။ သေ နတ်ကို အသာချပြီး သူ ဝဲကတော့ထဲ ဒိုင်ဗင်ထိုးဝင်လိုက်တယ်။ ရေသိပ်မကြည်ပေမယ့် ပိုးလိုးပက်လက် ဝဲထဲလည်နေတာကို မျက် လုံးဖွင့်ကြည့်တော့ မြင်နေရတယ်။ သူ အနားကို ကူးသွားပြီး ယက် ကန်နေဆဲ ဖျံလက်နှစ်ဖက်ကို အမိအရဆုပ်တယ်။ မိတယ်။ နည်း နည်းရုန်းကန်နေသေးတယ်။ မြေကြီးထောက်မိတာနဲ့ ဆောင့်ကန် ပြီး ကမ်းစပ်ဘက် ထိုးထွက်လိုက်တယ် . . .

လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ညှစ်ပိုက်ပြီး ကမ်းစပ်ရေတိမ်ပိုင်းကိုတက် မိတော့ လက်ထဲမှာ ဒီကောင်မရုန်းတော့ဘူး။ ခေါင်းကို အတိအကျ မှန်တာမို့ အသက်မရှိတော့ဘူး။ သေပြီ။

အမောဖြေရင်း ရေစပ်မှာ ပစ်ချလိုက်တယ်။ လှိုင်းကတက် လာပြီး ပက်လက်လှန်သလို ဖြစ်သွားတယ်။ ဖျံအမဲထင်ထားတာ။

ဦးချစ်သိန်းကလည်း အဲ့ဒီနေရာမှာ လေး၊ ငါး၊ ခြောက်ခါ

ဖျံရဖူးတယ်လို့ ပြောတယ်။ အမတွေချည်းပဲ . . လခွီးတဲ့။

“ဟာ . . ဖျံ . . အထီး . . ကိုပုရေ . . ”

“ဟယ် . . ဟုတ်တယ် ဆရာလေး”

တစ်ထောင်မှာ တစ်ကောင်ရဲတဲ့ ဖျံထီးအစစ်ဗျ။ ဆီးဖြူသီး လုံးနှစ်လုံးစာလောက် ကယ်ပယ်အိတ်လေးနဲ့ လူကြီးလက်ညှိုး နှစ် ဆစ်ကျော်ကျော်သုံးဆစ်လောက် မျိုးပွားတံလေးနဲ့၊ သူလည်း ကြား သာကြားဖူးတာ ဒီတစ်ခါပဲမြင်ဖူးတာ . . အံ့ဩဝမ်းသာလိုက်ပုံများ။

ကိုပုကို ဘချစ်သိန်းနဲ့ဦးဝင်းက ဘုန်းကြီးလူထွက်လို့ခေါ် တာကြားထားတော့ သူ ဝမ်းသာအားရပုံမပြဘဲ ခပ်အေးအေးမေး မေးရတယ်။

“ဖျံထီးက အစွမ်းထက်တယ်လို့ကြားဖူးတယ်ကိုပု၊ ဘာစွမ်း တာလဲဗျ . . ”

“ဟုတ်လား . . ကျုပ်လည်းမသိဘူး၊ ကျုပ်က ငယ်ဖြူ ဆရာ တော်တော့သိလောက်တယ် . . လျှောက်ကြည့်ပေါ့”

“ဖျံသိုဆိုတာကော ကိုပုကြားဖူးသလား!”

“ကြားဖူးသလိုလိုပဲ၊ ဘာသုံးသလဲဆိုတာတော့ မသိဘူးဗျ” သေချာပြီ။ ကိုပုဘာမှသိပုံမရဘူး။ ငယ်ဖြူဘုန်းကြီးလူထွက် လို့လည်း ဝန်ခံနေပြီဆိုတော့ . . .

“ဆရာတော်ကိုလည်း သွားမလျှောက်နဲ့၊ အရေးကြီးတာက ကျွန်တော်ဖျံရတာ ဘယ်သူ့မှလျှောက်မပြောနဲ့၊ ရော့ . . လှေခအ ပြင် . . ကဲ . . မြစ်ရေကို သစ္စာရေလိုသောက်ပြီးကတိပေး . . ”

သူ့လက်ထဲက အရွက်ကြီးသုံးရွက်ကိုလှမ်းယူရင်း သုံးရွက် ကို သုံးခါပြန်ရေနေတယ်။ သူဒီလောက်ရမယ်ထင်မထားပုံနဲ့ကတိ

အထပ်ထပ်ဆိုပြီး မြစ်ရေကိုလည်း သုံးခါသောက်တယ်။ သူတို့လို လူမျိုးက သစ္စာရေတို့ဘာတို့ အလွန်ရှိသေတတ်တာကလား။

လှေပေါ်မှာပဲ ဖျံသိုကိုလှီးပြီး အသားစကပ်မနေအောင် ပယ်ပစ်တယ်။ ကိုပုကိုကျောပေးပြီးလုပ်နေတော့ ဘာလှီးလို့ လှီးမှန်း မသိဘူး။ ဝင်းကရင်ကိုကပ်တော့ နေဝင်တော့မယ်။ လှေဆိပ်မှာကို မီးတောက် ကောက်ညှင်းအရက်စစ်စစ်ရှိတယ်။

ဦးရည်တစ်ပုလင်း မှာလိုက်တယ်။ တစ်ခွက်ကို ရေရော သောက်တယ်။ ကြားဖူးနားဝရှိထားတဲ့အတိုင်း ဘယ်သူမှမမြင်ခင် အရက်ပုလင်းထဲ ဖျစ်ညှစ်ထိုးထည့်လိုက်တယ်။ မျိုးပွားတံလေးက လျှောခနဲပေမယ့် ကယ်ပယ်အိတ်က တစ်နေလို့ မနည်းကိုဖျစ်ညှစ်ပြီး လက်မနဲ့ဖိသွင်းရတယ်။ လက်သန်း နဲ့ထိုးချရတယ်။

ကိုပုက ဝက်အသည်း ကင်ပေးတယ်။ ပုလင်းထဲ ဖျံသိုထည့် ပြီး ဆယ်မိနစ်လောက်ပဲ ကြာမယ်ထင်တယ်။ ဝက်အသည်းကင် သူ့ရှေ့ရောက်လာတယ်။ မွှေးလို့။

နောက်တစ်ခွက်မငဲ့ခင် ပုလင်းကို ခပ်နာနာလှုပ်လိုက် တယ်။ ဖန်ခွက်ထဲတစ်ဝက်လောက် လောင်းထည့်လိုက်တယ်။

အလို. . .

ကျောက်ကျောအကြည်ရည်လို ချက်ချင်းဖြစ်သွားပါရော လား။ ပျစ်ချွဲချွဲနဲ့ပုလင်းဝကို ပြန်ထောင်လိုက်တော့ အဝကတွဲကျနေ တာတွေပါ ပုလင်းထဲစွတ်ခနဲ ပြန်ဆွဲချသလို ပါသွားလိုက်သေးတယ်။

ကိုပုကိုတော့ အပိုင်းပုလင်းနဲ့ သပ်သပ်မှာပေးလိုက်တယ်။

လက်နဲ့ဖန်ခွက်ထဲတို့ပြီး ပြန်ဆွဲထုတ်ကြည့်တော့ လက်ညှိုး ထိပ်မှာ ကြက်ဥ၊ ဘဲဥအကားကို တို့လိုက်သလို ကပ်ပါလာတယ်။

လျှာနဲ့လျက်ကြည့်တယ်။ အရက်အရသာ ပျောက်နေတယ်။ ကြက်ဥအကား အနံ့အရသာမျိုးပါပဲ။

“ဆရာလေး. . . တစ်ခွက်ပဲသောက်ရသေးတယ် မူးပြီလား၊ အရက်ကို လျက်ဆားလိုတို့စားနေလို့ မိန့်ရတာ. . . အဲ. . . မေးရတာ ဒကာရေ. . . အဲ. . . ဟဲ. . . ဟဲ”

မထူးဘူး၊ ဘာမှပြန်ပြောမနေဘဲ ဂွတ်ခနဲကောက်မော့ပစ် လိုက်မိတယ်။ ဟုတ်ပါ့၊ ညီစို့စို့နဲ့ အိတွဲဆင်းသွားတာကို အူကြောင်း တစ်လျှောက်ထိသိနေတယ်။ တော်ပြီ ပုလင်းသိမ်းမှ၊ ဘာဖြစ်လာမ လဲစောင့်ကြည့်မှ. . . ဘူးစို့ကောင်းကောင်းတောင်းပြီး ကျကျနနပိတ် တယ်။ ဟင်ဒီပလပ်စ်နဲ့တောင် ထောင့်ဖြတ်ဖိကပ်ပစ်လိုက်သေး တယ်။

“ဒီဦးရည်က ဆေးဖော်ဖို့ အကောင်းဆုံးပဲ. . . ယူသွားမယ် ကတော်စစ်တယ်ဗျ. . .”

ကိုပု ဘာမှမမေးပါဘူး။ ရိုက်မစစ်ရဘဲ သူ့လိပ်ပြာသူမလုံ မလဲဖြစ်ပြီး ဖြေနေမိတာလေ။ နောက် ဦးရည်တစ်ပုလင်း သပ်သပ် မှာတယ်။ တစ်ခွက်ပဲသောက်တယ်။ ကိုပုခေါ်လာတဲ့လှည်းနဲ့ ဝက် ရယ် ဖျံရယ်တင်ပြီး ဦးချစ်သိန်းအိမ်ကိုပြန်ခဲ့တယ်။

မုဆိုးကတော် ဒေါ်ကျင်ကလည်း ဖျံကိုအရင်ပေါ်တယ်။

“ဒီဖျံမ ကံဆိုးတာပဲ၊ ခေါင်းကကျည်ဝင်၊ ဖင်ကထွက်သွားပုံ ရတယ်. . .”တဲ့။

အထူးအထွေ ပြောမနေတော့ဘူး။ ရေမိုးချိုး တစ်ခွက်၊ အရက်ချည်းပဲ ထပ်သောက်တယ်။ ဒေါ်ကျင်ချက်ကျွေးတဲ့ တော စက်ကလီစာဟင်းနဲ့ ထမင်းလွှေးပြီး ပင်ပန်းလာတော့ တစ်ချိုးတည်း

၉၈ နတ်ရွာစိုး

လူက အိပ်ပျော်သွားပါတယ်။

ဟုတ်ကဲ့... လူက အိပ်ပျော်သွားပါတယ်။

ထဲထဲဝင်ဝင်ကိုမက်မိတဲ့ အိပ်မက်ထဲမှာ သူဟာ လူစင်စစ်က ပေါင်းတင်စက်တစ်လုံးဖြစ်နေပြီး ရေနွေးငွေ့တွေကြားမှာ သူ့ကိုယ်ထဲဝင်ပြီး တစ်ညလုံးပေါင်းတင်နေတာက မမခိုင်ရယ်လေ။ မနက်မိုးလင်းတော့ မမခိုင်ကိုယ်တိုင်က မင်းကွတ်သီးတစ်လုံး ဖြစ်နေပြန်ပါရောလားဗျာတို့... အညှာကလေး ပြုတ်လို့။

“အောက်... အီး... အီး... အွတ်...”

သူ့အိပ်ရာနားမှာကပ်ပြီး နေဖင်ထိုးနေမှ ထထွန်တဲ့ ကြက်ကြီးအသံကြောင့် သူနိုးလာတယ်။ အဲ... သူ မနိုးခင် နိုးနေတာက အဲ... လင်းကြက်ကြီးပေါ့ဗျာ...။ သူ့ဘေးမှာလည်း... အဲ... လင်းကြက်ကြီး ဘေးမှာလည်း ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတဲ့ ကြက်မတစ်အုပ်နဲ့ သူညှစ်ကအန်ထားသလား လျှံထားသလားမသိတဲ့ အစာဟောင်းတွေကို လင်းကြက်ကြီးက ဝေလီဝေလင်းကတည်းက ထတီးထားပုံရတယ်။ တောင်ပံကြီး ရင်ကော့ခတ်လိုက်လို့ အောင်မြင်ခန့်ညားသံကြီးနဲ့... အောက်... အီး... အီး... အွတ်... တဲ့။

“ကတော်... ကတော်... ကတော်... ကတော်”

ကြက်မအုပ်ကြီးက ဝိုင်းပြီးကောင်းချီးပေးနေသလိုပါပဲ။

ဘချစ်သိန်းနဲ့ဦးဝင်းက မနက်စာစားပြီးလို့ ရေနွေးကြမ်းတောင်သောက်နေကြပြီ။ သူ မျက်နှာသစ်သွားတိုက်ပြီး မနက်စာစိုက်ကိုဝင်ထိုင်တယ်။ ဒေါ်ကျင်လည်း ရွာထဲဝက်သားရောင်းထွက်သွားပုံရတယ်။ သူ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် ပြောပြလိုက်တယ်။ ဘချစ်သိန်းက ဝမ်းခေါင်းသံကြီးနဲ့...

“မောင်မင်းကို မင်းအလွန်ကံကောင်းတာပဲ၊ ငါ အဲ့ဒီနေရာမှာ ပစ်ဖူးရသမျှ အမချည်းပဲ၊ ငါ ဘွေးတော်တစ်ယောက်ပဲ လူပျိုပေါက်ဘဝက အထီးတစ်ကောင်ရဖူးတယ်ပြောတာ ကြားဖူးတယ်၊ သတင်းပေါက်ကြားကုန်လို့ တက်လိုက်တဲ့ပြဿနာတွေစုံနေတာပဲ၊

ပဲခူးက တရုတ်သူဌေးတစ်ယောက်တောင် သတင်းကြားတာနဲ့ လာလိုက်ဝယ်တယ်တဲ့၊ တစ်လက်မကို ရွှေတစ်ကျပ်သားနဲ့ဝယ်သွားတယ်ဆိုလား၊ ရွှေတစ်ကျပ်သားကို ထောင်ဂဏန်းပဲရှိတဲ့ခေတ်လေကွာ၊ မိန်းမသုံးယောက်ယူပြီး နောက်ဆုံးတစ်ယောက်က သူ့အရက်ပုလင်းကို ပဲခူးမြစ်ထဲပစ်လိုက်မှပဲ ကိစ္စတုံးသွားတယ်တဲ့၊

ငါ့ဘွေး နောက်ဆုံးမိန်းမယူတော့ အသက်ကိုးဆယ်နားကပ်နေပြီလေ၊ မင်းနွယ်... အဲ့ဒီနောက်ဆုံးမိန်းမက ပုလင်းထဲ အဲ့ဒါရှိနေတာ သိကိုမသိဘူး၊ အရက်ထပ်ထည့်သလောက် အစွမ်းကပြနေတော့ ပုလင်းကို အရက်သွန်ပြီး သုံးလလောက်ဖွက်ထားသေးတာတဲ့၊

ဘွေးရှာတွေ့တော့ ခြောက်သယောင်းနေပြီဆိုပဲ၊ အဲ့ဒီအခြောက်တောင် သံလိုမာကျောက်နေတယ်တဲ့၊ သစ်သားထဲ အလောင်းအစားနဲ့ရှိက်ထည့်တာ သံလိုပဲဝင်သွားတယ်တဲ့ ငါ့လူရေ၊ အဲ့ဒီအခြောက်ကို ဆန်ဆေးရေနဲ့ ကျောက်ပျဉ်မှာသွေးသောက်တာတောင် အစွမ်းကပြနေတုန်းပဲတဲ့... ခွေးလေးက...၊

နောက်ဆုံး... ဒီအသက်အရွယ်အထိ မိန်းမကိစ္စက ရှုပ်တုန်းပွေတုန်းဆိုပြီး မြစ်ထဲပစ်ချလိုက်တာတဲ့...”

ဘချစ်သိန်းက အားပါးတရပြောရင်း...

“သွားယူစမ်းကွာ... နည်းနည်းစမ်းကြည့်ရအောင်၊ ရှု...”

ကိုဝင်းကော သဘောတူရဲ့လားမသိဘူး... ”

ဦးဝင်းကလည်း အားတက်သရောပါပဲ..

“အဲ့ဒါမျိုးမှသဘောမတူရင် နူတတ်တဲ့ ဦးချစ်သိန်းရ”

အဲ့.. သလို.. နဲ့.. ။

အဲ့.. သ.. လို.. နဲ့.. ။

အခန်း (၈)

နော်ရမာ အထူးပြောစရာကရှိလာပါတယ်။

အခု.. ဆက်ပြောမှဖြစ်မယ့် အကြောင်းအရာကို မိတ်ဆွေ
အနေနဲ့ နားရှက်စရာတွေကွာဆိုပြီး နားမထောင်ဘဲ ထထွက်သွား
နိုင်ပါတယ်။ မောင်နဲ့အမိ၊ သမီးနဲ့အဖေ အတူတကွကြားလို့မှ မသင့်
တော်ဘူးတို့၊ ဒါဟာ ညစ်ညမ်းမှုပဲတို့၊ ခြင်ထောင်အတ်လမ်းတို့၊ ရိုး
ရာယဉ်ကျေးမှုတို့ စတဲ့စကားလုံးကြီးတွေသုံးပြီး ဝုန်းခနဲ ထပေါက်ကွဲ
လို့လည်းရပါတယ်။ ဝုန်းခိုင်းကြ သဘောထား ကွဲလွဲခွင့်လည်းရှိပါ
တယ်။ အစကလေးပဲ နားထောင်ကြည့်ပါ..

(အဲ... စကားပြောနဲ့ ရေးနေတာဆိုတဲ့ အစလေးပဲ ဖတ်ကြည့်ပါ။ သဘောထားမတိုက်ဆိုင်ရင် လွယ်ပါတယ် စာအုပ်ပိတ်လိုက်ပေါ့။ လွင့်ပစ်လိုက်ပေါ့။ ငှားဖတ်တာဆို လျော်လိုက်ပေါ့။ ဒါဟာ အညှီအဟောက်၊ အဆိပ်အတောက်လို့ သေချာရင် ထွက်သမျှ စာအုပ်တွေ လိုက်ဝယ်ပြီးတောင် မီးရှို့နိုင်ပါတယ်။

ဒီမယ်... ဒီမယ် မိတ်ဆွေဟာ လရေးလုံးတင် ငသတ်ဆိုတဲ့ စကားလုံးကိုမြင်တာနဲ့ ညစ်ညမ်းတဲ့စကားလို့ ထင်သူဖြစ်ရင်၊ ဖြစ်နေသေးရင် ဖိနှိပ်ပိတ်ဆို့ခံထားရတဲ့ အမှောင်ခေတ်ထဲမှာ မိတ်ဆွေဟာ ကျန်ခဲ့ပါပြီ။

အဲဒီ “လိင်” ဆိုတဲ့စကားလုံးဟာ လမ်းဆုံလမ်းခွက ဧရာမသင်ပုန်းကြီးပေါ်မှာ ရောက်နေပါပြီ။ အများပြည်သူကြည့်တဲ့ ရုပ်ရှင်ရုံတွေထဲ ရောက်နေပါပြီ။ မျက်စိဖွင့်ပါ။ လမ်းလျှောက်ပါ။ ရုပ်ရှင်ကြည့်ပါ။ သတင်းစာဖတ်ပါ။ ရေဒီယိုနားထောင်ပါ။ မြန်မာ့ရုပ်မြင်သံကြားလောကတော့ အနည်းဆုံးကြည့်ပါလို့ ကြင်နာသောအားဖြင့် အကြံပေးပါရစေခင်ဗျာ။ မိတ်ဆွေကို အပြစ်မတင်ရက်ပါ။

လိင်ကိစ္စဟာ ညစ်ညမ်းတယ်ဆိုပြီး ပိတ်ဆို့ခဲ့တဲ့ စနစ်ဟောင်းတွေကိုပဲ အပြစ်တင်ရမှာပါ။ သူရိုကျတော့ လိင်ပွင့်လင်းတဲ့ နိုင်ငံတွေဆီ ငွေထုပ်ပိုက်သွားပြီး ကမ္ဘာ့အလှဆုံး အညွန့်အဖူးလေးတွေနဲ့ ဝတ်မှုန်ကူးချင်တိုင်းကူးနေခဲ့ကြ။ ပြဿနာတက်လို့ သောကသောက်လဲ လျော်ကြေးပေးရ။

သို့သော်... လိင်ငတ်နေလို့ အရုပ်လောက် ကြည့်မိတာလေးနဲ့ တချို့တွေ ထောင်ကျ... တန်းကျ... လိင်မာလို့ ရသေ့စီးဖြေ ဘတ်စကားပေါ် ပွတ်ကြ၊ သပ်ကြ။ လိင်ပိတ်ဆို့ခံရတဲ့ဒဏ်

နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာပဲ စိတ်ဓါတ်တွေ အောက်တန်းကျသွားကြ။ ဒါတွေပြောရင် ဒေါတွေပါတယ်။ ကံ...။

အလဲ့ကွယ်... မိတ်ဆွေ ခုထိလည်း စာအုပ်မပိတ်သေးပါလား။ လွင့်မပစ်သေးပါလား...။ ဒါဆို ပြောအားရှိလာပြီ...။

ကဲ... အစလေးပဲ ပြောကြည့်မယ်... ကျွန်တော်ဇာတ်ကောင် “မင်းကို” ကပြောတယ်။

“ကွယ်လွန်သူ သူ့မိဘနှစ်ပါးက သူ့ကျေးဇူးရှင်အစစ်ပါတဲ့၊ အဲဒီမိဘနှစ်ပါးရဲ့ လိင်စိတ်ကလေးကြောင့် သူ လူဖြစ်ခဲ့ရတာပါတဲ့”

ဟာ... ဒါအမှန်စကားပါပဲ။ ဒီထက်မှန်တာမရှိပါဘူး... ဒီစကားဟာ အမှန်တရားကိုမြတ်နိုးသူတိုင်း လက်ခံမယ့်စကားပါပဲ။

ဘယ်လိုလဲမိတ်ဆွေ... ခင်ဗျားအမှန်တရားကို မြတ်နိုးသူဖြစ်ကိုဖြစ်ရမယ်လို့ ကျွန်တော်ယုံကြည်တယ်။ အမှန်တရားဘက်တော်သားချင်းမို့ ယုံ... မယ်... နော်။ ကဲ... ဒါဆို... ဒီအဆိုသေချာသွားပါပြီ။ လိင်စိတ်ကြောင့် ခင်ဗျားတို့ကျွန်တော်တို့ လူဖြစ်ခဲ့ကြတာပေါ့။

အဲဒီလိင်စိတ်အကြောင်းကိုပဲ ပြောမလို့ပါ။ မထိုင်တတ်ရင် ( )သလိုတဲ့။ မပြောတတ်ရင် ဆဲသလိုဖြစ်မှာလည်း စိုးပါတယ်။

ပြောနည်းပြောဟန်က ကဗျာမဆန်ဘဲ အပြာဆန်သွားပါမှာလည်း စိုးပါတယ်။ ဟိုစိုး... ဒီစိုးနဲ့ပဲ ပြောလက်စနဲ့ငှက်တိုးရတော့မှာပဲ...။ အပြာနုရောင်သန်းရင်လည်း တဏှာထုအမှောင်ခန်းမှ မဟုတ်တာပဲ။ သာဓုခေါ်ပြီး ဝဲလံကမ်းပဲ လုပ်လိုက်ကြပါရော။ သာဓုဆိုတာ ကောင်းပါတယ်။ စာရေးသူ။)

၆၂ ၆၂ ၆၂ ၆၂

“ရဟန်း! . . ခုံး! . . အ! . . အင့်! . . အူး! . . ”

ခုန်အားက မြင့်တာလား. . . ဂိုဒေါင်သွပ်ပြားက နိမ့်တာလား. . . ဖင်ထိုင်အကျမှာ အောင့်ခနဲဖြစ်သွားတဲ့ကြားက သတိမလစ်ခင်. . . အလကားနေ အလကား သူစဉ်းစားဖြစ်အောင်စဉ်းစားလိုက်မိသေးတယ်။

အမှောင်တိုက်ကြီးအိကျ. . . ။

ပြန်သတိရလာတော့ နည်းနည်းချမ်းနေတာ သတိအရင်ထားမိတယ်။ ခေါင်းထဲကမူးနောက်နောက်နဲ့. . . ငါဘယ်ရောက်နေပါလိမ့်။ မျက်နှာကြက်ကအဖြူ၊ ပတ်ပတ်လည်နံရံတွေ စိမ်းပြာနုနု။

အိအိညက်ညက်မွေ့ရာတစ်ခုပေါ်မှာ ပက်လက်အနေအထား. . . ခုတင်နဲ့အိပ်ရာက နှစ်ယောက်အိပ်ကြီး။ အခန်းထဲမှာ ဗီရိုကြီးတစ်လုံးကလွဲပြီး အိပ်ရာဘေးက စားပွဲပုလေးပဲရှိတယ်။ စားပွဲပုပေါ်က မီးအုပ်ဆောင်းလင်းနေတဲ့ အလင်းပဲရှိတယ်။

အဲ. . . အသံ ခပ်ညက်ညက် မြည်နေတာက အဲယားကွန်းစက်က။ ပြတင်းပေါက်တွေကလည်း လိုက်ကာတွေနဲ့ကာထားတယ်။

ဒါ. . . ဘယ်နေရာလဲ။

သူ အိပ်ရာကနေမထသေးဘဲ စစ်စစ်,စစ်စစ် ဖြစ်နေတဲ့ ဆံစပ်နဲ့နဖူးစကို စမ်းမိတယ်။ ဟမလေး! . . နည်းတဲ့အာလူးကြီးမဟုတ်ဘူး။ ဂိုဒေါင်ထုပ်တန်းနဲ့ ဆော်ထားမိတာကို ပြန်သတိရလာတယ်။ ခြုံထားတဲ့စောင်ကို ဆွဲဖယ်ပြီး ငုတ်တုတ်ထထိုင်လိုက်တယ်။ သူ့နာရီပတ် မထားဘူး။ ဟုတ်တယ်. . . ကားဂိုဒေါင်ထဲမယ် ရေချိုးတုန်းက သူချွတ်ပြီး ပြန်မဝတ်မိဘူး။

သူဘယ်ရောက်နေတယ်ဆိုတာ ပြတင်းပေါက်ကနေ လိုက်ကာဖယ်ပြီးချောင်းဖို့ ခုတင်ပေါ်ကအဆင်း. . .

“ဟယ်. . . မင်းသတိရပြီလား! . . ”

မမခိုင် တံခါးကနေ ရေခဲအိတ်ကြီးနဲ့ ဝင်လာတယ်။

ပျာပျာသလဲပါပဲ. . .

“ပြန်လွဲနေ. . . ပြန်လွဲနေ မောင်မင်း၊ တော်သေးတယ် ဖူးရုံဖူးပြီး ခေါင်းကွဲမသွားတာ အလွန်ကံကောင်းတာ၊ ပြန်လွဲ. . . ပြန်လွဲနေ. . . မမရေခဲအိတ်ကပ်ပေးမလို့. . . ”

အတင်းပဲ ရင်ဘတ်ကိုလာတွန်းပြီး ပြန်သိပ်တော့ လွဲချလိုက်ရတယ်။ ရေခဲအိတ်ကြီးစ ဖီးလိမ်းထားလိုက်တာလည်း အိုဗာမဖြစ်ဘဲ အရမ်းကိုပဲ လှနေပါတော့တယ်။ မွေးမြူနေတယ်။

ရေခဲအိတ် ခေါင်းပေါ်ကပ်ပေးတယ်။

“ဒီ. . . ဒီကို. . . ကျွန်တော်ဘယ်လို ရောက်လာတာလဲ၊ ဘာသူတင်ပေးထားတာလဲ! . . ”

“ဦးခနဲ ကြားကြားချင်း မမသတိထားမိတယ်။ ဒါ. . . ဂိုဒေါင်ထဲက အသံပဲဆိုတာ၊ မင်းတော့တစ်ခုခုဖြစ်ပြီလို့ စိတ်က အလိုလိုသိတယ်လေ. . . ပြေးလာကြည့်တာပေါ့။ မမ မင်းမေ့လဲနေတာမြင်တော့ ပျာခနဲကိုဖြစ်သွားတာ၊ ပွေ့ပြီးခေါ်တာ ဘယ်လိုမှ ခေါ်လို့မရဘူးလေ၊ ခေါင်းကအဖုကြီးကလည်း ယောင်ကိုင်းလာလိုက်တာ မောင်သက်နဲ့ မောင်စည်သူကိုအော်ခေါ်ရတာပေါ့။ သူတို့ပဲ ဒီအခန်းထဲပွေ့တင်လာကြတာ. . . ဂိုဒေါင်ထဲကိုခဏနေ ဆိုင်ကယ်တွေဝင်လာတော့မှာလေ. . .”

မမခိုင်က ကယ်ရီဆိုင်ကယ်တွေထောင်ထားတယ်။ ဂိုဒေါင်ထဲသိမ်းတာ။

“ဒါ. . . ဖေဖေနဲ့မေမေအခန်းပဲ၊ ခုတော့ (V.I.P) ဧည့်သည်တွေလာရင်အိပ်တဲ့ ရှယ်အိပ်ခန်းပဲ၊ ရေချိုးခန်း အိမ်သာပါ တွဲလျက်သားရှိတယ်. . .”

“ကျွန်. . . ကျွန်တော် မေ့နေတာကြာပြီလား. . . ဟိုကောင်တွေရော. . .”

“ဆယ်မိနစ်လောက်ပဲရှိဦးမယ်. . . သူတို့ ဆရာဝန်သွားခေါ်တယ်. . .”

“ဟာ. . . ကျွန်တော် ကောင်းနေပါပြီ၊ ဒီကောင်တွေ ဒေါက်တာဇင်သူကိုခေါ်လာမှာပဲ. . . ဒေါက်တာဇင်သူက ဆရာတော့်လက်စွဲ. . . မဖြစ်ဘူး. . . မဖြစ်ဘူး. . .”

ဒီအိမ်၊ ဒီအခန်းထဲမှာ ဒေါက်တာဇင်သူ သူ့ကိုမြင်သွားလို့ ဘယ်လိုမှမဖြစ်ဘူး။ ဦးသူတော်၊ ဒေါ်မလေး၊ ပိုပိုတို့ရဲ့မိသားစုဆရာဝန်လည်းဖြစ်နေတယ်။ ဒေါက်တာဇင်သူက ဘာစကားပဲဖြစ်ဖြစ်

အမှန်ပဲပြောတတ်တာ သူသိတယ်။ စည်သူတို့အိမ်မှာ အလုပ်ကိစ္စရှိလို့ ဝိုင်းကူနေတယ်လို့ ကြည်ရုံးကိုပြောခိုင်းထားတာလေ။ အထူးသဖြင့် ပိုပိုလေးသိသွားရင် သူရင်ကျိုးပြီ။

“မမခိုင်. . . စည်သူ့ဆီ ဖုန်းမြန်မြန်ဆက်ပေးပါ၊ ဆရာဝန်ခေါ်စရာ လုံးဝမလိုတော့ဘူးလို့. . . ပြောပေးပါဗျာ၊ ဆ. . . ဆရာတော်သိသွားရင် ကျွန်တော်. . . ကျွန်တော်. . .”

“အို. . . နေမကောင်းလို့. . . မမခိုင်အိမ်မှာဖြစ်တာ မမခိုင်မှာ တာဝန်ရှိလို့ ပြုစုကုသတာပဲ. . . ဘာဖြစ်လဲ! . . .”

“ဟာဗျာ. . . ကျွန်တော်က ဆရာတော်ကို ကြောက်ချစ်ရုံသေဗျာ. . . ဒီမှာလာသောက်ပြီး ဒီအခန်းထဲမှာ လာမှောက်နေတယ်လို့ မြင်သွားရင် ကျွန်တော့်မျက်နှာ ဘယ်လိုပြတော့မလဲ၊ လုပ်ပါဗျာ. . . မမ၊မဆက်ရင် ကျွန်တော်ဆက်မယ်”

“ဆရာတော်ဘုန်းကြီးက ဘယ်လိုလုပ်သိမှာမို့လို့လဲ!”

“ဟာ. . . ဒေါက်တာဇင်သူက ဘာတစ်ခုမှ ညာမပြောတတ်ဘူးဗျာ. . . အင်နီးစဉ်ဗျာ. . . အင်မတန်ရိုးရှင်းတဲ့ ဆရာဝန်၊ ဘာလူမှုရေးမှ ထောက်နေမှာမဟုတ်ဘူး. . .”

နောက်ဆုံး မမ ဖုန်းယူလာပေးတယ်။ ချက်ချင်းပဲ စည်သူ့ဖုန်းနဲ့ချိတ်မိတယ်။

“စည်သူ ဆရာဝန်မခေါ်နဲ့တော့. . . ငါ လုံးဝကောင်းသွားပြီ. . . မင်းတို့အခုဘယ်မှာလဲ!”

“ဆေးခန်းမှာလေ. . . ဆရာဝန်လူနာရှိနေလို့ စောင့်နေကြတာ. . .”

“ဟာ. . . တော်သေးတာပေါ့၊ မင်းတို့ ချက်ချင်းပြန်ခဲ့ကြ

တော့”

“ကိုမင်း. . နင်အပဋိနေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ဟေ့ကောင်. . ငါအကောင်းကြီးပါဆို၊ မယုံရင်. . မမခိုင်းမေးကြည့်လေကွာ. . ဒီမှာရှိတယ်. . မေးမလား”

“မမေးပါဘူးကွာ. . ပြန်ဆိုလည်းပြန်ခဲ့ပါမယ်၊ ဒါနဲ့. . မင်းစပီကာဖွင့်ထားလား!..”

“ပိတ်ထားပါတယ်. . ဘာပြောမလို့လဲ!”

သက်နိုင်ဦးနဲ့ တိုင်ပင်နေပုံရတယ်။ ခဏစကားပြတ်နေတယ်။ ပြီးမှ သက်နိုင်ဦးအသံနဲ့ ခပ်တိုးတိုး ခပ်အစ်အစ် ကပ်ပြောတယ်။

“ကိုမင်း. . ကျုပ်တို့ ခင်ဗျားကို နတ်ပြည်ပို့ခဲ့တာဗျ၊ မမခိုင်းကိုယ်တိုင်က နောက်ဖေးလှေခါးက ဘယ်သူမှမမြင်အောင် တင်ခိုင်းတာ၊ ဒီမယ်. . ဟေ့လူကြီး ဘယ်သူမှမသိရင် ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ကျုပ်တို့က နတ်ပြည်တင်ပေးတာ. . ဖင်အေးတယ်ဆိုပြီး ပြန်ခုန်ဆင်းမလာနဲ့. . ၊ ကျုပ်တို့ အောက်မှာရှိနေမယ် ပြန်ဆင်းလာလို့ကတော့ ပြန်မေ့အောင်ရိုက်ပြီး ပြန်တင်ရမှာပဲ. . ဒါပဲ. . ”

စည်သူက လူယူပြီးဆက်ပြောတယ်။ စည်သူ့အသံ. . .

“အားဆေးတွေဝယ်ခဲ့ရဦးမလား!..”

“နေစမ်းပါကွာ. . ဒီမယ် အောင့်တောင့်တောင့်ကြီး ဖြစ်နေရတဲ့အထဲ ပြန်လာကြတော့ကွာ၊ ဒါပဲ. . ငါလည်း အရက်သောက်ချင်နေပြီ. . ”

သူဖုန်းပိတ်လိုက်တယ်။ မမခိုင်းက ပြုံးပြီး မသိဟန်ဆောင်နေတယ်။ ဖုန်းသံက စပီကာပိတ်ထားပေမယ့် ငြိမ်ပြီးလုံနေတဲ့ အဲ

ယားကွန်းအခန်းဖြစ်နေတဲ့အပြင် ရေခဲကြပ်ထုပ်ထိုးနေတဲ့ မမခိုင်းနဲ့သူက ဆယ့်လေးလက်မလောက်ပဲ ဝေးတာလေ။ (နောက်မှသိတာပါ အကုန်ကြားတယ်တဲ့)

“မောင်မင်း သောက်ချင်နေပလား. . ကော်မရှင်နာပီစကီနဲ့ ကျွဲရိုင်းများများရောပေးမယ်လေ. . ၊ အစားလည်းကောင်းကောင်းစားရမယ်နော်. . ၊ ဘဲပေါင်းရှိတယ်. . ”

“လုပ်ဗျာ. . ပေး. . ရေခဲထုပ်၊ ကျွန်တော့ဟာကျွန်တော်လုပ်နိုင်ပါတယ်. . ”

အင်မတန်လှပတဲ့ အေရိုးဗစ်ခန္ဓာကိုယ်ကိုနဲ့ပြီး ထွက်သွားတယ်။ သူ တံတွေးမျိုချလိုက်တယ်။ အာခေါင်ကခြောက်နေတော့ ဘာမှ လည်ချောင်းထဲမကျဘူး။ ဖြစ်ချင်တော့ ဖင်ထိုင်ကျထားတဲ့ ဒဏ်က အူကျသလိုဖြစ်ချင်ပြီး(ကန်တော့ဗျာ. .)ကယ်ပယ်အထက်နားက အောင့်တောင့်တောင့်ဖြစ်နေတယ်။

ခေါင်းပေါ်က ပလတ်စတစ်အိတ်ရေခဲထုပ်ကို ဆီးခုံပေါ်ခဏပြောင်းတင်လိုက်မှ နည်းနည်းနေသာထိုင်သာ ရှိသွားတယ်။ ကယ်ပယ်အိတ်လည်း နည်းနည်းနာတာတာ ဖြစ်နေတယ်။ မွေ့ရာပေါ်က ထထိုင်လိုက်တယ်။ ရေခဲထုပ်ကို ခုတင်စောင်းပေါ်တင်ပြီး အသာအယာတက်ထိုင်ရင်း ခြေထောက်တွဲလောင်းချထားလိုက်တယ်။ ရှုပ်ပေဒသဘော၊ ရှုပ်ပေဒကျကျဆိုပါတော့။ အေးလျှင်ကြုံဝင်၊ ပူလျှင်ကျယ်ပြန့်ဆိုတဲ့ သဘာဝပါပဲ။ တော်တော်အဆင်ပြေပါတယ်။ ခုမှသတိရတယ်။ ထပြီး တံခါးကို လော့(Lock)ချလိုက်တယ်။ စိတ်လုံသွားတယ်။

မမခိုင်းမြင်သွားရင် မကောင်းဘူးလေ။ ဒဏ်ရာဘယ်လဲ

တွေ့ . . ဘာတွေဖြစ်တာလဲတွေ့ . . လုပ်လာရင် ရှုပ်ကုန်မယ်။
 ခဏနေတော့ . .
 “ဒေါက်! . . ဒေါက်! . . ဒေါက်! . . ”
 “လာပြီ . . မမခိုင် . . ”
 ဖင်အောက်ကရေခဲထုပ်ကို ခေါင်းပေါ်ပြောင်းတင်ပြီး တံခါး
 သွားဖွင့်ရတယ်။
 “မင်းရယ် . . ဘာလို့လော့ချထားတာလဲ၊ မိမိခိုင်ဆိုတဲ့ မိန်းမ
 ဆိုးကို ကြောက်လို့လား၊ မမလေ . . အဲ့လို မောင်ဆက်ဆံလိုက်တာ
 ကို အရမ်းဝမ်းနည်းသွားတယ်၊ ဟယ် . . သူ . . သူ ငါ့ကို မသတိဘူး
 တော့လို့ . . . ”
 သောက်စရာ၊ စားစရာတွေကို လင်ဗန်းပေါ်တင်ကိုင်ရင်း
 အခန်းဝမှာ မျက်ရည်ဝဲပြီးပြောလာတဲ့အသံကိုက စွန့်ကြဲကွဲနေပါ
 တယ်။
 “မဟုတ်ဘူး . . မမ၊ အဲလို မဟုတ်ဘူး၊ မမခိုင်ကို မိန်းမဆိုးလို့
 ဘယ်တုန်းကမှကျွန်တော်မမြင်ပါဘူး၊ ကြောက်လည်းမကြောက်ပါ
 ဘူး လော့ချတာက . . အဲ . . ဘယ်လိုပြောမလဲ၊ အခြားတစ်ယောက်
 ယောက်ဝင်လာရင် . . မ . . မကောင်းဘူးလေဗျာ . . ”
 စဉ်းစားကြည့်ပေါ့ဗျာ . . ၊ ကျွန်တော် ဒီနေရာ ဒီလိုဖြစ်နေ
 လို့ ဒီလိုရေခဲအုံ့ပြီး ကိုယ့်ဟာကိုယ်ကုနေတာပါလို့ . . သူ ဘယ်လိုမှ
 ပြောမထွက်ဘူးလေ . . ။
 “မမ . . အခန်းထဲကို ဝင်ခွင့်ရှိရဲ့လား မောင်ရယ်”
 မောင်လို့ခေါ်တာ နှစ်ခါတောင်ရှိသွားပြီဆိုတာ သတိထား
 မိတယ်။

“ဟာ . . ဒါ မမအိမ်ပဲ၊ မမကိုဝင်ခွင့်မပြုရအောင် ကျွန်
 တော်က ဘာကောင်လဲဗျာ . . ”
 “လောလောဆယ် မောင့် ပိုင်နက်လေ၊ ဒါကြောင့် . . ခွင့်
 တောင်းရတာပါ၊ အားလည်း မငယ်စဖူး ငယ်သွားတယ်၊ ဝမ်းလည်း
 နည်းလာတယ်၊ ငါသာ နာမည်ပျက်မရှိခဲ့ရင် . . ဆိုတဲ့ နောင်တပါ
 ဝင်လာတယ် . . ”
 “လာ . . မမ၊ အဲ့ဒါတွေမေ့ပစ်လိုက်ဗျာ . . လာပါ၊ ဝင်ပါ”
 မမခိုင်လက်ထဲကလင်ဗန်းကို အတင်းဆွဲယူပြီး ရှေ့ကသွား
 လိုက်တယ်။ နည်းနည်းတော့ ကွတတဖြစ်နေမယ်ထင်တာပဲ . . ။
 ဝီစကီသုံးပတ်လောက် နီ(တ်)ဖန်ခွက်ရယ်၊ ကျွဲရိုင်းဘူးရယ်၊
 ဘဲပေါင်းအငွေ့တထောင်းထောင်းရယ်၊ သီဟိုဠ်စေ့ရယ်၊ ဆော့စ်ရယ်
 လင်ဗန်းထဲမှာတွေ့ရတယ်။
 မမခိုင် နောက်ကလိုက်ဝင်လာတယ်။ တစ်သူနဲ့နဲ့မျက်ခမ်း
 စပ်ကိုတို့ရင်း မျက်ရွဲကြီးနဲ့စေ့စေ့ကြည့်ရင်း . . .
 “အပေါ်ကို ဘယ်သူမှ တက်လာလို့မရဘူး၊ လှေခါးထိပ်က
 တံခါးကို မင်းတုံးချခဲ့တယ်”
 ပြောပြီး ကျွဲရိုင်းဖောက်တယ်။ ဝီစကီခွက်ထဲအပြည့်လောင်း
 ထည့်တယ်။ သူ့ကိုယ်တိုင် လက်နှစ်လုံးလောက် သောက်ပစ်လိုက်ပြီး
 မှ သူ့ကိုကမ်းပေးတယ်။
 သူလည်း စိတ်ရှုပ်ထွေးနေတာရယ်၊ အောင့်တောင့်တောင့်
 ဖြစ်နေတာရယ်၊ လည်ချောင်းခြောက်နေတာရယ်ကြောင့် တစ်နှုတ်ထိုးပဲ
 မော့ချပစ်လိုက်မိတယ်။ ခုတင်ပေါ်ဝင်ထိုင်ရင်း သီဟိုဠ်စေ့ ဝါးနေ
 လိုက်တယ်။

“မောင်... ဘဲပေါင်းလေ...”

“ခဏနေပါဦး ပြီးမှစားမယ်၊ ကျွဲရိုင်းတောင် အောက်မဆင်းသေးဘူး...”

မမခိုင်က သူ့ဘေးဝင်ထိုင်ပြီး နဖူးကိုရေခဲကြပ်ထုပ် ထိုးပေးနေပြန်တယ်။ အိအိထွေးထွေး မွေးမွေးကြိုင်ကြိုင်တွေ သူ့လက်မောင်းကို ဖဿခေါ်တဲ့ အတွေ့ငွေ့ပေးလာနေတယ်။

“အောက်ကဆိုင်မှာ ကောင်တာဘယ်သူထိုင်ပေးနေလဲ!”

“ညီမဝမ်းကွဲ မီးမီးရှိတယ်...”

“ဟိုကောင်နှစ်ကောင်ရော ပြန်ရောက်နေတာတွေလား!”

“ရောက်လောက်ရောပေါ့... မမ သတိမထားမိခဲ့ဘူး၊ ဘာလဲ... သူတို့ကိုရှိန်နေလို့လား! လေညာက အနေသာကြီးပါကွာ... စည်သူဆို မမကိုခိုက်နေတာအသိသာကြီး၊ ခဏခဏ သွေးတိုးစမ်းတယ်၊ မမက... သူ့ကိုခင်ပဲခင်တာ ဘယ်လိုမှဖီးလ်မလာဘူး၊ မမပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲပြောမယ်ကွာ... မြင်မြင်ချင်း ညွတ်ကျသွားတာက မောင်ပဲ...”

ဟ... ပြောင်ပါပဲလားလို့တွေးရင်း ဖိကပ်လာတဲ့ရင်ငွေ့ကိုတော့ နွေးခနဲဖြစ်သွားရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အောက်မှာ သက်နိုင်ဦးရှိနေတယ်။ ဒီအခန်းထဲမှာ သူနဲ့မမခိုင်ရှိနေတာကို သက်နိုင်ဦးသိနေတယ်ဆိုတဲ့ သူ့အသိကြီးက မမခိုင်နဲ့သူ့ကြားမှာ တံတိုင်းတစ်ခုလို ကွာထားတယ်။ သက်နိုင်ဦးက ပိုပိုလေးအစ်ကိုလေ၊ ပိုပိုက သူ့နှလုံးသည်းပွတ်လေ၊ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ပြင်ပက သူ့ရဲ့ဒုတိယနှလုံးသားလေးလေ။ ဘာနဲ့မှမလဲနိုင်ပါဘူး။

ပြောင်တည့်လာတဲ့ စကားဦးကို ပယ်တဲ့အနေနဲ့...

“မမ... ကျွန်တော်သောက်ချင်သေးတယ်”

ရွတ်ခနဲ သူ့နားရွက်မွှေးပြီး...

“မမ သွားယူပေးမယ်၊ သော့ချမထားနဲ့”

ပေါ့ပါးရွှင်မြူးစွာပဲ ဆယ်ကျော်သက်လေးလို ပြေးထွက်သွားတယ်။ ဟူးခနဲသက်ပြင်းချရင်း ရေခဲအိတ်နဲ့ ဆီးခုံနဲ့ပေါင်ခြံကို ကပ်ရပြန်ပါတယ်။ အောင့်တောင့်တောင့်ဖြစ်လာလို့... ငါ့ဒုက္ခ တယ်ကြီးပါလားနော်လို့လည်း တစ်ကိုယ်တည်းရေရွက်မိပါတယ်။

မမခိုင်ကတော့ သူ့ပြောင်ဖွင့်ပြောတာကို ဘာမှပြန်မပြောတော့ သူ့ဘက်က အပိုင်တွက်လိုက်ပုံရပါတယ်။ ကိုယ့်ဘက်မှာသာ ဒဏ်ရာအနာတရနဲ့ ယောက်ျားပီပီသသ သဘာဝဟာ ဟိုမကျ ဒီမကျ ဟပ်ကော့ဖြစ်ပြီး ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်... (ဒီထက်မူးလာရင်တော့) နှပ်ပစ်လိုက်မယ်ဆိုတဲ့စိတ်က တစ်လစ်... တစ်လစ်ဖြစ်နေတာ။

ဟို မီးယပ်သားဖွား ဆရာဝန်ကြီး ပြောသလိုပေါ့ဗျာ... ချစ်ရမှာစာမလိပ် ဆိုသလိုမျိုးပါပဲ... သူလည်း အဲ့လိုဖြစ်နေတယ်။

ချစ်ရမှာစာမလိပ်... စာလိပ်ပြန်တော့ နာလိမ့်လေး၊ ဟတုထိပ် ရေခဲကကပ်ရပြန်၊ အေးတော့ တစ်ဖန် ရူပဗေဒသဘော ကျုံ့သွားပြန်၊ စာလိပ်အောင် မမက... အဲ... (ဟာ... စာချိုးတာလည်း ကာရံနဘေက ကဗျာမဆန်တော့... ဟတုလှန်သလိုဖြစ်ပြီး တဏှာဆန်သွားပြန်ပလားမသိ၊ ကိုယ့်အသိနဲ့ကိုယ်ပဲ ဆက်စပ်တွေးကြည့်ကြပါရော့)

နောက်ဆုံးတော့ သူ မူးအောင်သောက်တယ်... မေ့ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး အိပ်တယ်။ မမက သူ့ကို အမျိုးမျိုးနှိုးတယ်။

တစ်ဝက်က တကယ်အိပ်တာ၊ နောက်တစ်ဝက်က အိပ်

ချင်ယောင်ဆောင်တာ။ ကြားဖူးတယ်နော်. . အဲ့ဒါမျိုး နှိုးရခက်တယ်
တဲ့။ ဖြစ်ချင်တော့ သူ့အိတ်ကပ်ထဲက ရဟူးလို့ သူထုခနဲမိအောင်
ပျော်မြူးခဲ့ရတဲ့ သူ့နှလုံးသားအောင်စာရင်းစာရွက် သူ့မင်းကွတ်သီး
လေး. . လုံးဝပျောက်ဆုံးနေခဲ့တာပါပဲ။

မရှိတော့ဘူး။ ဘယ်မှကျသလဲ. . ဘယ်သူရထားသလဲ. .
ဘာတွေဖြစ်လာမလဲလို့. . မူးမူးနဲ့တွေးရင်း စိတ်ပူဒေါသထွက်လာ
တယ်။ ထပ်သောက်တယ်။

သူက မမခိုင်ကိုမေးတယ်။ မမလည်းမတွေ့မိဘူးတဲ့. . မသိဘူးတဲ့။ မမခိုင်က သူ့ကိုမေးတယ်။

မောင် ယောက်ျားစစ်စစ်ရော ဟုတ်ရဲ့လားတဲ့။

သူကဖြေလိုက်မိတယ် ထင်တာပဲ... ဘယ်လိုဖြေလိုက်မိ
တာပါလိမ့်...။

မဟုတ်ဘူးဗျာ. . မသိဘူး. . ဆိုလား. . .

ဟုတ်တယ်ဗျာ. . ဖလားဝါးဒိုင်းနေတယ်ဆိုလား. . .

အင်း. . တစ်ခုခုပဲ။

နှစ်ခရီးလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။

အမှန်က နှစ်ခုစလုံးမဟုတ်ဘူးဆိုတာ သူကလွဲပြီး ဘယ်သူ
သိဦးမှာလဲ။ ။

(တပ်ဆင်ထားတဲ့ အဲယားကွန်းအောက်မှာ အပြင်ကနေ ချောင်းတဲ့ (Peeping Hole) ရှိနေတာရယ်၊ မျက်စိနှစ်စုံတစ်လှည့်စီ အဲဒီအပေါက်မှ အစအဆုံးရှိနေတာရယ်ကိုရော သူက သိမတဲ့လား)

ညဉ့်ယံထဲ ကြည်ရုံးမှူးရင် အော်ဆိုနေကျ သီချင်းသံ ဖျံ့လွင့်လာတယ်။

“နေရာချင်းတော့ xxx လဲချင်တယ် xxx တောင်ပေါ်တက်
တဲ့ အရသာဟာ xxx ဝိုချိုမြိန်ပါတယ် xxx အိုး. . ဟိုး xxx
ဟိုး. . ဟိုး xxx ဒါ. . ဒါ. . ဒါ xxx တို့ဆရာ အာပလာပဲ xxx ”
ဒါ. . ဖျံတစ်ကောင်နဲ့ သူ မတွေ့ခင်ဖြစ်စဉ်တွေပါ။

အခန်း (၉)

ထက်ဝက်အသက်ငယ်တဲ့ ချစ်သူလှလှလေး ရှိဖူးကြပါသလား။ ရှိဖူးကြရင်တော့ ကိုယ်ချင်းစာမိကြမှာပါ။ လွတ်ကြည်နူးဖို့ ကောင်းတာ။ ချစ်သူမှာ သူမြင်ဖူးသမျှမိန်းမလှတွေထဲမှာ အလှဆုံးနို့သာတုံးလေး။ အညွန့်အဖူး အနူးညံ့ဆုံးလေး။ ဖြူဖွေးဥဖုနုဖတ်လေး။ ခေတ်မီ၊ ခေတ်ဆန်၊ ညက်ရည်ထက်ထက်ကလေး။ ယင်ဖိုမသန်းရုံအပြင် ခြင်ထီးတောင် သူ့အရေပြားပေါ်မနားရသေးလေး။ ရတုဘုရင်နတ်သျှင်နောင်ဟာ အသက်သုံးဆယ်ကျော်မှာ

ဂန္ထဝင်အမြောက်ဆုံး ရတုကဗျာတွေပွဲနိုင်ခဲ့တာ ခါတုကလျာကြောင့် တဲ့။ အဲသတန်းက... ခါတုကလျာဟာ (၁၄)နှစ်သမီးပဲရှိသေးသတဲ့။ အရွယ်နဲ့အချစ်ဟာ ဘာမှမဆိုင်ဘူး။ အသက်ထက်ဝက်ငယ်လို့ မချစ် ရဘူးလို့ ဘယ်ဥပဒေကပြဋ္ဌာန်းဖူးသလဲ။ ချစ်တာပဲ... စော်ရကား မော်ရကား လုပ်တာမှ မဟုတ်တာပဲ...။

သူ့ ဝရမ်းပြေးစခန်းသိမ်းပြီး သူ့မင်းကွတ်သီးလေး၊ သူ့ ကဗျာလေးရဲ့ စာလေးပျောက်ဆုံးပြီး သူ ခြံထဲပြန်ရောက်ခဲ့တဲ့နောက် ပိုင်း အမှတ်တရ အဖြစ်အပျက်ကလေးတွေကိုပဲ ပြောပြချင်ပါတယ်။

သူ့ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် အိမ်တွင်းပုန်းပြီး စာပဲရေး နေတယ်။ စာအုပ်ဆိုင်ကိုတောင် ကြည်ရုံးကိုပဲ လခပေးပြီးလွှဲထား လိုက်တယ်။ သူ့ပန်းပင်တွေနဲ့မြက်ခင်းကိုတော့ မပျက်မကွက်ပြန်သ နေရတယ်။ သူ့မင်းကွတ်သီးလေးကိုလည်း အိမ်သားတွေရိပ်မိမှာ စိုးလို့ ခပ်ရှောင်ရှောင်နေမိတယ်။ တစ်မနက်...။

သူ့ ပန်းအိုးမြေဆွနေတဲ့ဆီ မင်းကွတ်သီးလေး နောက်ဖေး ရေကန်နားက လှမ်းကြည့်နေတယ်။ အိမ်သားတွေအလစ်နဲ့ အိမ်ငှား တွေအလစ်ကို သူလည်းချောင်းနေခဲ့ပုံရတယ်။

အိမ်ငှားတွေက အားလုံးသော့ပိတ်ထားတယ်။ သူ့အိမ်သား တွေအလစ်မှာ လှစ်ခနဲပြေးလာတယ်။ အနားရောက်မှ အုတ်ခဲကျိုး ကိုခလုတ်တိုက်မိပြီး အားခနဲ လဲမလိုဖြစ်သွားတယ်။ ခြေမခြေသည်း လေးကိုထိုင်ပြီး ဖိထားတယ်။ သူလည်း ချက်ချင်းပဲရောက်သွားတယ်။ ခြေသည်းကျိုးပြီး ခြေမထိပ်ကလေး ပဲ့သွားတယ်။ သွေးစို့လာနေ တယ်။ မများပါဘူး... နာတော့နာသွားရှာမှာပဲ။ သူ့အိမ်ဆီခေါ်သွား တယ်။ တွဲလည်းမခေါ်ရဲဘူး။ နောက်ကလိုက်လာတယ်။ ကိုယ်တိုင်ပဲ

ရေပြောင်အောင်ဆေးပြီး ထည့်စရာဆေးမရှိလို့ Insta Kleen လက် ဆေးပိုးသတ်ရည် Hand Gel ပုလင်းဖွင့်ပြီး ခုံပုမှာထိုင်ခိုင်းရင်း...။

“စပ်မယ်နော်... ခဏလေးပဲ...”

“ရတယ်... စပ်ပါစေ...”

တစ်စက်ချပေးလိုက်တယ်။ အပဲ့ပေါ်တည့်တည့်ပဲ။

“အား...”

အလွန်စပ်သွားမှာပဲ... ဖနောင့်ကကိုင်ပြီး ပါးစပ်နဲ့တဖူးဖူး မှုတ်ပေးမိတယ်။ မျက်နှာလေးနီရဲပြီး...။

“ကန်တော့နော်...” တဲ့။

ဟင်ဒီပလပ်စ်ပါ ဖွဖွလေး အသေအချာ ကပ်ပေးလိုက် တယ်။ သူ့ကို အသေအချာကြည့်ပြီး...။

“အိမ်ပြန်လာတဲ့အတွက်ကော၊ အိပ်ခန်းပြင်ပေးဆင်ပေး ထားတာရော၊ ဒါအတွက်ရော... အရာရာအတွက်ရော ကျေးဇူးပဲ”

“အရာရာဆိုတာကဘာလဲ!...”

“ဖေဖေနဲ့မေမေ ကြင်ကြင်နာနာဖြစ်အောင် ရှင်ကြီးလုပ်ပေး တာလို့ ကိုကိုသက်ပြောတယ်... ဟယ်... ဟိုမယ်... မေမေဆိုင် ကယ်ပြန်ဝင်လာနေပြီ... မေမေ ဈေးကပြန်လာပြီ... နောက်မှနော်”

တဲ့... အဲဒီအကြည့်နဲ့ အဲဒီနောက်မှနော်ဆိုတာကို ရက် ပေါင်းများစွာပဲ မျှော်ခဲ့ရပါတယ်။ နောက်မှတွေ့မယ်... နောက်မှ စကားဝအောင်ပြောမယ်၊ နောက်မှ အဲဒီပန်းစိုက်တဲ့ လက်ဝါးပြင်ကြီး ကို ကိုင်ကြည့်မယ်၊ နောက်မှ မင်းကွတ်သီးပင်အောက်က ဒန်းလေး မှာ အတူတူထိုင်မယ်၊ နောက်မှ ရှင်ကြီးပခုံးကို နဖူးနဲ့မှီမယ်၊ နောက် မှ... ကိုရီးယားကားတွေထဲကလို သူများကို ခဏဖက်ထားပါလားလို့

www.burmeseclassic.com

ပြောကြည့်မယ်၊ နောက်မှ သူများကို လိမ်ခဲ့၊ ညာခဲ့၊ မသိသလိုနေခဲ့ ပစ်ထားခဲ့၊ ကိုးကျောင်းကိုးကျင်းလျှောက်သွားနေခဲ့တာတွေကို တစ်ခုချင်း တစ်ခုချင်း စုစုထားပြီး သူ့ရင်ဘတ်ကြီးကို အားရပါးရထူမယ်၊ နောက်မှ... တန်းစီချိတ်ထားပြီး ရောင်းလှည့်ဝတ်နေတဲ့ သူ့ အဝတ်အစားတွေကို ညဉ့်သန်းခေါင် လျှော်စက်နဲ့ဆွဲလျှော်ပြီး သူ့အိမ်နားမှာ ရွှေရွှေကို လှမ်းခိုင်းမယ်၊ ခြောက်ရင် အိပ်ခန်းထဲ တစ်ညလုံး မီးပူတိုက်ပြီး ရေမွှေးဆွတ်ပေးမယ်၊ နောက်မှ ရှင်ကြီးစားချင်နေတာတွေနဲ့ ဖေဖေနဲ့မေမေစားတာတွေညှိပြီး ရောချက်ကျွေးမယ်၊ နောက်မှ ဖေဖေနဲ့မေမေပြန်ပြီးသင့်မြတ်သွားအောင် ရှင်ကြီးဘယ်လို သံခင်းတမန်ခင်း ဝင်သလဲလို့မေးမယ်... နောက်မှ... နောက်မှ... နောက်မှ... နောက်မှ...

ဟုတ်ကဲ့... အဲ့ဒီနောက်မှတွေဟာ သူ့မျှော်လင့်စောင့်စားနေတာနဲ့အမျှပါပဲ... တစ်ခုချင်း... တစ်စုချင်း... သူ့နှလုံးသား အပေါက်ဝကို နောက်မှ ရောက်ချလာခဲ့ပါတော့တယ်။

ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်နဲ့ ရင်ခုန်လှုပ်ရှားစွာပဲ ရောက်ရှိလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်ပဲ ရှေးလူကြီးသူမတွေ ပြောခဲ့တာနေလိမ့်မယ်။ ခိုးစားတဲ့အရသာက ပိုရှိတယ်ဆိုတာလေ...။

ဟုတ်ပါ့ဗျာ... ခိုးစားရတဲ့ မင်းကွတ်သီးလေးက ပိုချိုပါကလားဗျာ။ ဟိုးထား... ဟိုးထား... ခိုးစားတယ်ဆိုလို့ တစ်မျိုးများ မတွေးလိုက်ပါနဲ့...။

ခဏလောက် ဖွဖွရွရွလေးဖက်ထားတာမျိုး၊ ဆံပင်မွှေးမွှေးလေးတွေကို ငုံ့နမ်းမိတာမျိုး၊ နဖူးပြင်၊ လည်ကုပ်စပ်နဲ့ နားကလေးပါးကလေးကို အဖျားသွေးမတက်အောင် အာပွားပေးတာမျိုးတော့

သဘာဝကျကျရှိတာပေါ့နော့...။

ညစ်ညမ်းတဲ့စိတ်နဲ့ နမ်းချင်တာမျိုး တစ်ခါမှမရှိခဲ့ပါဗျာ...။

ကျမ်းကျိန်ပြောရဲပါတယ်။ မလိမ်ကြေးပြောမယ်ဗျာ။ အရွယ်ကတောင်းဆိုလို့ အလိုလို သူ့ဟာသူမက်တတ်တဲ့ ချစ်ခန်းအိပ်မက်ရဲ့ ကြမ်းခန်းရမ်းခန်းတွေမှာတောင် ချစ်သူလေးမပါကြောင်းပါ။ သွေးသားကြောင့်မက်တဲ့ အိပ်မက်ခန်းတွေမှာတောင် နှလုံးသားက အလိုလိုဆင်ဆာဘုတ်ဖွဲ့စည်းပြီး တည်းဖြတ်ထုတ်လွှင့်နေတာ ကိုယ့်ဟာကိုယ်အံ့သြမိပါရဲ့။

မင်းကွတ်သီးလေးကို သူ့မိဘတွေခွင့်ပြုချက်နဲ့ သူက အင်္ဂလိပ်စာဂရမ်မာနဲ့ အမေရိကန်အီဒီယမ်တွေသင်ပေးနေတယ်။ ပြီးတော့ မင်းကွတ်သီးလေးကိုယ်တိုင် သူမ သထားတဲ့ ဘယ်ဘက်လက်သည်းလေးတွေညှပ်ပစ်ပြီးမှ...။

“ဒီမှာတွေ့လား... ညှပ်မှသင်ပေးမယ်ဆိုလို့ ညှပ်ပစ်လိုက်ပြီ ဂီတာသင်ပေးတော့...။” တဲ့။

သိပ်သင်သပေါ့နော့...။ မင်းကွတ်သီးလေးနဲ့သူ အတူရှိနေတဲ့အချိန်လေးတွေ တရားဝင်ပွားလာတော့တာပေါ့။ အဲ့ဒီအချိန်ကလေးတွေမှာ... ဟေ့ကောင်... မင်းကို ဟိုမယ်ရွှေအတောင့်လိုက်ထွက်နေတယ်... လာ... လိုက်ခဲ့ ဆိုတာတောင် မလိုက်နိုင်ပေါင်။ (ဒီလောက်တောင်ပဲလားဆို... ဒီလောက်တောင်... လို့ပဲ ပြောရမှာပဲ...)

အဲ... အဲ့ဒီ တရားဝင်အချိန်လေးတွေမှာ တရားဝင်သင်ကြားပေးတာတွေလုပ်ရင်း “နောက်မှ” ဆိုတဲ့ အစီအစဉ်လေးတွေလည်း ကြိုကြားကြိုကြား ပါဝင်တာပေါ့ဗျာ... ရင်ခုန်ရတာပေါ့။

အဲဒီလို ကြံကြားအချိန်လေးတွေမှာ ရင်နှစ်စုံရင်ခုန်မှုအရေး တို့အရေးလို့ တစ်ယောက်တည်း လက်သီးလက်မောင်းတန်း အသံ တိတ်ဟစ်ကြွေးပြီး လုံခြုံမှုအပြည့်ပေးနေခဲ့တာက ဘယ်သူရှိဦးမလဲ ဗျာ။ ရွှေရွှေလေးပေါ့။ ရွှေလမင်းလေးပေါ့။ သူတို့ဘဝရဲ့ ကာကွယ် ရေးဝန်ကြီးလေးပါပဲ။ ပိုပိုရဲ့စည်းရုံးရေးစွမ်းအားကလည်း ကောင်း သလို သူကလည်း ရွှေရွှေကို စိတ်ကောင်းထားပြီး ပေါင်းခဲ့တာကိုး။ ဩဇာဟာ အာဏာထက် ညောင်းသပေါ့။

ဦးသူတော်နဲ့ ဒေါ်မလေးကလည်း သူ့အပေါ် တူလိုသားလို ယုံကြည်စိတ်ချနေခဲ့လို့ တစေ့တစောင်းတောင် သံသယမျက်စိနဲ့ မျက်စောင်းထိုး မကြည့်ခဲ့ကြပါဘူး။ မဖြစ်စကောင်းပါဘူးပေါ့။ သူတို့ တူ သက်နိုင်ဦးရဲ့ အပေါင်းအသင်း သူငယ်ချင်းအရင်းလိုလည်း ဖြစ် နေတာကိုး။

အပြင်ကရှိနေပြီးသား ဓလေ့ဟောင်းကြီးနဲ့ကြည့်ရင်တော့ အရိပ်နေနေ အခက်ချိုးချိုး . . ဒါမျိုးဟာ ဘယ်လိုမှမဖြစ်စကောင်းတဲ့ အကြောင်းတရားကြီးပေါ့။ အပြင်ကိုများ မတော်တဆပေါက်ကြား ခဲ့ရင်တော့ ပါးစပ်အဟောင်းသားတွေဖြစ်၊ ဗလစ် . . ဗလစ်နဲ့ ပွက် လောရိုက်အားကောင်းမယ့် (ရွာမိဒီယာက) အထူးသတင်းဆောင်း ပါးကြီးပါပဲ . . ။

သူတို့ ချစ်သူနှစ်ဦးဘက် . . အတွင်းဘက်ကကြည့်ရင်တော့ ဒါဟာ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်လာတဲ့ ရေစက်ပါ။ ဓမ္မအလိုအရ သံသ ရာအဆက်ဆက်ကပါလာတဲ့ ပန္နက်ပါ။ ရေစက်နဲ့ပန္နက်အတိအကျ လာဆုံတဲ့ သူတို့နှစ်ဦးရဲ့ ဘုံဗိမ္မာန်လေးပါ။ အပြစ်ကင်းစင်တဲ့ ရင်ခုန် ရပ်ဝန်းလေးပါ။ ဘယ်သူ့ကိုမှဒုက္ခမပေးတဲ့ ကိုယ်ပိုင်နှလုံးသားအရေး

လူ့အခွင့်အရေးလေးပါ။ အဖြူရောင်သံယောဇဉ်နှစ်ကြိုးရဲ့ မြတ်နိုး ဖွယ်ရစ်နှောင်မှုပါ။ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်ကြည်နူးရရှာတဲ့၊ အူမြူးရရှာတဲ့ မချစ်ဖူးသူနှစ်ဦးရဲ့ အရူးအမူး အဦးအဖျားလေးပါ။ ဘာနဲ့မှနှိုင်းမရတဲ့ သူတို့ရဲ့နတ်နေကိုင်းလေးပါ။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတရားကို ကမ္ဘာကြည့် ကြည့်မြင်နေတဲ့ ချစ်ရေစဉ်လေးတွေပါ။

အပြစ်မြင်သူတွေ မချစ်တတ်သူတွေ ဓလေ့ဟောင်းထဲမှာပဲ မွေ့လျောင်းကျဉ်းမြောင်းမယ်ဆိုသူတွေရေ . . နေခဲ့ပါ။ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ အဲဒီ ခပ်မှောင်မှောင်လောင်းမှာပဲ ခေါင်းချပြီး နေခဲ့ကြပါရောလို့ ပြော လိုက်ချင်ပါတယ်။

ဖြစ်ချင်တော့ . . တိတ်တိတ်ကလေး ရင်ခုန်ကြည်နူးပြီး တစ် ရေးနိုးတာတောင် ငါ့မှာချစ်သူလေးရှိတယ်လို့ အူမြူးကျေနပ်ပြီး ပြန် အိပ်ပျော်သွားတတ်တဲ့ သာသာယာယာဒီဇာတ်လမ်းထဲ ဖျတ်ခနဲ ဖျံ တစ်ကောင်ဝင်လာပါတယ်။

သေသေချာချာ ကောက်ချက်ချကြည့်တော့ ဒီဇာတ်ထဲ အ သက်အသေခံပြီးဝင်လာတဲ့ ဖျံထီးလေးမှာလည်း အပြစ်မရှိဘူး။ သူ့ သဘာဝအစွမ်းမှာလည်း အပြစ်မရှိဘူး။ သူ့အစွမ်းကို လူသားပီပီ အသိမြင့်မားသူပီပီ သဘာဝကျကျ အသုံးချသူတွေမှာလည်း အပြစ် မရှိဘူး။ စောစောကပြောခဲ့ဖူးသလိုပါပဲ . . ။

လိင်ကိစ္စဆိုတာ ညစ်ညမ်းတယ်။ အညှီအဟောက်ကိစ္စဖြစ် တယ်။ ပိတ်ပင်တားမြစ်အပ်သော အရာစစ်စစ်ဖြစ်တယ်။ ဇိုးရာယဉ် ကျေးမှုနဲ့ဆန့်ကျင်တယ်ဆိုတဲ့ အတွေးအမြင် အဟောင်းအမြင်းတွေ ကသာ အပြစ်ဖြစ်နေပါတော့တယ်။ အဲဒီအဟောင်းကြီးတွေရဲ့ခေါင်း ထဲက လိင်နဲ့အချစ်ကို ခွဲမမြင်ဘဲ ကွဲလွဲပြီးမြင်နေတတ်တာကိုက

အပြစ်အားလုံးရဲ့ ဖြစ်ပါပဲ...။

ဘယ်သူနဲ့ဘယ်သူ ချစ်နေကြပြီဆိုရင် (သူတို့အကျင့်အတိုင်း) ထဲထဲဝင်ဝင်တွေ့ တွေးလိုက်ကြ မြင်လိုက်ကြပါပြီ။ ဂိတ်ဆုံးထိ၊ အူမချေးခါးအထိ ဖြစ်ကုန်ပဟလို့ ထင်လိုက်ပြီးသားဖြစ်နေပါပြီ။

လိင်ဟာ ညစ်ပတ်တယ်ဆိုပြီး ကိုယ်တိုင်ဟပ်ထိုးလဲအောင် ငတ်ပြတ်နေကြတော့...။ မသိစိတ်မှာ သူကိုယ်တိုင်မသိလိုက်တဲ့ မနာလိုခြင်း၊ အားကျခြင်းနဲ့ ချင်ခြင်းဟာ အမနာပပြောဆိုခြင်း၊ ရန်လိုခြင်း အဖြစ်ပြောင်းသွားပါတယ်။ (ဒါ...။ စိတ်ပညာရှင်ကြီး ဆစ္စကမန်ဖရွိုက် ပြောတာပါ)

ဆရာကြီးဦးသုခကတော့ အမနာပပြောဆိုခြင်းကို ရှင်းခနဲ မြင်အောင် မင်္ဂလသုတ်စာအုပ်ထဲမှာ ပြောသွားပေါ့ဗျာ။

“အမျိုးကောင်းသားတစ်ယောက် လုံမပျိုလေးအိမ်ကို ဝင်ထွက်သွားလာနေရင် ပတ်ဝန်းကျင်က ကဲ့ရဲ့ပြောဆိုကြတယ်။ သူတို့အိမ်ကိုမလာလို့...။” တဲ့။

အဲ့ဒါ ဓလေ့ဟောင်းအရိုးစွဲနေတဲ့ မြန်မာ့ရှုခင်းကို ထင်းခနဲ လှစ်ပြလိုက်တာပါပဲ။

ဖြစ်ချင်တော့ သူနဲ့မင်းကွတ်သီးလေး ဖြူဖြူစင်စင်သံယောဇဉ်တွယ်နေတာက ဓလေ့ဟောင်းဝန်းကျင်ကြီးမှာလေ။ အချစ်နဲ့လိင်မကွဲတဲ့ရပ်ဝန်းကြီးထဲမှာလေ။ ကိုယ်စောင့်နတ်နဲ့ သမာဒေဝတွေပဲ သူတို့ဘက်က ရပ်တည်ပေးမယ့် အခင်းအကျင်းကြီးထဲမှာလေ။

ဂျိမ်းစ်ဘွန်းမင်းသားကြီး ရှောင်ကွန်နရီကို (၁၄)နှစ်သမီးကတည်းက မြတ်နိုးချစ်ခင်လွန်းလို့ ဘွန်းအနားကပ်နိုင်အောင် သူမကိုယ်သူမ နာမည်ကျော်မော်ဒယ်လ်ဖြစ်အောင် အပြင်းအထန်ကြိုး

စားခဲ့ရတဲ့ ပြင်သစ်က ကလေးမလေးအကြောင်းကြားဖူးလား...။

ဘွန်းကြီး အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော်မှ မော်ဒယ်အလှက...။

“ရှောင်ရယ်...။ ရှင့်နားကပ်ဖို့ ကျွန်မ ဆယ့်လေးနှစ်လုံးလုံး မရပ်မနားကြိုးစားခဲ့ရတာ...။ ခုတော့ ကပ်လို့ရပြီ၊ ရှင်ဟာ ကျွန်မရဲ့ ဆုလာဘ်ပါပဲ...။” တဲ့။

ကဲ...။ ကြီးတာ ငယ်တာနဲ့ ဘာဆိုင်သလဲ ကမ္ဘာသား ကမ္ဘာသူတွေ လူလိုပဲနေကြထိုင်ကြချစ်ကြတယ်။

ဖြစ်ချင်တော့...။ သူက ဂျိမ်းစ်ဘွန်းမဟုတ်ဘူး။

ပိုပိုလေးက မော်ဒယ်ဂဲလ်မဟုတ်ဘူး။

ပြီးတော့ အမေရိကားမဟုတ်ဘူး။ မြန်မာပြည်လေ...။

ပြောင်းလဲနေပြီဆိုပေမယ့် ရုပ်ဝတ္ထုတွေ၊ လူတွေ...။ ဟိုနားနည်းနည်းပြောင်း၊ ဒီနားနည်းနည်းပြောင်းပဲ ရှိသေးတယ်။ အရိုးစွဲနေတဲ့ အတွေးဟောင်းတွေ၊ အယူဟောင်းတွေက ဘယ်လိုမှပြောင်းလို့ မရသေးဘူး...။

သူတို့အချစ်ဇာတ်ကို အပြစ်မှတ်ပြီး ဘယ်လိုမှမဖြစ်အပ်ဘူးဆိုတဲ့ဘက်မှာပဲ...။ ရပ်တည်ကြတာ များပါတယ်။

ပိုဆိုးတာက ဖျံသတင်းက လူချင်းဆောင်သွားတဲ့ကိစ္စပါ။ သူ့ကံပါပဲ။ အဲ့ဒီဖျံက သူ့ဘဝကို မရှုမလှ ဖမ်းစားပါတော့တယ်။

ခံလိုက်ရတာလေ။

တော်တော်များများက
ရိုးရိုးသားသားပဲ..ပြောင်..
အပြာကိုကြိုက်တယ်တဲ့...၊
တချို့ကတော့..ရှက်သရမ်းနဲ့..
အပြာနုနုလေးသန်းတာကို
ကြိုက်တယ်တဲ့၊
ဒီအခန်းကတော့..
ပြာနုနုနုကို
ခရမ်းနုပန်းရောင် တစ်စက်..နှစ်စက်..
ပက်ဖျန်းထားတယ်..
ရှုး!...ရမ်းသန်းမဝင်နဲ့...
တံခါးအရင်ခေါက်...
သင်..လူယဉ်ကျေးတစ်ယောက်ဆိုရင်..
(ဘယ်သူမှလည်း လျှောက်မပြောနဲ့)

အခန်း (၁၀)

ဖျံ တစ်ကောင်နဲ့တွေ့ပြီး နောက်နေ့ညနေခင်းမှာပဲ ဝင်း
ကရင်ရွာလေးက သူပြန်ခဲ့တယ်။ ဦးဝင်းနဲ့ဦးချစ်သိန်းက ဦးဝင်း ဆိုင်
ကယ်နဲ့ပြန်မှာဆိုတော့ သူက ကယ်ရီဆိုင်ကယ်ရတုန်း ပြန်နှင့်တာ
ပါ။ နေညိုတော့ လေပြိုတာပေါ့။ မမခိုင်ဆိုင်ကိုပဲ တန်းဝင်မိတယ်။
စောသေးလို့ ဆိုင်ထဲလူရှင်းနေတယ်။ ရောက်ရောက်ချင်းပဲ ဝက်သား
တွဲထုတ်ပေးတဲ့သူ့ကို ကပ်ပြောတယ်။

“မောင်. . အပေါ်မှာ အေးအေးဆေးဆေး သွားသော့က
မမ. . မောင့်အတွက် ဂီတာအသစ်တစ်လက် ဝယ်ထားတယ်၊ မမ

အရမ်းနားထောင်ချင်နေတဲ့ သီချင်းတစ်ပုဒ်ပဲဆိုပြပါ။ ”

သူလည်း ထွေထွေထူးထူး စဉ်းစားမနေတော့ဘူး။ ပင်ပန်းလာတော့ ဇိမ်နုန်းနားချင်တာလည်းပါတယ်။ ဂီတာဆိုရင်လည်း စိတ်ကိုက မရိုးမရွှဲဖြစ်နေကျလေ။ အိတ်လွယ်ပြီး ဘယ်သူမှမမြင်ခင် လှစ်ခနဲ အိမ်ပေါ်တက်ခဲ့တယ်။

နောက်ကလိုက်တက်လာတဲ့ မမကို . . .

“ကျွန်တော် တောလည်ကပြန်ရောက်နေတာ ဘယ်သူမှ မသိစေချင်ဘူးနော်၊ လက်ဆောင်က မမခိုင်ဖို့ပဲ ပါတာမို့လို့ပါ”

“မမပေါက်ပါတယ် မောင်ရာ . . . ဟင်း . . . ဟင်း . . . ဒါ လျှို့ဝှက်အပ်ဆုံးသတင်း စိတ်ချ . . . လူတွေမသိလေ ပိုကောင်းလေ”

မမခိုင် အရမ်းပျော်နေပုံရတယ်။ သူ့ကို အခန်းဖွင့်ပေးတယ်။ အဲယားကွန်းဖွင့်ပေးတယ်။ သောက်စရာ၊ စားစရာ ဆင်းယူနေတုန်း သူ ရေနွေးနဲ့ ကြွေခွက်ထဲ ဇိမ်ခံရေချိုးနေလိုက်တယ်။

ငြိမ်းချမ်းပြီး လန်းဆန်းလာတယ်။ သော့ပိတ်ထားရင် မမခိုင် ဝမ်းနည်းတတ်တာ သူသိနေလို့ လော့ချမထားမိဘူး။ ပြီးတော့ . . . သူ့ကိုယ်သူလည်း သိနေလို့ လော့ချမထားပါဘူး။

ဟင်း . . . ဟင်း . . . ဆိတ်ကွယ်ရာ၌ မကောင်းမှုဟုထင်ရသော ကောင်းတာကို ပြသော်လည်း ဘယ်သူမှမသိလျှင် အပြစ်တင်မည့်သူမရှိ။ အသစ်ပြင်ဆင်ချက်နဲ့ လိုရာဆွဲပြီး . . . ကိုယ့်စာကိုယ်စီရင်း ရယ်နေမိပါပြီကော . . . ဟင်း . . . ဟင်း . . .

“ဒေါက်! . . . ဒေါက်! . . .”

“လော့ချမထားဘူး မမ”

“ကွီ . . .”

“မောင် . . . ရေစိမ်ရင်းသောက်မလား . . . ဇိမ်ကျကျပေါ့၊ ဒီအထဲပဲယူခဲ့ပေးမယ်”

“ကောင်းတာပေါ့ဗျာ . . .”

ပြောရရင် သူက တောသားပါ။ တောမှာ အဲ့သလိုမနေဖူးခဲ့ပါဘူး။ ရွှေကျင်မြို့ပေါ်က ရွှေသူဌေးသူငယ်ချင်းထင်ကျော် ရန်ကုန်ကို ခေါ်ရင်တော့ ဟိုတယ်မှာ အဲ့သလိုမနေဖူး ပျော်ပါးဖူးပါတယ်။ အူရိုင်းတော့မဟုတ်ပါဘူး။

‘ဒီလောက်ကြီးတဲ့ညောင်ပင်ကြီး အခြီးခုထိမပေါက်ရင် ဘာဝက်လဲ’ ဆိုတဲ့ လူပြက်စကားလိုပါပဲ။

ဒီကိစ္စတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ခေသူမဟုတ်ထဲကပါ။ မလုပ်သင့်ဘူးထင်လို့ မလုပ်ခဲ့တာပဲရှိတယ်။ မလုပ်တတ်ဘူး။ ဝါသနာမပါဘူးဆိုတဲ့ အစားမျိုး မဟုတ်ရေးချမဟုတ်ရပါဘူး။ ပေါက်တဲ့နဖူး ဒီတစ်ခါတော့ မထူးတော့ဘူးလေ။

မြူးကြွလာရုံလေး ဇိမ်ခံသောက်ပစ်လိုက်တယ်။

မမက သူ့ကျောကို ဆပ်ပြာရေမြှုပ်နဲ့ ကြေးတွန်းပေးတယ်။ ဇိမ်ပဲ . . .

“ကဲ . . . ရွှေကိုယ်တော်လေး . . . မင်း ကြေးတွန်းပေးရမယ့်အလှည့် . . .” တဲ့ . . . လာထား။

မမခိုင်လည်း ပျော်နေတော့ SPY ဝိုင်ချိုတွေ ပုလင်းလိုက်မော့တယ်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်တောင် လောင်းချလိုက်သေးတယ်။ မမခိုင် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပျော်နေပါတော့တယ်။ သိမ်းဆည်းထားရမှာက ဝမ်းနည်းစရာ၊ ဝေမျှရမှာက ပျော်စရာ . . . တဲ့။ ဟုတ်ကဲ့ . . . မျှဝေခံစားကြတာပေါ့ . . .

ရေချိုးခန်းကထွက်လာကြတော့ အပေးအယူ သဘောတူ ညီမှုတစ်ခုကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ဆွေးနွေးဖြစ်ကြတယ်။ ရင်ဖွင့် လို့ပေါ့. . နှစ်ဦးသဘောတူပဲ ကတိကဝတ်တွေနဲ့ ရွေးချယ်ခွင့်တွေကို လွတ်လပ်မှုမှာ အခြေခံပြီး သတ်မှတ်လိုက်ကြတယ်။ အချည်အတုတ် အချုပ်အနှောင်ကင်းတဲ့ ပွင့်လင်းဆက်ဆံရေးကို လက်ဝါးချင်း မိုး ပေါ်ထောင်ရိုက်ရင်း တည်ဆောက်လိုက်ကြတယ်။

ငြိမ်သက်အေးချမ်းတဲ့ ဆိတ်ကွယ်ခြင်း အဲယားကွန်းအခန်း ထဲမှာ ပျော်ရွှင်ခြင်း၊ တက်ကြွခြင်း၊ အားရခြင်း၊ ကျေနပ်ခြင်းဆိုတဲ့ လူဖြစ်ခြင်းပန်းတွေ သဘာဝကျကျ လန်းဆန်းလာပါတော့တယ်။ လန်းရတဲ့အကြောင်းက ရှိသကဲ့သို့လေ။

ရေခဲခိုးကပ်ရတဲ့ဒဏ်မရှိတော့ဘဲ စင်းလုံးချော ဒေါင်ဒေါင် မြည်ကျန်းမာရေးကိုပိုင်ဆိုင်နေတဲ့အပြင် လူ့အကျိုးပြုကျေးဇူးရှင် ဖျံလေးရဲ့ “လက်ကျန်စွမ်းအင်တွေ”က ဩပင်ချအံ့မခန်းပါပဲ။ (ဒီ လောက်ပဲပြောပါရစေ)

ဂီတာမြင်ရင် မရိုးမရွှံ့ဖြစ်တတ်တဲ့သူဟာ ဂီတာအကောင်း စားကြီးတွေ နေပါရက်ကနဲ့ ထမတီးဖြစ်တာကိုကြည့်တော့။

“မောင့်ကို အထင်လွဲမိတာ တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်”တဲ့။

ဒါပဲလေ။ သူ့မခံချင်စိတ်ထဲမှာ တိတ်တိတ်လေးဖြစ်နေတာ ကို ဖွင့်ပြချင်နေခဲ့တာလေ။ “ရှင်ယောက်ျားမဟုတ်ဘူးလား” တဲ့. . ။ သူဟာ ယောက်ျားစင်စစ် ဇဝင်အမှန်ဖြစ်ကြောင်း ကောင်းကောင်း သိသွားပြီမဟုတ်လား။ မှတ်ထား. . မှတ်ထား. . ။

၂၅ ၂၅ ၂၅ ၂၅

သူ မသိလိုက်တာက ဦးချစ်သိန်းနဲ့ဦးဝင်း အောက်ကဆိုင် ထဲကို သူ့အပေါ်ထပ်တက်သွားပြီး မကြာခင်မှာပဲရောက်လာတာ ရယ်။ သောက်ရင်းစားရင်း ဖျံသိုအကြောင်း ပြောနေမိကြတာရယ်။ ကပ်လျက်ခိုင်းက စည်သူတစ်ယောက်တည်း အားလုံးကို ကြားနေ တာရယ် ဆပ်စပ်သုံးသပ်လိုက်တော့ အပေါ်ထပ်မှာ သူနဲ့မမခိုင်ရှိ နေတယ်ဆိုတာ ရိပ်မိပြီး. . . ဟင်းဆက်လေးနဲ့ သူတပ်ဆင်ထားတဲ့ အဲယားကွန်းနားက Peeping Hole ဆီ အချိန်မီတက်ရောက်သွားပြီး လိုအပ်သလို မှတ်တမ်းတင်ထားလိုက်နိုင်ခဲ့တယ်ဆိုတာကို သူ မသိ လိုက်တာပါပဲ။

စည်သူက ဒါမှ. . ငါ့ကောင်ကြီးကွ. . ဟာဟ. . တဲ့။

ဝမ်းခေါင်းသံကြီးနဲ့. . ။

၂၅ ၂၅ ၂၅ ၂၅

“အဲဒီညဉ့်က စည်သူ စောစောစီးစီးပဲ မိမိခိုင်ညီမမီးမီးကို ဘီလ်ရှင်းရင်း...”

“မင်းကိုတစ်ယောက် တောလည်က ပြန်ရောက်လာတာ လည်း မတွေ့သေးဘူးနော်”

လို့... စကားတောက်ကြည့်တယ်။

“ဟုတ်တယ်... ကိုစည်သူ၊ သူ့ဆရာမုဆိုးကြီးနှစ်ယောက် တောင် စောစောကပဲ တောဝက်သား လာရောင်းသွားသေးတယ်။ ကိုစည်သူ တစ်ယောက်တည်းလား၊ ကိုသက်လည်း ဖုန်းပိတ်ထား တာ နှစ်ရက်ရှိနေပြီ... မီးမေးနေတယ်လို့ ပြောလိုက်ဦး”

အေး... လို့ပြောပြီး တစ်ဆက်တည်းပဲ...

“ညည်းအစ်မကော...” ဆိုတော့...

“နေမကောင်းလို့တဲ့... ဝိုင်သောက်ပြီး အိပ်တော့မယ်တဲ့၊ ဟုတ်ဖြစ်နေတယ်ထင်တယ်” တဲ့။

ဟုတ်ပ... ဟုတ်ကိစ္စပဲ...

ကောင်မလေးလည်း ဘာမှသိပုံမရတာ သေချာတယ်။ စည်သူလည်း သူက ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် လုပ်ထားတာရှိတော့ ကိုယ့်ကောင် ကြီးဆင်းမလာခင်ဘဲ ပြန်လစ်ခဲ့တယ်။ အိမ်ရောက်မှ စကရင်အကြီးနဲ့... အဲဒီဒင်းပြန်လုပ်ရင်း... ငှင်း... ငှင်း...

နောက်နေ့ မင်းကိုနဲ့ တွေ့ကိုမတွေ့ဖြစ်ဘူး။ သူကလည်း အဲယားကွန်း လိုက်ဆင်နေရတယ်။ ညနေပိုင်းကျ တွေ့မယ်ထင်ထားတာ မင်းကိုက မမခိုင်ဆိုင်တောင် ပေါ်မလာဘူး။ နောက်နေ့မနက် ထိုင်နေကျ နဝရတ်ကဖီးမှာ မင်းကို ကြည်ရုံးနဲ့ ထိုင်နေတာတွေ့တယ်။ ပျော်သွားတယ်။ သူ့ဘက်ကတော့ ဘာစကားမှ စမပြောဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်။

ကြည်ရုံးနဲ့ စကားဝိုင်းဖွဲ့နေတာဆိုတော့ အဲဒီအကြောင်း ကျိန်းသေပါပြီ ထင်ထားတာ... သူက အသာအယာ ဝင်ထိုင်တယ်။ ပြောနေကြတဲ့စကားဝိုင်းက အိုမော့ဘင်လာဒင်ကို ဝင်စီးတဲ့ ကွန်မန်ဒိုတပ်ဖွဲ့(၆)အကြောင်း ဖြစ်နေတယ်။

သူလည်း ဖော်လိုဝင်လိုက်ရင်း အားဆေးဘက် စကားဦးပြောင်းကြည့်တယ်။ မင်းကို သူ့ကိုယ်တိုင်ပစ်ခဲ့ရခဲ့တဲ့ ဖျံဘက်များ အကြောင်း ဆက်နွယ်လာမလားပေါ့။ ဝင်မလာဘူး။ ခဏနေတော့ မင်းကိုက နာရီကြည့်ပြီး ဝိုင်းကိုရှင်းတယ်။ ငွေယူပြီး ဝိတာသင်ပေးနေတဲ့ မုန့်ဖိုက ဇေယျာလေးစောင့်နေလိမ့်မယ်ဆိုပြီး ထပြန်သွားတယ်။

ကြည်ရုံးနဲ့နှစ်ယောက်တည်းကျန်မှ...

“ကြည်ရုံး... မင်းအာစရိကမင်းကို အထူးအဆန်းဘာတွေ

ပြောသေးလဲ. .”

“မင်းလည်းကြားသားပဲ. . ၊ ဘင်လာဒင်ကို လေယာဉ်တင် သင်္ဘောပေါ်ကနေ မွတ်စလင်လို သင်္ဂြိုဟ်တဲ့အကြောင်းလေ”

“ဒီပြင်ကော. . တောလည်တဲ့အကြောင်းကွာ၊ ဘာညာကွ”

“ပြုတ်ပြီးသား ဝက်ကလီစာတွေ ဦးသူတော်တို့အတွက် ပါလာတယ်. . ငါတောင်စားရသေးတယ်”

“နောက်. . ဘာရသေးတယ်လဲ!”

“ဖျံတစ်ကောင်တဲ့. . သူ့ကိုယ်တိုင်ပစ်ခဲ့တာပဲ”

စည်သူ ခုံဆွဲရှေ့တိုးပြီး ကိုယ်ကိုင်းလာတယ်။

“ဟုတ်ပြီ. . အဲ့ဒါနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာထပ်ပြောသေးလဲ!”

“မုဆိုးကတော်ကြီးက ခုတ်ဖြတ်ပြီး အရပ်ကိုဟင်းစားဝေ လိုက်မှာပေါ့ကွာ၊ သူတို့က ဆင်းရဲတာပဲ၊ မင်းကြည့်ရတာ တစ်ခုခု ဖြစ်နေသလိုပဲ စည်သူ. .”

“အဲ့ဒီဖျံအကြောင်း သူက ဒါပဲပြောသလား!”

“သူက ငါဖျံတစ်ကောင် နိုင်ဖယ်နဲ့ပစ်ခဲ့တယ်၊ ရေထဲငုပ်ဖမ်း ခဲ့ရတယ်. . တဲ့၊ အဲ့ဒါပဲပြောတာ. .”

“တကယ်. . အဲ့ဒါပဲပြောလား ကြည်ရုံး”

“ရော်. . ခက်နေပါပြီ. . ဒါပဲပြောပါတယ်ဆို”

ကြည်ရုံးကြည့်ရတာလည်း ဒါပဲပြောလို့ ဒါပဲသိပုံရတဲ့ ပက တိ မျက်နှာအနေအထားပါပဲ။ ဒီကောင်လည်း ဘုန်းကြီးကျောင်းသား ကြီးပဲ။ အားဆေးတောင် ဆေးဆိုင်က ဗလပြောလို့သိတဲ့ကောင်. .

“သူရတာ ဖျံသို့ပါတဲ့ဖျံအထီးလို့ မင်းကို သူ မပြောဘူးလား”

“မပြောပါဘူး. . အထီးဖြစ်ဖြစ် အမဖြစ်ဖြစ် ဟင်းအိုးထဲ

ရောက်ရင် ဟင်းဖြစ်သွားမှာပဲ”

သေချာတယ်။ ဒီကောင် ဖျံသို့ဆိုတာကြားဖူးပုံမရဘူး. . ခိုးသားကြီး။ မရိုးသားတာက မင်းကိုပဲ။ ဒီကောင် ဒါမျိုးရထားတာကို ပြောပြသင့်တယ်။ ညီရင်းအစ်ကိုတွေလိုနေကြတာ၊ တိုးတိုးဖော်တွေ ပဲ၊ အူမချေးခါး အကုန်ရင်ဖွင့်နေကျပဲ. . ဒီကိစ္စကြီးကျမှ ဒီကောင် ဒိုင်လျှိုတာ လုံးဝမရိုးသားဘူးလို့ မှတ်ယူလိုက်ပါတော့တယ်။ ဒီနေ့ ကိတာသင်ပေးစရာရှိလို့ ပြန်သွားတယ်ဆိုတာလည်း တမင်ရှောင် ထွက်သွားတာလို့ ယူဆပါတော့တယ်။

စည်သူက ညနေကျတော့ မင်းကို မမခိုင်ဆိုင်ကိုလာရင် ခြောင်ပဲ. . မင်း. . အဲ့ဒါရထားတယ်ဆို. . လို့ မေးမယ်လို့ကြံထား တယ်။ အဲ့ဒီအစွမ်းကို ငါကိုယ်တိုင် ဟောဒီမယ် မှတ်တမ်းတင်ထား တယ်ဆိုတာကိုပါ (မင်းကိုက ဘူးကွယ်ငြင်းရင်) ထုတ်ပြမယ်လို့ ရည် ရွယ်ထားတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲ့သလိုလုပ်တာ ကောင်းပါ့မလား။ သူ တစ်ပါးလွတ်လပ်ခွင့်ကို နှောင့်ယှက်ရာကျမလား။ အကျပ်ကိုင်သလို များဖြစ်နေမလားလို့လည်း စဉ်းစားရင်း သောက်နေလိုက်တယ်။

မင်းကို ရောက်လာနေကျအချိန်ထိ ရောက်မလာပါဘူး။ ရောက်လာတာက သက်နိုင်ဦး။ ရောက်ရောက်ချင်းပဲ။ စိတ်ညစ်တယ် ကွာ. . ဒီညအမူးချမယ်. . တဲ့။

စည်သူကလည်း သူ့ကိစ္စနဲ့သူဆိုတော့ ဘာဖြစ်သလဲ၊ ဘာ ညစ်သလဲ မမေးမိဘူး။ သက်နိုင်ဦးက တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် နှက်ရင်း နှစ်ယောက်စလုံး ငူပြီးငေါင်ထိုင်နေကြတယ်။ ကိုယ့်အထွေးနဲ့ ကိုယ် ပေါ့။ ခပ်ကြာကြာလေးငေါင်နေပြီးမှ သက်နိုင်ဦးက ဆိုင်းမဆင့်ဘဲမ ဆင့် ကောက်မေးချလိုက်တာက. . .

“ဟေ့ကောင်.. စည်သူ မင်းမှန်မှန်ပြောစမ်း၊ မီးမီးတို့အိမ် ဧည့်ခန်းနဲ့ မီးမီးအိပ်ခန်း အဲယားကွန်း တပ်တုန်းကရော မင်းအဲ့လို Peeping Hole ဖောက်ခဲ့သေးလား!..”

“ဘာကွ..”

“မီးမီးအခန်းကိုကော.. မင်း သွားသွားချောင်းသေးလား လို့မေးနေတာ..”

“ဟေ့ကောင် ငသက်.. တိုးတိုးလုပ်ပါကွာ လူကြားပါမယ်၊ ငါ.. အဲ့ဒါနဲ့ ထမင်းစားနေတာ နာမည်ပျက်အောင် လုပ်ပါမလား”

“ဒါဆို မမခိုင်အခန်းကို မင်းဘာလို့ဖောက်ထားသေးလဲ!”

“ရှေး.. တိုးတိုးပြောပါဆို၊ ဟိုမယ်.. မမခိုင် ကောင်တာထိုင် မလို့လာနေတယ်၊ ငါကျိန်ရဲပါတယ်ကွာ.. အဲ့ဒီတစ်ခါပဲငါလုပ်တာ ပါ၊ အဲ့ဒီတုန်းက ငါက ခုလောက်ဆင်ခြင်တုံတရား မရှိသေးဘူးလေ၊ အဲ.. ဟိုကားတွေ စွဲစွဲမြဲမြဲကြည့်နေတဲ့အချိန်ဆိုတော့ သရီးဒီလို အကောင်လိုက်ကြည့်ချင်တာနဲ့ မမခိုင်ကြီးကလည်း အရမ်းလှတာ ရယ်၊ သူ့မင်းသားလည်း လာတည်းမယ်၊ မောင်လေး.. ရှယ်ပြင်ဆင် ပေးစမ်းပါဆိုတာနဲ့.. ငါလည်း လုပ်လိုက်မိတာပါ၊ ဘာမှမကြည့် လိုက်ရပါဘူးကွာ.. မင်းလည်းသိတဲ့အတိုင်းပဲ မင်းသားဖျံကျသွား တာလေ..”

မှန်ပါတယ်။ မမခိုင်က မင်းသားကိုကြွေပြီး သူ့အိမ်ကကား ပါ သော့အပ်ထားခဲ့တာလေ။ မင်းသားက မြွှာပွေတယ်၊ ဂျင် ပေါက် တယ်။ မမခိုင်ကားဟာ နံပါတ်ပြားအတုမှန်း မြဝတီဘက်ကခိုးသွင်း ထားတဲ့ ဝစ်သောက်ကားမှန်းလည်းသိသွားတော့ တောင်ငူဘက်မှာ ရောင်းစားပြီး အပြီးလစ်သွားတယ်။

မိမိခိုင် နှစ်ခါနာဖြစ်ခဲ့တယ်။ ရဲတိုင်လို့မူရ၊ ဌာရားစွဲလို့လည်း မရ။ ရင်ကွဲနာပါ ကျခဲ့ရတဲ့အဖြစ်လေ။

“ဟေ့ကောင်ငသက်.. ဒီအပေါက်ကိစ္စ ငါကလွဲရင် မင်း တစ်ယောက်ပဲသိတာနော်၊ မင်းကို ငါအခင်ဆုံးမို့ ဟိုတလောကမှ အသိပေးပြီး အတူတူတက်ချောင်းတာ..”

“အေးကွာ.. ဇာတ်လမ်းက စွန့်စားရကျိုးမနပ်ဘူး.. တောက်!.. တကယ့် အာပလာ.. ကြည်ရုံး ဆိုနေကျသီချင်း အ တိုင်းပဲ၊ ငါတို့မင်းသားက ချိုမိုင်မိုင်တောင် မကတတ်ဘူး.. တုံးပါ၊ အမိုးစွန်းမှာ သက်စွန့်ဆံဖျား တက်ချောင်းရကျိုး မနပ်လိုက်တာ”

သက်နိုင်ဦးက အဲ့သလိုပြောလိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ မူးစ ကြစိတ် လေးဝင်စ စည်သူက သူသိထားတဲ့အဖြစ်မှန်ကို ဖွင့်အံ့ချင်စိတ်ဝင် လာတယ်လို့ ပြောရတော့မှာပဲ။

မကျေနပ်ချက်ကလည်း ရှိနေသကဲ့လေ..

“မထင်နဲ့ဟေ့ကောင်.. ငါတို့လူ အာပလာမဟုတ်ဘူး.. ဟေ့ကောင်ရေ.. အာဂ.. အာဂလူကွ၊ ကဲ.. ငါမင်းကိုသက်သေပြ မယ်၊ ငါ့အိပ်ခန်းမှာ ဆက်သောက်မယ်.. ဒီဝိုင်းမင်းရှင်းလိုက်”

“ရှင်းဆိုရှင်းပါမယ်ကွာ.. မင်းက ဘာကိုသက်သေပြမှာလဲ အရိပ်အမြွက်တော့ ပြောပြ”

စည်သူက ကောင်တာပေါ် လက်သည်းသရင်း သီချင်းလေး တအေးအေးဆိုနေတဲ့ မမခိုင်ကိုတစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး..

“ဟိုမယ်တွေ့လား.. လိုချင်တာရတဲ့ကလေး သီချင်းလေး တအေးအေးနဲ့ ပျော်နေတာ..”

ဆိုပြီး သက်နိုင်ဦး နားထင်စပ်နားကပ်တယ်။ တိုးတိုးဆက်

ပြောတယ်။ လေသံပေမယ့် ကြားတယ်။

“ဟင်.. တကယ်..”

“ဒါကြောင့်ပြောတာပေါ့.. လာလို့”

သက်နိုင်ဦး အူမြူးပြီး ကောင်တာနားကပ်သွားတယ်။

ဝိတစ်တောင့်ထပ်မှာပြီး ဘီလ်ရှင်းရင်း..

“မမခိုင်.. မမခိုင်ညီမ ကျွန်တော့်ကို စိတ်ကောက်နေတယ်၊ ဘယ်လိုချော့ရမလဲဗျာ..”

“ကိုမင်းကိုမေး၊ သူ့မှာ ချော့နည်းကောင်းကောင်း ရှိတယ်၊ သွားလိုက်ရှာပြီးမေး၊ ပြီးရင် မမခိုင်လွမ်းလို့ သေတော့မယ်လို့ပြောလိုက်.. ဆက်ဆက်ပြောလိုက်၊ သူ ဒီညလာရင် ဝိတစ်တောင့်ဖိုးငါ လျှော်လိုက်မယ်၊ ငါ့ညီမကိုလည်း.. ငါပိုင်တာ နင်သိတယ်နော်”

“သိပါ့.. မမဖျား.. သိ.. နီး.. ကီး.. ပါ့.. ဖ.. ရား”

ပုဏ္ဏား သံတော်ဦးတင်သလို ဇာတ်မင်းသားဟန်ကြောင့် မိမိခိုင် တဟိဟိယိုင်ပြီး ကျန်ခဲ့တယ်။

အခန်း (၁၁)

တိုက်

ဆိုင်ချင်တော့ ဆရာတော်ကလည်း သူ အမဲလိုက်တဲ့ သတင်းကြားပြီး ခေါ်ဆူတယ်။ သူ့အသက်သတ်တယ်။ သူ့ရာမှီဝဲတာ အကြိမ်ခပ်ကြကြကနေ စိပ်လာတာပါ ထည့်ဆူတယ်။ ပြီးတော့ ကိုရိုးယားသွားဖို့ကိစ္စကို သူ အမြီးမြှောက်လိုက်၊ အီးပေါက်လိုက် လုပ်နေတာကို အဓိကပြောပါတော့တယ်။

“မင်းကို.. မင်းကိုငါ တောထဲကဆွဲထုတ်လာတာ ကန္တာပတ်ဖို့ကွ၊ နွားခြေရာခွက်ထဲမှာ ပျော်နေဖို့မဟုတ်ဘူး၊ မင်းနှောက်က

တန်းစီထားတဲ့ကောင်တွေ ဟိုရောက်ကုန်ပြီ၊ မင်းလုပ်တော့. . "တဲ့။

မှန်ပါဘုရား. . သာ ခေါင်းပုံပြီး လျှောက်နေပေမယ့် ပထမဆုံး အကြီးဆုံးအမှားကြီးရှိနေတာကို ဘုန်းကြီးမသိပါစေနဲ့လို့ ကြိတ်ဆုတောင်းနေရတာက ဖတ်ဖတ်မော နောက်ကျောမလုံဖြစ်နေခဲ့ရတယ်။ ဒါကြောင့် မမခိုင်ဘက် ခြေဦးမလှည့်မိတော့ဘူး။

သူငယ်ချင်းတွေကလည်း ဘာကြောင့်မှန်းမသိ သူ့ဆီ ပေါ်မလာကြပါဘူး။ ကြည်ရုံးတောင် လယ်ထဲပြန်ဆင်းနေရလို့ သူ့ဆိုင်လာမထိုင်နိုင်ဘူး။ သူကလည်း ကိုရိုးယားသွားဖို့ ရန်ကုန်နဲ့ရွာ ကူးချည်သန်းချည်မို့ သူ့မင်းကွတ်သီးလေးကိုတောင် အဝေးကပဲ မြင်လိုက်၊ ပြုံးပြလိုက်၊ လူကြီးတွေရှေ့ဆို အနီးကပ်ဖြတ်သန်းရင် ကိုယ်သင်းနဲ့လေးကိုပဲ ခိုးရှိုက်လိုက်နဲ့ ရက်တွေ လကူးလာခဲ့။ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ရင်ခုန်ပျော်မြူးဖို့ အခွင့်ထူးကိုစောင့်ရင်းပေါ့။

အဲ့ဒီအချိန်မှာ ဟိုနားဒီနားက တိုးတိုးသတင်းတွေက ဘယ်လိုကနေဘယ်လို ပွထလာလည်းမသိတော့ဘူး၊ ဒေါ်မလေးနဲ့ပိုပိုပဲခူးက အသိတစ်ယောက်ရဲ့ ဘုရားကိုးဆူမှာ ညအိပ်သွားကူရတဲ့နေ့. . ညကျရင် ဦးသူတော်က သူ့ကို ဘီယာသောက်ဖို့ တစ်ယောက်တည်းလာဖို့ ဖိတ်မန္တကပြုပါတော့တယ်။ ဘီယာတစ်ဘူးစီပဲ သောက်ရသေးတယ်။ ကောက်ခါငင်ခါ ဦးသူတော်ကမေးပါတယ်။

“မောင်မင်းရာ. . မင်းက ဘယ်လိုလဲကွ၊ ငါးရဲ့ရတော့အတူတူ. . ငါးခုရတော့ ခွဲခြားခွဲခြားနဲ့”

“ဗျာ. . ဘာကိုပြောတာလဲ ဦးလေး!”

“မင်း. . မသိချင်ယောင်ဆောင်မနေနဲ့၊ မင်းရထားတဲ့ မဟာမဟာအားဆေးကြီးအကြောင်း တိုးတိုးတိတ်တိတ် တစ်ရွာလုံးသိနေ

မင့်ဟာပဲ. . ”

“ဪ. . ဖျံသို့ကိုပြောတာလား!”

“အေးလေ. . မင်းကွာ. . ငါ့ကိုတောင် သံချောင်းလေးဘာလေးခေါက်ပြီး အကြောင်းမကြားဘူး၊ ကြည်ရုံးမရှိတော့ ငါလည်း ဟိုဆေး ဘယ်သူ့ဝယ်ခိုင်းရမှန်း မသိတဲ့အပြင် အဲ့ဒီ ဓါတုဆေးဝါးဆိုတာလည်း သဘာဝလောက်မကောင်းပါဘူးလို့ ဒေါက်တာဇင်သူကပြောတယ်၊ ကြာရင် ဥပဒ်တောင်ဖြစ်လာနိုင်သေးဆိုပဲ. . ”

အဲ့ဒီမှာ သူကလည်း အဖြစ်မှန်ကို ပြောမှဖြစ်တော့မယ်ဆိုတာ သိလာတယ်။

“နေပါဦး. . ဦးလေးက ဘယ်ကကြားလာတာလဲ!”

“အတိအကျမြင်တဲ့ဆီက သိလာတာ ငါ့ကောင်၊ မင်း ဖျံသို့ရှိတယ်လို့ ငါကြားနေပေမယ့် မယုံခဲ့ဘူး၊ ရှိရင် ဒီလူနဲ့ဒီလူပဲ ဒီကောင်ငါ့ကို အရင်ဆုံးလာကန်တော့မယ့်ကောင်လို့. . ငါကတောင် ပြန်နောက်ပြောင်ခဲ့သေးတယ်”

“ဘယ်သူက အတိအကျမြင်တာလဲ!”

“မင်း. . ဖျံသို့ကို အရက်ပုလင်းထဲ ထည့်နေတာကိုမြင်တဲ့အရက်ဆိုင်က ‘သာဆိုင်’ ဆိုတာ. . အရင်က ငါ့လယ်သူရင်းငှားပဲကွ၊ သူ ငါ့ဆီ တောရှောက်ပေါင်းလိမ်းဆေးဖော်ဖို့ ဦးရည်လာဖို့ရင်း လက်တို့ပြီးပြောပြသွားတာ. . ကဲ. . မင်းငြင်းဦးမလား!”

သူ အဖြစ်မှန်ပြောပြတာပါ။

အမှန်အတိုင်းဖြစ်ခဲ့တာက. . .

“ဟုတ်ပါတယ်. . ကျွန်တော်တောင် တစ်ခွက်သောက်ကြည့်လိုက်သေးတယ်၊ စွမ်းတာလည်းအမှန်ပါပဲ”

“ဟုတ်ပြီ. . အခု အဲဒါ ငါ့ကိုမျှကွာ၊ ဘယ်လောက်ပေးရ ပေးရ. . ”

“အဲဒါကိုပြောမလို့. . ဦးလေးရ၊ ကျွန်တော်က မလိုဘူးလေ၊ ဒီအတိုင်းတောင် အဲဒါဟာ ဒုက္ခတစ်မျိုးလို အရိုးစွဲနေတဲ့ကောင် လေ၊ အားကောင်းမောင်းသန်လေ၊ ဦးချစ်သိန်းတို့ လင်မယားက ဆင်းရဲရှာတယ်၊ မန်နေဂျာဦးဝင်းကလည်း သူ့သူဌေးက အဲဒါမျိုး ရရင် ကြေးစကားလာမပြောနဲ့ အပွန်းအပဲ့မပါရင် ရောင်းတဲ့လူ၊ ရတဲ့လူ သူဌေးဖြစ်အောင်ပေးမယ်ဆိုလို့ ဦးချစ်သိန်းကို ကျွန်တော် အပြီးပေးပစ်ခဲ့တယ်၊ နောက်မနက် တစ်ခွက်တောင် မသောက်ရဲ တော့တာလည်း ပါပါတယ်၊ ကျွန်တော်ပစ်ခဲ့တာ ဦးချစ်သိန်း သေ နတ်နဲ့ သူ့ကျည်လေ. . သူ့စားကျက်လေ”

ဦးသူတော်က ယုံကြည်ပုံမရဘူး။

မချင့်မရဲအသံကြီးနဲ့. . .

“မင်းကွာ. . ဒီလိုဩသဒေဆေးကြီးကိုများ အလကားထားခဲ့ ရတယ်လို့. . နေဦး. . ဒါဆို ကိုဝင်းဆိုတာကော အကြွင်းအကျန် တော့ ရှိနေဦးမှာပဲထင်တယ်. . ”

“သူ့ကိုသာ ဦးလေးမေးကြည့်ပေတော့ဗျာ၊ တလောက ပဲခူး မှာ ကျွန်တော်စာအုပ်သွားဝယ်တော့ ဦးချစ်သိန်းတို့လင်မယား ဆိုင် ကယ်အသစ်နဲ့ ဖြတ်သွားတာတော့မြင်လိုက်တယ်. . တောက်ပြောင် နေလိုက်ပုံများ. . မုဒိတာပွားရပါတယ်ဗျာ. . ”

“အေး. . မင်းကတော့ အရိယာလောင်းလေးကိုးကွ မုဒိ တာ ပွားနိုင်တာပေါ့၊ ငါကတော့ မုဒိတာမပွား နိုင်သေးဘူး၊ ငါ့ကောင် ရေ. . သုခိတာတရားမှာပဲ ပျော်ရဦးမယ်. . .

ငါ့ခဲ ကိုဝင်းဆိုသွားမယ်၊ သမာဒေဝအပေါင်းတို့ ကိုဝင်းမှာ လက်ကျန်ရှိစေကြောင်း. . စုပေါင်းမှိုင်းမ ကူညီတော်မူကြပါ. . ”

အဲသလိုနဲ့. . . သူလည်း ထပြန်ခဲ့ရတယ်။ ဖြစ်ချင်တော့ ဦးဝင်းက မြဝတီဘက်မှာ သူ့စက်ရုံကိစ္စနဲ့ ခရီးထွက်သွားတာ တစ် ပတ်လောက်ရှိပြီတဲ့. . ။ ကြာဦးမယ်တဲ့. . ။

၁၄. ၁၄. ၁၄. ၁၄

သပ္ပုရိတနွယ်ဝင်သူတော်စင်အပေါင်းတို့ သိကြတဲ့အတိုင်း ပါပဲ အကြောင်းတရားလေးတွေအားလုံးပေါင်းပြီး တိုက်ဆိုင်လာတဲ့ အခါ အကျိုးတရားကြီးဟာ ဘွားခနဲပေါ်ပေါက်လာတော့တာပါပဲ။

စကားဆိုတာ စပြီးကားသွားတတ်တဲ့ သဘောပဲလားမသိဘူး။ သူဟာ မနဲ့ပတ်သက်တဲ့ မဟာလက်နက်ကြီးပိုင် နိုင်ငံတော်ဖြစ်လာတယ်။ လူတွေက သူဖြစ်သွားတာမြင်ရင် လည်ပြန်လိုက်ကြည့်ကြ။ လက်တို့ပြီး အပမနာပြောကြ။ အားကျတဲ့လူကျ။ မနာလိုတိုရှည်ဖြစ်သူဖြစ်ကြ။ သူမို့ကွာ. . မနူးမနပ်ကလေးကို ဆိုတဲ့စကားပါ၊ပါလာနေတော့တာ. . သူကတော့ မသိရေးချမသိဘူး။

သက်နိုင်ဦးက စည်သူပြတဲ့သက်သေကိုကြည့်ပြီး ပါးစပ်က လွှတ်ခနဲ သူ့ရည်းစားမီးမီးကို ပြောပြလိုက်မိတယ်။

မီးမီးက သူ့အစ်မမိမိခင်နဲ့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း တိုးတိုးဖော်

ချင်းဆိုတော့ ဖွင့်မေးတယ်။ စည်သူမှတ်တမ်းတင်ထားတာတော့ကိုသက်က အသေပိတ်ထားတော့ ပြောမပြဘူး။

ဒါပေမယ့်. . . ဟုတ်တယ် သူ့ကိုငါက စွဲနေပေမယ့် သူ့မှာ ချစ်သူရှိတယ်။ သူ့ကောင်မလေးကိုပဲ သူယူမယ်. . မမခိုင် ဘာမှ ဝင်မစွက်ပါဘူး။ မနှောင့်ယှက်ပါဘူးလို့ သဘောတူခဲ့တယ်။ သူမမခိုင်ကို အပျော်ချစ်ရင်ပဲ ကျေနပ်ရမယ့် ဘဝပါကွယ်လို့ ရုပ်ဝတ္ထုသမား ဆန်ဆန်ပဲ မီးမီးကိုဝန်ခံတယ်။

မီးမီးကလည်း ဆရာလေးမင်းကိုရဲ့ချစ်သူဆိုတာကို သူရိပ်မိနေတာကြာပြီ။ ပိုပိုမဟုတ်လားဆိုတော့ မမခိုင်က ပြတ်သားတယ်။ မသိဘူး. . . သိလည်း ငါထုတ်မပြောဘူး။ သူ့ကိုလည်း ဘယ်သူလဲကိုမင်း ချစ်သူဆိုတာလို့ တစ်ခွန်းမမေးခဲ့ဘူးတဲ့. . . ။

ဒါပေမယ့် မီးမီးနဲ့မိမိခင်ဈေးသွားတိုင်း ပိုပိုရဲ့လက်စွဲတော်ရွှေရွှေကို မမခိုင်က မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်မှာ အမြဲမုန့်ဖိုးရှင်းတယ်။ လက်သည်းနီ၊ မိတ်ကပ်၊ ရေမွှေး အမြဲလိုဝယ်ဝယ်ပေးနေတာ သိထားတယ်။ ခြံထဲက မင်းကိုဆီ တစ်ခုခုဝယ်ထည့် ပေးတတ်တယ်။

ရွှေရွှေကလည်း ရောယိမ်းလိုက်၊ ဘသားယိမ်းလိုက် နှစ်ဘက်ခွစားနေပုံရတယ်။ ရွှေရွှေနဲ့မမခိုင် တီးတိုးတွတ်ထိုး ခဏခဏ မြင်နေရတယ်။

ညီမတစ်ဝမ်းကွဲပေမယ့် အရင်းထက်ကို ပွင့်လင်းတဲ့ ညီအစ်မချင်းမို့. . . ကိုမင်းနဲ့ပိုပိုဖြစ်နေတာကို သိသိကြီးနဲ့ မသိဘူးလုပ်နေတာကို ကြားက ခံပြင်းနေမိတယ်။

ပြီးတော့ မီးမီးကိုယ်တိုင်က သူ့ချစ်သူကိုသက်က သူ့ညီမပိုပိုကို အရေးထားလွန်းတာ၊ သူ့ထက်ပိုအလိုလိုက်နေတာကို ကြိုတင်

ကိုမကြိုက်ခဲ့တာလေ။ သူနဲ့ချိန်းထားလို့ ပဲခူးမှာသူကတော့တစ်နေ့ ကုန်သွားစောင့်တယ်။ ကိုသက်ပေါ်မလာဘူး။ ဖုန်းလည်းပိတ်ထားတယ်။ နောက်မှသိရတာ ပိုပိုအောင်စာရင်းထွက်တယ်ဆိုလို့ ရန်ကုန်ကို ညအိပ်သွားစောင့်ကြည့်တာတဲ့။ မီးမီးအကြီးအကျယ်ပေါက်ကွဲဖူးတယ်။

မီးမီးစိတ်ထဲမှာ မမခိုင်က နာမည်ပျက်ရှိလို့ အနစ်နာခံနေတာက လွန်လွန်းတယ်။ . အရှုံးပေးလွန်းတယ်လို့ ထင်တယ်။ ပိုပိုတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်က သူတို့ညီအစ်မနှစ်ယောက်အပေါ် အထက်စီးဆန်လွန်းတယ်လို့ ယူဆလာတယ်။ မင်းကို၊ ကိုလည်း လူလည်လူလိမ်ကြီးဆိုပြီး ကျိတ်မုန်းကြီးဖြစ်လာတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ မင်းကိုဆိုတဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားက ဘာနဲ့ မမခိုင်ကိုအနိုင်ယူနေတယ်ဆိုတာ မီးမီးကြားလာတယ်။ အရပ်စကား ကားလာတာပေါ့။ . ပိုပိုလေးကိုလည်း အဲ့ဒါနဲ့ပဲ အပိုင်ကိုင်ထားတာတဲ့။ . တဏှာရှုံး နှာဘူးကြီး။

ဖြစ်ချင်တော့ ရွှေရွှေနဲ့မမခိုင် သူရှိနေတာကိုမသိဘဲ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထောင့်စားပွဲမှာ ပြောနေတဲ့စကားကို နံရံတစ်ချပ်ခြားပြီး မီးမီးကြားလိုက်ရတာက ယမ်းပုံပေါ်မီးကျသွားတာပါပဲ။ .

“ရွှေရွှေ . ကိုမင်းနဲ့မမခိုင် ဖြစ်နေတဲ့သတင်းကို ပိုပိုရိပ်မိသွားတယ်ဆို၊ ကိုမင်းကို ဖွင့်မေးတယ်ဆို၊ ကိုမင်းက ဘာပြန်ပြောသလဲဟင် . . ဘယ်လိုဖြေရှင်းသလဲ!”

“ရိပ်မိတာမဟုတ်ဘူး . . ဖုန်းထဲကသတင်းပေးတာ၊ ခဏခဏဆက်တာ . . မမပိုက ဟုတ်လားလို့ဖွင့်မေးတယ်၊ ရွှေရွှေလည်း ချောင်းနေကျဆိုတော့ ချောင်းနားထောင်နေတာ။ . ”

“အေးပါ . . ထားပါ။ ကို . . ကိုမင်းက ဘာပြန်ပြောလဲဟင်!”

“တမင် သတင်းထွက်အောင် လုပ်ထားတာပါ။ . တဲ့၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အဲ့လိုအာရုံလွဲထားမှ ဖြစ်မယ်လေ၊ ဒါမှပဲ ကိုကိုတို့ တိတ်တိတ်လေးချစ်နေလို့ရမှာပေါ့ . . ၊ ကိုကို့စိတ်ရော နှလုံးသားရောကဟောဒီ တော်သင်လေးဆီမှာ ပုံအပ်ထားပြီးသားဆိုတာ ယုံပါတဲ့”

“ပိုပိုကကော ဘာပြောလဲဟင်!”

“ပိုပိုက ကိုကြီးမင်းကို အရမ်းယုံတယ်လေ၊ မချစ်ဖူးတော့ သိပ်လည်းချစ်တယ်”

“တော်ပါသေးရဲ့ . . ဖုန်းသတင်းပေးတာ မမခိုင်မဟုတ်ဘူးနော် . . ကိုမင်းစိတ်ခုသွားရင် မမခိုင် ရင်ကျိုးရချည်ရဲ့ . . ”

မီးမီးထောင်းခနဲ ဒေါသနဲ့ ထပြန်ခဲ့တယ်။

အိမ်ပြန်ရောက်ရောက်ချင်းပဲ ပိုပိုဆီ E-mail ပို့တယ်။ သူပြောချင်ရာတွေ ရိုက်ထည့်ပြီးမှ သူ့ချစ်သူ ကိုသက်ဆီ ဖုန်းလှမ်းဆက်လိုက်တယ်။

“ဒီမယ် . . ကိုသက်နိုင်ဦး ရှင်းရှင်းပဲပြောမယ်၊ ရှင်တို့ ကိုးကွယ်နေတဲ့ မင်းကိုဟာ . . ဘုရားလား . . တောင်ပို့လား ရှင်တို့ တကယ်မသိတာလား . . မသိချင်ယောင် ဆောင်နေတာလား၊ တဏှာရှုံး ဖျံကြီးမှန်းမသိဘူးလား၊ မမခိုင်ကို ဖျံစားတော့ ရှင်က ဝမ်းသာအားရ မစားရဝခမန်းဖြစ်နေတယ် . . ဒီမယ် ရှင့်နှမလည်း ဖွတ်ဖွတ်ကြေနေပြီရှင့် . . ဒါပဲ . . ”

“ဌင် . . ”

ရိုးရိုးသားသား ခင်မင်သံယောဇဉ်ရှိနေကြတယ်ပဲ ထင်ထားတဲ့ သက်နိုင်ဦး မူးမိုက်မိုက်ဖြစ်သွားတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီလူကြီး တို့ကို မမျှဝေတာပါလားလို့လည်း ဒေါသထွက်သွားတယ်။ သူ့ မီးမီးက

လည်း သူ့ကို ပြီးပါပြီဆိုတဲ့ စာတန်းထိုးသလိုမျိုး လုပ်ချသွားတော့
စိတ်တွေဆိုးလွန်းလို့ တုန်လာတယ်။ ဒီကောင် ငါ့နှမလေးကို . .

ဆိုပြီး အာရုံထဲ ပိုပိုသာသာတွေ မြင်လာတော့တယ်။

သက်နိုင်ဦးပေါက်ကွဲပြီး ချက်ချင်းပဲ ပိုပိုတို့အိမ်ကို ဆိုင်ကယ်
နဲ့ ထွက်ချလာတယ်။ ဒေါသကို မျှမရလို့ . .

“ဘယ်မလဲ . . ပိုပို”

ဆိုတော့ သူ့အဒေါ်က . .

“နင့်ညီမ ညက အင်တာနက်လုပ်နေရာက ထပြေးတယ်၊
အခန်းတံခါးပိတ်ပြီး ညဉ့်စာလည်း မစားဘူး၊ အထဲက ငိုသံတော့
ကြားနေရတယ်၊ တံခါးလည်းဖွင့်မပေးဘူး . . တံခါးဖျက်ဝင်တာနဲ့
အင်ဒလင်း သောက်ပစ်မယ်တဲ့၊ အဒေါ်လည်း ဘာလုပ်ရမှန်း မသိ
ဘူး . . ငါ့တူရယ် . . ”တဲ့ . . ။ ငိုကြီးချက်မနဲ့ . . ။

သက်နိုင်ဦး မင်းကိုအိမ်ကို နောက်ဖေးပေါက်ကနေ လာခဲ့
တယ် . . သံတုတ်တစ်ချောင်းနဲ့ . . ။ ဦးသူတော်ကလည်း ရိပ်မိသွား
တော့ ဂျပန်ကင်ဒိုခါးဆွဲပြီး လိုက်လာတယ်။

ပါးစပ်ကလည်း မြည်တွန်တောက်တီးလို့ . .

“ငါယုံကြည်မိလေခြင်း . . . မြွေပွေးကို ခါးပိုက်၊ ပိုက်မိလေ
ခြင်း၊ ဒီကောင် . . ဟို . . ဟိုဟာနဲ့ . . ”

ဆက်ပြီး ဘာပြောရမှန်းလည်း မသိဘူး။ ဒေါ်မလေးနဲ့
ရွှေရွှေက ဆွဲရင်းလွဲရင်းအတင်းမေးတယ် . . သူတို့မှ ဘာမှန်းမသိ
တာ . . ။

“ဘာဖြစ်တာလဲ . . ဘယ်ဟာနဲ့လဲ၊ ဘယ်ဟာနဲ့လဲ . . ဘယ်
သူ့ကိုဘယ်ဟာနဲ့ ဘာလုပ်လို့လဲ . . ။ ကျွန်မကိုလည်း ပြောကြပါဦး”

“နင်မသိပါဘူး . . ဟိုဟာဆိုတာကို၊ ငါ့ကို မဆွဲနဲ့ . . အဲ့ဒါနဲ့
နင့် . . နင့်သမီးကို . . ”

“ကျွန်မသမီးကို သူက ဟုတ်လား၊ ဘာလုပ်တာလဲ . . ။
နေဦး . . ရပ်ဦး၊ ကိုသူတော်နော် . . ပြောဆိုပြော . . ပြောစမ်း၊ ဘယ်
ဟာနဲ့လဲ . . ဘယ်ဟာနဲ့ ဘာလုပ်တာလဲ!”

“နင်ကလည်းဟာ . . မဆွဲပါနဲ့ဆို . . ဘယ်ဟာဖြစ်ဖြစ်”

“အို . . ဘယ်လိုဘယ်ချမ်းသာတော့ အတိအကျ မလေးသိ
မှဖြစ်မယ်”

“ဖြစ်ကိုမဖြစ်လို့ ပြောနေရတာဟ”

နောက်ဆုံး သက်နိုင်ဦးဆီက ဝုန်းဆိုရိုက်ဖွင့်သံကြီး ပေါ်လာ
တယ်။ သစ်သားတံခါးကျိုးသွားတယ်။

သော့ခလောက်ကြီးတန်းလန်းနဲ့ တဝုန်းဝုန်း ဆူညံလို့ . . ။
ဒေါ်မလေးက စိတ်တိုလာပြီး . . သူ့ယောက်ျားရဲ့ သူ့အနိုင်ယူနေကျ
ငယ်နိုင်ကို တစ်ပြုလုံးဆွဲညှစ်ပြီး မေးတုန်းရှိသေးတယ်။

“ဘယ်ဟာနဲ့ဘယ်သူက ဘာလုပ်တာလဲ ကြောင်သူတော်
ကြီး . . ပြောရင်ပြော . . မပြောဘူးလား . . ကဲ!”

ဦးသူတော် ပြောမထွက်ရတဲ့အထဲ တအားနဲ့တိုးပြီးညှစ်နေ
ပြန်တော့ တအားအားနဲ့အော်နေလိုက်တာ မအားကိုမအားရဘူး။

ဟုတ်ပါ . . မအားကိုတအားနဲ့ညှစ်တော့ . . အားအားနဲ့ပဲ
အော်ရင်းဟစ်ရင်း . . အစ် . . အစ်နဲ့ ဖြစ်လာနေတော့တယ်။

LOVE

BURMESE
CLASSIC
.com

အခန်း (၁၂)

သူဝင်းကနိမ့်ရွာက သူ့ခြံထဲပြန်ရောက်ခဲ့တာ မနက်ဖြန်
ဆို နှစ်ပတ်တင်းတင်းပြည့်တော့မယ်။ မိဘအမွေမို့ ခြံတစ်ဝက်ကို
မရောင်းဘဲထားခဲ့တာ သူ ကံကောင်းခြင်းပါပဲ။

ကံဆိုးခြင်းတွေနဲ့ သူ့ကိုယ်တိုင်ရဲ့ မိုက်မြစ်တွေကတော့
အချိန်ရဲ့ကုစားမှုနဲ့ပဲ ဖြေဖျောက်ပစ်မယ်လို့ ပိုင်းဖြတ်ထားတယ်။ ခြံ
စောင့်ကြီး ဦးပေတိုးက ပဲပြုတ်ထမင်းကြော်၊ ငါးပုပ်ခြောက်နဲ့ မတ်
ခွက်အပြည့်ကော်ဖီခွက်ကို သူထိုင်နေတဲ့ မရမ်းပင်ကြီးအောက်က

စားပွဲပေါ် ဘာမှမပြောဘဲ လာတင်ပေးပြီး သက်ပြင်းချရင်း ပြန်လှည့်သွားတယ်။ ဘိတ်လျှောက်ပင်တွေ ကိုင်းလိုက်ထောက်နေတဲ့ ဦးပေတိုးကိုပဲ သူ ခပ်ကြာကြာငေးကြည့်နေမိတယ်။ မရမ်းပင်ပေါ်က ရှဉ့်ကလေးဆင်းလာတယ်။ သူ့ကို ခဏကြောင်ငေးပြီး ပတတ်ရပ်အကဲခတ်နေတယ်။

“စုတ်ဖွား. . ငါပါကွာ. . မမှတ်မိတော့ဘူးလား၊ မင်းရဲ့ ထိပ်ကွက်မကော. . ”

သူက ထမင်းကြော်ထဲက ပဲပြုတ်လေးတွေရွေးပြီး ပစ်ပေါက်ကျွေးဖို့ လက်ရွယ်တယ်။ သူပတ်ပေးထားတဲ့ ငွေကွင်းလေး လက်ခနဲမနက်နေရောင်မှာ ပြက်အောင်ပဲ မရမ်းပင်ပေါ် ပြန်ပြေးတက်သွားတယ်။ ဝမ်းနည်းခါတ်ခံထဲ ဝမ်းနည်းစိတ်က ပြန်ဝင်လာပြန်တယ်။

“မင်းကတောင် ငါ့ကိုလက်မခံတော့ဘူးလားကွာ၊ လူဆိုတာကတော့ မင်းတို့လိုမဟုတ်ဘူးကွာ၊ မှားတတ်တဲ့သတ္တဝါထဲမှာ အဆင့်မြင့်အမှားဆုံးအကောင်ဟာ လူပဲ၊ ငါ စိတ်အလိုကို တစ်ခါလိုက်မိတာ. . တစ်ဘဝစာလုံး လွဲချော်အောင်မှားခဲ့တယ်ကွာ၊ ငါ ဒဏ်ရာနဲ့ ပြန်လာတာပါ. . အပေါ်ယံရှုပ်ထိတဲ့ ဒဏ်ရာမဟုတ်တော့ တော်တော်ခံရတယ်. . ကြာတော့လည်း အသားမာတက်လာမယ်ထင်တာပဲ. . . ”

အဲဒီညဉ့်က သူ့အိမ်လေးရှေ့ ဓါးတစ်ပြက်၊ တုတ်တစ်ပြက် မြင်ကွင်းကို ဆိုင်ကယ်ဝပ်ရှော့အပ်ပြီး လမ်းကြားကဝင်လာတဲ့သူက ခြံဝင်းလေးအဝကနေ အစ၊အဆုံးမြင်နေခဲ့ရတယ်။

မီးမီးစနက်ဆိုတာ သူတန်းသိလိုက်ပါတယ်။ ရန်ကုန်အထိ သူ့ဆီကို ဖုန်းဆက်ပြီး ကြုံးဝါးခဲ့တာလေ။

“မီးအစ်မကို ရှင်ဘာနဲ့အနိုင်ယူထားတယ်ဆိုတာ မီးသိတယ်၊ ရှင်နဲ့ပိုပို ဘယ်အခြေအနေရှိတယ်ဆိုတာလည်း တစ်ရွာလုံး သိစေရမယ်၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားက မြို့မှက်နှာဖုံးတွေကို တစ်သက်လုံး စော်ကားလို့မရဘူးမှတ်ပါ. . ဒါပဲ”

သူ မီးမီးဖုန်းကို အပြန်ဘတ်စ်ကားပေါ်မှာ လက်ခံနားထောင်ခဲ့ရတာ ဘာပြန်ပြောချိန်မှ မရလိုက်ဘူး။ အမြန်ပြန်လာခါမှ ကားဂိတ်ကနေ အိမ်အပြန် သူ့ဆိုင်ကယ်စုတ်က ဖောက်ပြန်တယ်။ နို့မို့ အုပ်မိတယ်။ ရှင်းပြရင် ပြေလည်နိုင်တယ်။ ကံတရားပေါ့။

အဲဒီညဉ့်က ဒေါ်မလေးနဲ့ဦးသူတော် တအစ်အစ်ဖြစ်နေတုန်း ခြံဝကသူ့ကို ရွှေရွှေလှမ်းမြင်သွားတယ်။ အခြေအနေတွေ သူ့အိမ်ရှေ့မှာ ရှင်းသွားပြီး အိမ်ကြီးမီးမှိတ်မှ သူ့အိမ်ခွေးကတက်မှာ ထိုင်ငေါင်နေတဲ့သူ့ဆီ ရွှေရွှေခိုးဆင်းလာပြီး သူ့မင်းကွတ်သီးလေး အခန်းတံခါးပိတ်ပြီး ငိုနေတဲ့သတင်း လာပေးတာ။

သူ ရှင်းပြမနေချင်တော့ဘူး။ မမခိုင်နဲ့သူ့သတင်း ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်းတွေ မီးမီးအဆင်းတွန်းခဲ့ပြီလေ။ သူ အထုပ်ဆွဲဆင်းခဲ့ရုံမှတစ်ပါး အခြားမရှိတော့ပြီ။

အသက်စတေးပြီး လူ့အကျိုးပြုပေးပေတဲ့ ဖျံကလေးရေ (လူသားဆိုတာက မိုးခါးရေသောက်သူက များတယ်ကွယ်) မင်းကတော့ ကောင်းရာမွန်ရာ ရောက်နိုင်ပေတယ်။ ငါကတော့. . မင်းအသက်ကို သတ်မိတာကော စိတ်အလိုတစ်ခါလိုက်မိတာကော ကြောင့် ဝန်းကျင်ဟောင်းက မြောင်းနက်နက်ကြီးထဲ ခေါင်းဟက်တက်နဲ့ ကျခဲ့ရပြီ. . ရောက်ခဲ့ရပြီ. . ။

ဖျံကလေးရေ. . ငါဟာ ချစ်သူအပေါ် အမြတ်တန်းတန်ဖိုး

ထား ချစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာပဲ ပြောချင်ပါတယ်. . ပြောနိုင်ပါတယ်။

သွေးသားဆန္ဒကို လူ့သဘာဝကျကျ နှစ်ဦးသဘောတူ ငါ့အခွင့်အရေး ငါ့ယူခဲ့တာကို အပြစ်ရှိတယ်ဆိုရင် ငါခံယူပါမယ်။

ဒါပေမယ့် အဲဒါမဖြစ်ခင် ငါတို့ဖိုမနှစ်ဦးရဲ့ ပွင့်လင်းတဲ့ အပေးအယူကိစ္စတွေ ရှိခဲ့ပါတယ်။

အချစ်လို့ခေါ်တဲ့ ကြီးမြတ်တဲ့ မေတ္တာတရားက သပ်သပ်၊ သွေးသားဆန္ဒနဲ့ ရမ္မက်ဖြစ်စေတဲ့ ဖဿအတွေ့က သပ်သပ်ရယ်လို့ နှစ်ဦးနှစ်ဘက် သဘောတူပြီးမှ Sex is Fun ဆိုတဲ့ လူ့ဖြစ်ခြင်းရဲ့ ပျော်ရွှင်ရယ်ဖွယ်ခံစားမှုမှာ စိတ်နှစ်လွင့်မျောကြတာပါ။

ငါ့ချစ်သူလေးကို ငါဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ သူ့သိပါတယ်လို့ ငါ့ပျော်ရွှင်ဖွယ်အဖော်က ပြောပါတယ်။ လိုအပ်လာရင် ငါတို့ချစ်သူနှစ်ဦးပေါင်းစပ်ဖို့. . သူ ရှေ့က မားမားမတ်မတ် ရပ်တည်ပေးမယ်လို့ ကတိသစ္စာပေးခဲ့ပါတယ်။ အခုတော့လည်း ပါးစပ်စကားမို့ လေထဲပါးလျားလွင့်ပျောက် မေ့ပစ်လောက်ရောပေါ့. . .

ကြည့်လေ မြင်လေရာမှာ မြတ်နိုးဖွယ်၊ တမ်းညွတ် လွမ်းဆွတ်ဖွယ်၊ နှမြောတသဖွယ်. . . ချစ်သူမျက်နှာ၊ ချစ်သူအမူအရာ၊ ချစ်သူအငွေ့၊ ချစ်သူရဲ့ဖွဖွအိအိ အတွေ့တွေချည်းပဲ ဝေဝဲကူးကာ နီးလာလိုက်၊ ဝေးသွားလိုက်. . ရင်ထဲလှိုက်အောင် လွမ်းတနေမိတော့တယ်. .

“ဟင်! . .”

သူ ခြေဆင်းထားတဲ့ ဒရင်းဘက်အဟောင်းရှေ့မှာ ရှဉ့်ကလေးနှစ်ကောင် သူ့ကိုခေါင်းထောင်ငေးရပ်နေပါလား။

ငွေကွင်းလေးတွေ ကိုယ်စီနဲ့. . .

“ဟယ်. . စုတ်ဖွားလေး၊ ဪ. . မင်းက မင်းချစ်သူကို သွားခေါ်ခဲ့တာကိုး၊ ဝမ်းသာတယ်ကွာ. . မင်းတို့ကို အရင်လိုပဲ အတူတွဲတွေ့ရတာ. . ရော့. . ရှိတာစား”

(Two for Enjoy) နှစ်ယောက်ဆိုပျော်စရာတဲ့. . နိမိတ်ပေပဲလား. . .

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ရှဉ့်စုံတွဲဘေးက ဦးပေတိုးပေါ်လာတာလေ. . .

“ကိုမင်း. . ဒီမယ်. . ကလေးတစ်ယောက် လာပေးသွားတာ. .”

စာအိတ်အညိုထူထူကြီး သူ ကမန်းကတန်းဖောက်မိတယ်။ စာအိတ်ပေါ်မှာ ဘာလိပ်စာမှရေးမထားဘူးလေ။ စာအိတ်လေးတွေ ထပ်ပြီး ထွက်ကျလာတယ်။

သို့/မင်းကို. . . မှ/စည်သူ. . .

ဆိုတဲ့စာကို အရင်ဖောက်လိုက်မိတယ်။ အမှတ်စဉ်(၁) ကွင်းစကွင်းပိတ်နဲ့ ဒီစာကို အရင်ဖတ်ပါလို့ပါနေလို့ပါ။

မင်းကို

သူငယ်ချင်း၊ချင်း. . .

လိုရင်းပြောမယ်ကွာ. . .

ပြဿနာအားလုံးက ငါ့ဆီကနေ စသွားတာ၊ ဦးချစ်သိန်းနဲ့ ဦးဝင်းတို့စကားဝိုင်းကို ဆုံးခန်းထိ နားမထောင်ဘဲ အားပါသွားတာ ငါ့အမှားပါကွာ၊ ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားတာပါ၊ မှတ်တမ်းတင်ချင်တဲ့ ငါ့ဝါသ

နာက ပါပါရာဇိထက် ဆိုးတယ်လေ. . ၊

အဲ့ဒီပါပါရာဇိမှတ်တမ်းထဲက စကားပြောခန်းတွေကပဲ ခိုင်လုံတဲ့ သက်သေအထောက်အထားအဖြစ် ဒီပြဿနာတွေကို ဖြေရှင်းပေးနိုင်သွားလို့ ဂျာနယ်လစ်ငါ့ကို. . မင်း ကျေးဇူးတင်ပေတော့။

ရုပ်မမြင်သံကြား သတင်းပါ။

“ကျွန်တော် ပိုပို့ကို တစ်ခါမှ လိင်စိတ်နဲ့မပစ်မှားဖူးဘူး၊ သူဟာ ကျွန်တော့်ဘဝရဲ့ အမြတ်နိုးဆုံး အညွန့်အဖူးလေးပဲ၊ ကျွန်တော့်ကြောင့် ဘယ်တော့မှ မညှိုးနွမ်းစေရဘူး၊ ကျွန်တော်အောင်မြင်တဲ့ တစ်နေ့မှာ ကျွန်တော်ရယူမယ့် ဘုရားသခင်ချီးမြှင့်တဲ့ ဆုလာဘ်ပဲ၊ ဒါကို မမသိထားပါ. . ”

“မမသိပါတယ်. . ဒီမယ်. . မောင့်အိတ်ထဲက ပိုပို့စာလေး၊ သူလည်း မောင့်ကိုဘယ်လောက်ချစ်တယ်၊ ဖြူစင်တယ်ဆိုတာ ဒီစာကသက်သေပါ၊ သူများချစ်ခြင်းကို ဘယ်တော့မှမခွင်းသူ. . ဆောင်ကြဉ်းသူသာ ဖြစ်လိုသူပါကွာ. . ”

အဲ့ဒီစကားပြောနှစ်ပိုဒ်နဲ့တင် အားလုံးအထင်တွေအမြင်တွေ ရှင်းခနဲလင်းခနဲ ကြည်လင်သွားပါတယ်။

မမခိုင်က သူညီမကိုလည်း ငါတို့အုပ်စုရှေ့တွင် ဖြောင်ပြောတာ. . ကောတာ. . . ။

“ဒီမယ်မီးမီး. . ကိုမင်းက ဖြောင်ပဲပြောခဲ့တာ. .

သူ့ဘဝမှာ ဒီတစ်ခါပဲ ပထမဆုံးနဲ့နောက်ဆုံးအကြိမ် ဖိုသဘာဝကျကျ ဆန္ဒအလိုကိုလိုက်မှာတဲ့၊ အရာရာဟာ သူ့ချစ်သူအတွက်ပဲတဲ့. . ၊ ငါကသာ ဒါလည်း ငါလိုကောင်မအတွက် ဆုလာဘ်အဖြစ် ကျေနပ်ရတာဟဲ့၊ သူ ငါ့ကိုစွဲပြီး နောက်ထပ်နောက်ထပ်တွေ လာမှာပဲလို့ မျှော်မိတာက ငါဟဲ့. . ၊ သူကတော့ အပြတ်ပဲထပ်ကို လာမတွေ့တော့တာ. . ၊

ကောင်းကွက်က နင်အခုလို ဝင်လုပ်ချလိုက်တော့ ပိုပြတ်သွားတာပေါ့. . ကောင်းတယ်၊ ဆိုးကွက်က ဒီကိစ္စတွေ ငါစနက်လို့ ကိုမင်းထင်သွားရင် ငါတစ်သက်ယူကျုံးမရလို့ ဆုံးမှမဟုတ်တော့ဘူး၊ ဒီကိစ္စတွေအားလုံး ပြေလည်အောင် ငါရှင်းရမယ်၊ နင်ကလက်အုပ်ချီ တောင်းပန်ရမယ်. . ဒါပဲ မီးမီး. . ”

တဲ့. . ။ အဲ့ဒါတွေအားလုံး. . . ငါ အသံဖိုင်နဲ့ ပိုပို့ဆီ ပို့ပေးခဲ့တယ်။ (အသံချည်းပါ) မင့်ပိုပို့လေး ကြည်လင်သွားပြီ။ ဆက်တော့ ငိုနေတယ်။ ဒါပေမယ့် မျက်ရည်တော့ ပြောင်းသွားတယ်။

လွမ်းမျက်ရည်. . တဲ့။ မင်းပြန်မလာရင်. . သူ့လက်ထဲက အင်ဒလင်းကို ငါ့လည်ပင်းထဲ အတင်းလောင်းထည့်မှာတဲ့။ ပြန်လာတော့ကွာ. . .

P.S

cသက်ကလည်း ရွှေယောက်ဖကိုကန်တော့ဖို့

မင်းရဲ

စည်သူ

(ပါပါရာဇီ၊ မြန်မာပြည်)

အမှတ်စဉ်(၂)လို့တပ်ထားတဲ့ ဒုတိယစာတိုလေးက မမခိုင်
လက်ရေး။

ကိုမင်း

စည်သူ့စာကိုဖတ်ပြီးရင် အားလုံးရှင်းသွားမှာပါ။ သူ့စာကိုယ့်စာ လဲဖတ်ပြီးမှ ပို့လိုက်ကြတာ။ ဦးသူတော်နဲ့ ဒေါ်မလေးလည်း မမကို ကျေးဇူးတွေတင်လို့။ မမ၊မဝင်ရင်၊ စည်သူနဲ့တိုင်ပင်ပြီး ဝင်မရှင်းရင် ပိုပိုလေးအခုလောက်ဆို အင်ဒလင်းသောက်ပြီးလောက်ပြီလေ. . ၊ သူတို့သမီးရဲ့ အသက်သခင်တဲ့။ မမ ဝင်ရှင်းပြီးမကြာခင် အခန်းထဲက ပိုပို ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် မမနဲ့ ထွက်လာတော့ ပြေးကိုဖက်ကြတာလေ. . ပျော်လွန်းလို့။ (လူကြီးတွေကို အတွင်းကိစ္စတွေတော့ အသိပေးလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ. .)

မင်းနဲ့ပိုပိုကို မမတစ်ခါတည်း နားဖောက်ပစ်ခဲ့
တယ်။ ဒေါ်မလေးက ကျုပ်က သဘောတူတာကြာ
ပေါ့၊ ပိုပိုကို နတ်မင်းတောင် လမ်းမညွှန်နိုင်ဘူး. . တဲ့၊
မောင်မင်းပဲ လမ်းညွှန်နိုင်မှာတဲ့. . ၊

ဦးသူတော်က ပြုံးပြီး ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နဲ့ . .
ကဲ . . မမ ခင်းထားပြီးပြီ မင်းရဲ့အနာဂတ်လမ်း . .
ဖြောင့်လို့ . . တန်းလို့ . .

6688

စာကြွင်း(ကြည်ရုံးလက်ရေး)

ဦးသူတော် မင်းယောက္ခမ ပြုံးနေတာက မှီရလို့။
မင်း ဝင်းကရင်မှာထားခဲ့တဲ့ ပျစ်ခွဲအရက်ပုလင်း
မန်နေဂျာဦးဝင်းဆီက လက်ဆောင်ရလို့လေ။ ။ မင်း
ရသင့်တဲ့ ရှယ်ယာပုလင်းတဲ့။ ။

ကြည်ရုံး

အမှတ်စဉ်(၃)စာအိတ်ပေါ်က စည်သူလက်ရေး. . .
စာအိတ်ထဲမှာက. . .
ဟာ. . ပိုပို့လက်ရေး. . .
တစ်ကြောင်းတည်း. . .

ခုလာခဲ့. . . လွမ်းလို့လိုက်လာတာ. . . သောင်ခံ
ပေါ်မှာ. . . ။

မင်းကွတ်သီးလေး

ရဟူးခန့် သူထခန့်ပစ်လိုက်တယ်။ မရမ်းပင်အောက်က
ကောင်းကင်က ခိုးခန့်မြည်ဘူး။ ဖင်ထိုင်ကျတာကလည်း ဖရင်း

၁၆၀ နတ်ရွာစိုး

ဘက်ဆိုတော့ အောင်ခနဲမဖြစ်ဘူး။ ဘာမှလည်း မတက်ဘူး။

တက်ပြေးတာက ရှဉ့်ကလေးနှစ်ကောင်...

ငါတို့သခင်ရူးသွားပြီ ထင်မလားပဲ။

ဟုတ်တယ်လေ။ ရေလဲလုံချည် အင်္ကျီကျွတ်နဲ့ ထိုင်နေရက်ကနေ အရူးလိုအော်ပြီး ထခုန်တယ်။ သောင်ပြင်ဘက် ပြေးထွက်သွားတာကိုး။ လုံချည်တောင် ခြံခတ်တန်းနဲ့ ငြိပြီးပြကျန်ခဲ့တယ်။

သိမှသိရဲ့လား... လှည့်တောင် မကြည့်ဘူး။

စုတ်ဖွားနဲ့ထိပ်ကွက်မ မရမ်းပင်ထိပ်ဖျားကို အပြေးတက်ကြည့်တော့...

သောင်ခုံပေါ်မှ ဘောင်းဘီတိုနဲ့ ခုန်ပေါက်ပြေးနေတဲ့ သူတို့သခင်နဲ့ သောင်ခုံကျယ်သံပြင်အလယ်မှာရပ်ပြီး လက်နှစ်ဖက်ဆန့်တန်းနေတဲ့ လူမ လှလှလေးကို ပြုပြလေး လှမ်းမြင်နေရတယ်လေ။

BURMESE CLASSIC .com

လိပ်စာရင်းတင်ပါစေ

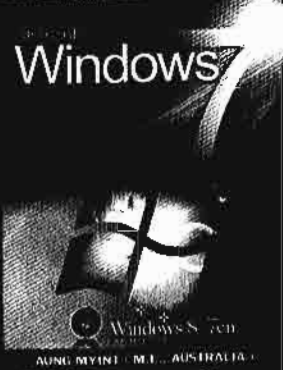
အောင်မြင်စေ

AUNG MYINT (M.E., AUSTRALIA)

AUNG MYINT (M.E., AUSTRALIA)

AUNG MYINT (M.E., AUSTRALIA)

AUNG MYINT (M.E., AUSTRALIA)

AUNG MYINT (M.E., AUSTRALIA)

AUNG MYINT (M.E., AUSTRALIA)

AUNG MYINT (M.E., AUSTRALIA)

AUNG MYINT (M.E., AUSTRALIA)

AUNG MYINT (M.E., AUSTRALIA)

www.burmeseclassic.com